

NICOLE JORDAN

Pán rozkoše

NICOLE JORDAN

Pán rozkoše

2004

Copyright © 2003 by Anne Bushyhead
Translation © 2004 by Alena Horváthová
Cover design © 2004 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani přenášena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE PRINCE OF PLEASURE, vydaného nakladatelstvím Ivy Books, New York 2003, přeložila Alena Horváthová

Odpovědná redaktorka: Jana Šafaříková

Korektura: Hana Bončková

Technický redaktor: Martin Pěch

Sazba: ^ Dušan Zárský

Obálka: Radek Urbíš

Vytiskla tiskárna Finidr Český Těšín

Vydání první

Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1, v roce 2004

ISBN 80-7303-213-9

Mým skvělým čtenářkám, jejichž přízeň mě povzbuzuje k další práci.

Zvláštní poděkování patří úžasným dámám z Beau Monde, především pak Nancy Mayerové.

Prolog

KENT, ANGLIE, SRPEN 1807

Panoval krásný letní sluneční den a otevřenými okny se do místnosti linula vůně rozkvetlých růží. Julienna Laurentová však nasládlou vůni nevnímala. Nedočkavě vyhlížela svého milence. Co ho mohlo zdržet?

Začala nervózně přecházet po místnosti. Netrpělivost každyčným krokem jen rostla. Dare měl dnes říct svému dědečkovi o jejich zasnoubení a Julienna se bála, že starší šlechtic rozhodnutí svého vnuka nebude příliš nakloněn.

Konečně uslyšela dusot koňských kopyt. Přiskočila k otevřenému oknu a vyhlédla ven. Malý domek, ve kterém se tajně scházeli, obklopoval višňový sad, takže z hlavní cesty nebyl skoro ani vidět. Když spatřila štíhlého koně a elegantního jezdce, na chvíli zapomněla na svou úzkost.

Dare. Při pohledu na jeho mužné tělo jí srdce zpívalo láskou, zatímco stehna se chvěla touhou. Téměř cítila, jak do ní vstupuje...

Julienna zrudla a rychle se snažila potlačit nestydatý chtíč. Svou nevinnost mu odevzdala tak rychle a dychtivě, až to hraničilo se skandálním chováním. Ale copak mu může smrtelná žena z masa a kostí odolat?

Pozorovala ho, jak lehce seskočil z koně a rozhodně krácel po úzké pěšině mezi rozkvetlými růžemi. Pohyboval se s vytříbenou elegancí a s mužnou jistotou, jež v ní vyvolávala nejprimitivnější ženské pudy, zatímco jeho krásný zjev ji zbavoval dechu. Měl štíhlou aristokratickou tvář a světlé vlasy, které se v záplavě slunečního svitu leskly jako pravé zlato. Jeho neobvyklá fyzická krása ji přímo fascinovala.

Juliennino srdce si však nezískal ani svou krásou, ani titulem, ale odzbrojujícím šarmem, pronikavou inteligencí a důvtipem. Samozřejmě že nemalý podíl na jeho přitažlivosti mělo i sebejisté vystupování. Pulzovalo v něm něco divokého, něco nepředvídatelného. Něco, co z něho dělalo nebezpečného muže. A to Juliennu neskutečně vzrušovalo. Dokonce i jeho jméno, Dare, zkratka prostředního jména, Adair, které znamenalo výzvu, se k němu perfektně hodilo. Nikdy se totiž žádné výzvy nezalekl.

Včetně jí. Zdolal ji svou vytrvalou houževnatostí a neústupností.

Navzdory všem zábránám a pochybnostem riskovala své srdce a našla lásku v náručí muže, jehož se zprvu tolik obávala.

Dveře se prudce otevřely a mezi nimi stál Jeremy Adair North, hrabě z Clune, a zelenýma očima prozkoumával malou místnost. Když jeho pohled spočinul na Julienně, ve smaragdových hlubinách se rozhořel vášnivý oheň.

„Scházel jsem ti?“ zeptal se hebkým hlasem, který ji hladil jako samet.

„Strašně.“

„To je dobře.“

Třemi dlouhými kroky přešel přes místnost a objal ji v náruči. A právě v tu chvíli si Julienna všimla napětí, které jím doslova otřásalo. V zelených očích viděla zlost a lítost. A stejně tak ji vnímala i v jeho dotecích.

„Dare, co říkal...?“ začala, ale Dare ji prudce přerušil.

„Ted’ o tom nechci mluvit.“

Pevně ji objal. Prsty jí vjel do záplavy hebkých vlasů a rty se hladově přitiskl na ty její.

Jeho dychtivost ji zbavila jakýchkoliv zábran. Obvykle býval něžným a pozorným milencem, který se s ní laskal a poskytoval jí rozkoš. Nicméně jeho náhlá vášň v ní vyvolala prudkou odezvu. Julienna v tu chvíli zapomněla, na co se vlastně ptala, a ochotně se k němu přitiskla.

O chvíli později, když se dosyta nabažil sladkých úst, přesunul svou pozornost k Julienninu tělu. Neměla na sobě korzet a Dare lehce osvobodil plná ňadra ze zajetí mušelínového živůtku. Zády ji opřel o zavřené dveře a rty se přitiskl ke zduřelým hrotům.

Julienna vzrušeně zasténala a slastně přivřela oči. Dare na nic nečekal, vyhrnul jí sukni a dvěma prsty do ní vnikl. Cítil její horkost a vlhkost.

Uslyšela jeho spokojené zasténání a vzrušený šepot. „Bože, chci tě.“

Prudce trhnul zapínáním kalhot, jedním pohybem se odhalil a vzápětí do ní vsunul svůj penis. Byl tvrdý a dlouhý a celé tělo se Dareovi chvělo nedočkavostí. Ještě nikdy se jí nezmocnil s tak primitivní naléhavostí, avšak Julienna neprotestovala. Místo toho křičela vzrušením a plně se oddávala vášni, která jí prostupovala.

Přitiskl ji na dveře a narážel do ní s takovou silou a vášní, až Julienna znovu vykřikla. Zdál se zcela pohlcen svým hladem a touhou po ukojení. Julienna ho objala

kolem krku ve snaze uvolnit prudkost jeho touhy, syrovou intenzitu primární potřeby – ale místo toho ji vtáhl do horečného šílenství a spolu s ním vychutnávala nádheru bezmyšlenkovitého vzrušení a milování. Přimkla se k němu a svými boky mu vycházela v ústřety a jakoby v opojné mlze vnímala, jak do ní vstupuje stále hlouběji a hlouběji.

Netrvalo dlouho a přišlo Dareovo uvolnění. Cítila, jak se prudce vypjal, naposledy do ní vnikl a vzápětí si uvědomila své vlastní křečovitě osvobození ze zajetí vášně a živočišného chtíce. Z hrdla jí vyšel divoký výkřik.

Když si po chvíli začala uvědomovat okolní svět, Dare se stále tiskl na její tělo, mužný úd ponořený do hebké vlhkosti. S tváří zabořenou do oblých řader ještě stále lapal po dechu.

„Můj klenote,“ vydechl. „Neublížil jsem ti?“

„Ne,“ lhala a snažila se nevnímat ostrou bodavou bolest, kterou jí způsobil svým bezhlavým milováním.

Po chvíli z ní vystoupil. Zvedl ji do náruče a pomalu ji přenesl do postele ve vedlejší místnosti, kde ji svlékl s obvyklou něžností a péčí.

Jakmile na sobě rovněž neměl ani kousek šatstva, položil se vedle ní, přitiskl ji k sobě a zavřel oči. V pokoji se rozhostilo ticho.

Julienna prahla vědět, co ho tak rozrušilo, nicméně bála se zeptat. Tušila totiž, že příčinu představoval jeho dědeček. Nakonec však onu nejistotu nemohla déle vydržet.

„Co říkal?“

Dare stále mlčel a Julienně se sevřelo srdce. Markýz z Wolvertonu nikdy nemůže souhlasit se svatbou svého jediného vnuka a francouzské emigrantky, ačkoliv její

původ byl přinejmenším stejně tak vznešený jako ten jejich. Přestože v Anglii žila od svých čtyř let, ještě stále ji mnozí považovali za cizinku.

Julienna se podepřela o loket, aby viděla Dareovi do tváře. Vráska u kořene nosu jí prozradila více, než by kdy mohla říct jakákoliv slova. „Tvůj dědeček mě nebude akceptovat, nemám pravdu?“

„Nic takového neřekl,“ odpověděl Dare.

Snažila se obrnit před bolestí a neuvědomovat si prázdnotu, jež se jí začínala rozprostírat v hrudi. Narodila se jako dcera urozeného šlechtice, hraběte de Folmont, který však během revoluce ve Francii skončil pod gilotinou. Jediné, co měla, byl krámek s klobouky. Kupecký zápach, který ji obklopoval, ničil poslední známku urozenosti, kterou kdysi její rodina oplývala. Ještě nikdy ztráty svých práv nelitovala tolik jako právě nyní.

„Našemu sňatku nikdy nepožehná,“ řekla skličujícím tónem.

Dare zatnul zuby. „Přání mého děda pro mě nic neznamená.“ Něžně ji vzal do náruče a zeleným pohledem prozkoumával její tvář. „Julienno, utečme spolu.“

„Utéct?“ opakovala s pochybami.

„Ano, utečeme... Skočíme přes kovádlinu. Pojedeme do vesnice Gretna Greena. Ke skotským hranicím to je jen tři dny cesty a příští týden můžeme být oddáni.“

„Dare...“

„Jestli mě miluješ, půjdeš se mnou. Řekni, miluješ mě, můj vzácný klenote?“

Milovala ho tolik, že to až bolelo. Nicméně myšlenka, že by se měla postavit mezi Darea a jeho dědečka, ji děsila. Vždyť se jednalo o jediného člena jeho rodiny.

„Samozřejmě že tě miluji. Mé srdce je jen tvé. Ale utéct... Nemyslím si, že to je rozumné. Tvůj dědeček bude vzteky nepřičetný.“

„Jsem přesvědčený, že ano,“ odvětil Dare temně.

„Možná bychom udělali lépe, kdybychom ho nechali chvíli vychladnout. Musí si na tu představu nejdříve zvyknout“

Jeho neradostný smích ji přesvědčil, že něco podobného je zcela nemožné. Dare jen potřásl hlavou. „Tak už se ho přestaň bát. Můj zatracený děd ti za to nestojí.“

„Ale já se přece nebojím tvého děda,“ řekla Julienna a pečlivě vybírala slova. „Bojím se tebe, Dare. Když teď utečeme, jednoho dne toho začneš litovat. Dokonce mě z toho můžeš vinit.“

Upřeně se jí zahleděl do očí. „To se nikdy nestane.“ Převalil se na ni a nahým tělem se přitiskl na její. „Vím, co chceš, Julienco. A jsi to ty. Ty – jako má žena. Navždy. Mé city k tobě se nikdy nezmění.“

Navzdory vášnivému vyznání Julienna uvnitř srdce cítila podivný chlad. Nemohla se zbavit obavy, že jejich štěstí nebude mít dlouhého trvání.

Teď však zavřela oči a oddala se Dareovu objetí. Zoufale doufala, že se její předtucha nikdy nenaplní.

LONDÝN, KVĚTEN 1814

Dare stál nahý před krbem v ložnici a probleskující plameny jeho pokožce dodávaly zlatavý odstín. V pokoji bylo teplo, nic však nemohlo prohřát chladné místo ukryté hluboko ve zrazeném srdci. Jeho mysl se zaobírala myšlenkami o krásné, avšak proradné ženě, jejíž jméno zahlédl na plakátě před divadlem Drury Lane. *Julienna Laurentová.*

Nepotřeboval ani její obrázek, neboť všechno, co se týkalo její osoby, měl ukryto hluboko uvnitř bolavé duše. Její obraz ho stále pronásledoval. Nádherné tělo prohnuté v extázi. Štíhlé nohy obtočené kolem jeho pasu. Hedvábné vlasy, které jí spočívaly na ramenou jako sobolí kožešina. Její neskutečně bílá pokožka, která se podobala dokonalému porcelánu. Její smích. Její bystrý důvtip. Její temné, nekonečně hluboké oči, které ho uváděly do extáze...

Obrazy se jeden za druhým vynořovaly z paměti a zanechávaly za sebou bolestnou stopu vypáleného znamení.

„Byl jsi zatracený hlupák,“ pronesl ochraptělým hlasem. Výtka se nesla tichou ložnicí.

Dare pevně stiskl čelist. Děsila ho představa, že by snad Juliennina náhlá přítomnost v Londýně mohla

znovu rozdmýchat bolest, kterou již pohřbil hluboko ve svém srdci. Trvalo mu to dlouhá léta, než na ni zapomněl. Než se konečně osvobodil od zničujících myšlenek, od lítosti a pocitu osamění, od naprostého prázdna.

Nicméně bolest, kterou nyní pociťoval, ho nenechávala na pochybách, že ze svého otřesného zážitku s Juliennou ještě není zcela vyléčený. Příslloví, že muž nikdy nezapomene na svou první lásku, se ukázalo jako pravdivé.

Neměl v úmyslu kvůli ní ztratit srdce. Byl mladý, plný síly a až neskutečně sebejistý. Právě ona ho naučila vše o lásce i o zradě.

Když Dare poprvé spatřil překrásnou francouzskou emigrantku, věděl, že ji musí mít. V červnu přijel do Kentu na svatbu své sestřenice a usadil se na rodinném panství ve Wolverton Hallu, poblíž malého přístavu Whitstable, kde měla Julienna své kloboučnictví. Nelitoval času a zůstal zde celé léto, jen aby ji okouzlit a nakonec i získal.

Sám byl překvapený silným citem, který ho k Julienně přitahoval. Měl tucty překrásných žen a žádná se do té doby nedotkla jeho srdce. Nikdy nikoho nemiloval tak intenzivně a silně jako Juliennu.

Jeho touha daleko přesahovala běžnou hranici koketování. Chtěl ji vlastnit. Chtěl mít její tělo, srdce i její duši, a stejně tak toužil odevzdat se jí.

Tehdy ještě nemohl vědět, že lhaní je pro ni stejně přirozené jako dýchání.

Hořká vzpomínka na její zradu jím otrásla... Nikdy se nedokázal zcela zbavit jejího výrazu zděšení, když ji přistihl v náruči jiného milence. Ani svých vlastních muk, když si uvědomil hloubku jejího podvodu. Nevěřil

tomu, dokud se nepřesvědčil na vlastní oči, dokud z jejich úst neslyšel kající přiznání.

Dare konečky prstů bezmyšlenkovitě přejížděl po jejím obrázku na plakátě. Děd mu tehdy tvrdil, že její další milenec je hrabě Ivers, ale on se starému muži vysmál do obličeje. Nechtěl slyšet nic o tom, co se mu snažil markýz říct, a raději pospíchal do Juliennina kloboučnictví, kde ji našel v Iversově objetí.

A když mu Ivers prozradil, že jsou již dlouhou dobu milenci, na její dokonalé tváři neviděl ani stopu po lítosti či pocitu viny. Nespatřil ji ani tehdy, když Julienna krátce nato ukončila jejich zasnoubení.

Stačila jediná věta a Dare měl pocit, jako by mu z hrudi vyrvala srdce. Až tehdy si uvědomil, že její cudnost a nevinnost byly od prvopočátku jen dobře promyšlenou lstí. A její láska k němu jen krutou šarádou.

Konečně si dal všechny kousky skládanky dohromady a pochopil, jakého ze sebe dělal blázn. Julienna toužila po větším bohatství, než jaké by jí mohl poskytnout po svém vydědění. Teď už tomu rozuměl. Chtěla si ho vzít jen do té doby, dokud jeho děd nezpochybnil jeho právo na dědictví. Možná měla v plánu i po svatbě se dále stýkat se svým milencem a dělit se s ním o svou kořist...

Dareovi se při vzpomínce na osudnou noc stáhlo hrdlo.

Naštěstí, pomyslel si, ji odhalil dříve, než hodil za hlavu celou svou budoucnost.

„Intrikánská francouzská potvora,“ tak jí říkal jeho děd, ale Dare o tom nechtěl ani slyšet. Byl natolik hloupý, že se nechal omámit její krásou a přitažlivostí a odmítal uvěřit, že by ho mohla zradit. Neměl být tak

slepý. Vždyť jeho vlastní matka měla tolik milenců, že ona sama je nedokázala ani spočítat. Dare prostě nechtěl věřit, že Julienna je ze stejného těsta. Oklamala ho natolik, že ji dokonce ani nikdy nepodezíral. Až do té doby, dokud v zádech neucítil ostrý nůž.

Dare znovu zaklel. Julienna přísahala, že ho bude milovat a ctít, ale svou přísahu pošpinila lží a zradou.

Zajímalo by ho, jestli svého rozhodnutí někdy litovala. Nakonec svůj titul markýze z Wolvertonu získal a spolu s ním i pohádkové dědictví. Jeho nenáviděný jediný příbuzný totiž vloni zemřel.

Ale sedm let je pro lovce jmění příliš dlouhá doba. Jak se zdá, Julienna neztrácela čas a naplno se věnovala své zářné kariéře úspěšné herečky.

A není pochyb, že také svým milencům. Dare ji dnes zahlédl, jak se procházela v parku obklopená houfem zamilovaně vzdychajících mládenců.

Jelikož netušil, že je v Londýně, pohled na ni ho hluboce zasáhl. Několik týdnů pobýval pryč. Nejdříve ho poslali na sever a pak podnikl cestu do Irska. Když se vrátil, našel celé město vzhůru nohama. Všichni pěli chválu na Juliennu Laurentovou, kterou neustále obklopovali místní hejsci a mladíci dychtící po dobrodružství. V tisku ji označovali za *klenot zářící na londýnském nebi*. Podle zpravodajů jste ve městě nenašli muže, který by ji nechtěl za svou milenkou.

Aby skryl nečekanou bolest, která se ho při pohledu na Juliennu zmocnila, Dare upřel svou pozornost k lady Dunleithové. Chvilí předtím na něho roztomilá vdova zamávala ze svého kočáru a zvala ho na vyjížďku do Hyde Parku.

Když se lady Dunleithové zeptal na nejnovější zprávy ze společnosti, radostí málem poskočila.

„Slečna Laurentová? Myslím, že přišla z Yorku. Právě teď je na výsluní, ale právem. Zpívá jako anděl a je opravdu skvělou herečkou. Sice ne jako paní Siddonsová, ale samotný Edmund Kean se pochvalně vyjádřil o jejím posledním vystoupení, kdy hrála Desdemonu v Othellovi.“

Dare se ušklíbl. Vždyť on sám může dosvědčit, že Julienna je vskutku skvělá herečka, i když ji na jevišti ještě neviděl. Během společně stráveného léta by nikdy nevěřil, že ty sladké rty, které mu přísahaly věrnost, ho mohly zradit.

Lady Dunleithová se na něho podezřívavě podívala. „Jestli máš v úmyslu dvorit se jí, drahoušku, tak si to raději zase rychle rozmysli. Slyšela jsem, že je velice chladnou milenkou.“

Dare nepoznal, zdali z překrásné vdovy mluví žárlivost, zášť, nebo laskavá snaha ochránit ho před zklamáním. On však moc dobře věděl, že se mýlí. Julienna Laurentová byla chladná asi tak, jako rozžhavené uhlí.

„A stejně,“ pokračovala lady Dunleithová pobaveným tónem, „slečna Laurentová se nechala slyšet, že jméno svého mecenáše oznámí až na konci sezóny. Ve všech klubech se uzavírají sázky, kdo ji vyhraje.“

Její výběr se bezpochyby bude týkat tučnosti gentlemanova konta, pomyslel si Dare. Herečky si své milence často vybírají z řad bohatých mužů, ale Dare ze své vlastní hořké zkušenosti věděl, že u mademoiselle Laurentové má šanci jen ten nejbohatší.

Daleko více ho však zajímal jistý gentleman, který pravděpodobně upoutal Julienninu pozornost. Vikontu Riddinghamovi se zcela zjevně dostalo té cti, že mohl slečnu Laurentovou svézt ve svém kočáře. Zastavili se a

vzápětí nato je obklíčil tucet dychtivých obdivovatelů na koních.

„Drahoušku...?“

Ospalý hlas ho vytrhl ze vzpomínek na odpoledne. Za zády znovu uslyšel lady Dunleithovou. „Proč se nevrátíš do postele?“

Chlad v místnosti mu připomenul, že je nahý, že odešel z teplé postele, aby si prostudoval divadelní leták, na kterém se skvěla odobizna jeho bývalé lásky. Činil tak se stejnými pocity, jako by jazykem dloubal do bolavého zubu.

A tatáž bolest ho donutila, aby doprovodil vdovu Dunleithovou k ní domů a strávil večer ukájením svých sexuálních potřeb, přičemž ona mu byla více než nápomocná. Nicméně vše prováděl jen jako bezmyšlenkovité cvičení. Miloval se bez jakékoliv vášně, jen naučenými pohyby získanými dlouholetou praxí, za kterou vděčil Julienně Laurentové. Týden nato, co zrušila jejich zasnoubení, odjel do Londýna, kde se vrhnul do zběsilé bouře zhýralého života, přičemž se stal vedoucím členem Ligy pekelníků. Jednalo se o spolek bohatých a urozených prostopášníků a zhýralců.

Jeho nový způsob života, který se zabýval jen a pouze hledáním sexuálních dobrodružství a odhalováním stále nových praktik v ukájení tělesných potřeb, přinesl Dareovi nejen pověst dobyvatele ženských srdcí a ložnic, ale i novou přezdívku Pán rozkoše.

Dare dokonce ani sám sobě nechtěl přiznat, že zhýralost je jen způsob, jak se zbavit bolesti, která mu drásala srdce. Noc za nocí se střemhlavě vrhal do víru života a v objetí ochotných ženských těl se snažil vymazat vzpomínky na Juliennu, kterou miloval a která ho zradila.

Nicméně i když byl právě ponořený do ženské vlhkosti a tělem mu procházely křečovitě vlny ukojení, cítil se sám. A co hůře, nedokázal se zbavit touhy, kterou v něm Julienna neustále vyvolávala.

K čertu s ní.

Když ji dnes po dlouhé době znovu uviděl, uvědomil si, že rány, které mu zasadila, se ve skutečnosti nikdy nezahojily. Ještě stále si ji nedokázal vyhnat z hlavy. Dokonce po všech těch letech se jeho srdce odmítalo vzdát své posedlosti.

„Dare?“ tentokrát se již vdova zdála být netrpělivá.

„Odpusť mi, drahá,“ přinutil se k odpovědi.

Skrčil plakát a prudce jím mrštil do ohně. Představení se bude hrát zítra večer a samozřejmě že mezi účinkujícími nebude chybět nová hvězda, Julienna Laurentová. Ještě stále nevěděl, jestli tam půjde.

Udělá nejlépe, když se od ní bude držet co možná nejdále, varoval Dare sám sebe. Moc dobře věděl, jak dokáže být nebezpečná. Už nikdy jí nedovolí, aby mu znovu ublížila. Nikdy nedovolí svému srdci, aby se do ní zamilovalo. Přesto se mu v hlavě pomalu začal rodit plán...

Náhle celý nedočkavý řekl: „Je mi líto, ale už budu muset jít.“

„Teď? Vždyť už je pozdě.“

„Ještě není ani půlnoc.“

Zcela proti svým zvykům se rozhodl ignorovat toužící nahou ženu a v tichosti se oblékl. Pak se posadil na okraj postele a použil svůj nejkouzelnější úsměv, kterým ji poprosil o odpuštění, rychleji políbil a vyhnul se odpovědi na prosbu, aby co nejdříve zase přišel.

Když scházel po schodech dolů, uvědomil si, že všichni sloužící jsou již v posteli. A jeho kůň, na kterém

dnes odpoledne přijel do Hyde Parku, bude odstrojený a ustájený spolu s ostatními zvířaty. Než aby budil služebnictvo, Dare se rozhodl, že ten kousek k Lucianovu domu dojde pěšky.

Lucian Tremayne, hrabě Wycliff, byl jeho velice blízký přítel a zároveň i nejlepší anglický špion. Lucian nechtěl, aby vyšlo najevo, že Darea zaměstnal při honu na nejnebezpečnějšího anglického zrádce, a proto se jejich schůzky omezovaly jen na minimum. Nicméně potřebovali si promluvit o nových událostech.

Dare si přes ramena přehodil teplý plášť a vyrazil do temné noci. Právě prožili nejchladnější zimu, jakou si kdy pamatoval. Nyní již krajina začala pomalu roztávat. V lednu zamrzla i Temže. A v Yorkshireu, kde pobýval několik nekonečně dlouhých týdnů, byly závěje nafoukány tak vysoko, že dosahovaly výše mužské postavy. Cesty se staly neprůjezdné a zmrzlý sníh znemožnil jakoukoliv dopravu.

Dnes večer měl první příležitost setkat se s Lucianem a sdělit mu poznatky týkající se jeho tajného poslání. Ráno mu poslal zprávu a domluvil si tak hodinu jejich setkání.

V honosné rezidenci Wycliffů se svítilo v několika oknech. Darea bez jediného slova pustili dál a uvedli ho do Lucianovy pracovny, kde se hrabě skláněl nad mohutným psacím stolem.

Oba muži se přivítali s vřelostí dlouholetých přátel.

„A jak se daří tvé překrásné ženě?“ zeptal se Dare, zatímco Lucian naléval dvě sklenice whisky.

„Jen kvete. Brynn je kulatá jako meloun, a to má ještě dva měsíce čas.“

„Je mi líto, že jsem se s ní minul,“ řekl Dare a usadil se na pohodlnou pohovku. „Slyšel jsem, že teď pobývala nějakou dobu v Londýně.“

„Ano, ale raději jsem ji doprovodil domů. Na venkově je přece jen ve větším bezpečí.“

Po dobu těhotenství se Brynn přestěhovala do Devonshireu na panství Lucianovy rodiny, kde mohla být lépe chráněna. Loňský podzim jí a jejímu bratrovi vyhrožoval nebezpečný kriminálník, známý pod přezdívkou lord Caliban, kterou získal podle postavy v Shakespearově dramatu. Lucian totiž překazil Calibanův plán na pašování zlata, jehož výnos měl podpořit Napoleonovu armádu, která se momentálně stáhla do ústraní, ale stále představovala velkou hrozbu.

Lucian podal příteli sklenici a posadil se proti němu. „Tak už mi konečně řekni, co ses dozvěděl v Yorkshireu.“

„Obávám se, že nic moc. Pobýval jsem na panství svých přátel sotva šest mil od Riddinghama, ale ten zatracený sníl všechno jen komplikoval. Přesto se mi podařilo dvakrát s Riddinghamem a s jeho hosty poobědvat a zahrát si karty. Celou dobu měl na sobě ten prsten. A když jsem se zmínil, že je to opravdu nádherný kousek, Riddingham tvrdil, že ho vyhrál v kartách. Jen si už nevzpomínal od koho. Ale mohl lhát.“

Dare se odmlčel a zhluboka si přihnul chutné whisky. „Přesto ten prsten nosí dál. I kdyby neměl tušení, že ho podezíráme, je možné, že je takový hlupák? Abych řekl pravdu, čím více Riddinghama znám, tím více pochybuji, že je Calibanem.“

„Možná že ne, ale my si tím musíme být jisti.“ Lucianovy rysy ztvrdly. „Podcenit Calibanovu vychytralost by se nám mohlo stát osudným. Třeba nás

tak chce Riddingham všechny jen oklamat. A nesmíme zapomenout, že v lednu, když Caliban zabil našeho muže, byl Riddingham právě v Londýně.“

Před dvěma měsíci našli mrtvého diplomata cizinecké policie. Všechno nasvědčovalo tomu, že se jedná o práci Calibana, ale neměli žádné důkazy. Dare a Lucian mohli jen doufat, že odhalí Calibanovu totožnost dříve, než dojde k dalšímu zločinu.

Lucian tiše zaklel a pěští praštil do vyřezávaného opěradla židle.

„Vyjádřil bych se naprosto stejně,“ souhlasil Dare.

Dobře chápal přítelovu rozladěnost ze stopování vraha, který nebyl ničím jiným než temným stínem a šepotem větru. Prozatím měli jen dvě stopy, a to od svědků, kteří ho kdysi zahlédli. Snad se jednalo o anglického šlechtice, který nosil neobvyklý prsten zdobený hlavou draka s rudýma očima.

Dare si před několika měsíci podobného prstenu všiml na ruce lorda Riddinghama. Od té doby vikonta zpovzdáli sledoval a snažil se odhalit, jestli se skutečně jedná o Calibana. A právě z toho důvodu se vydal i do Yorkshireu, kde mohl rozvíjet svou teorii.

Trápilo ho, že ve svém snažení příliš neuspěl. Ale copak mohl přes noc odhalit obávaného zločince, který vodil za nos i ty nejzkušenější agenty? Navyklý na prostopášný způsob života Dare snad ani nemohl fungovat jako zkušený a vycvičený špión.

A právě proto ho Lucian loňský podzim najal. Darea všude dobře znali jako milovníka a svůdce žen. Jeho hříchy představovaly skvělou zástěrku pro výzvědnou činnost. Caliban by Pána rozkoše nikdy nepodezíral, že pracuje pro cizineckou policii.

Dare souhlasil nejen proto, že měl ve vysoké společnosti plno přátel, ale protože se nudil a postrádal jakýkoliv smysl života. A změřit se s důvtipem obávaného zločince pro něho představovalo skvělou výzvu. Když mu Lucian tvrdil, že důležitý úkol dá jeho životu směr a cíl, jen se smál.

Ted' už chápal, že měl přítel pravdu.

Dare se znovu napil z broušené sklenice a chvíli váhal, jestli se má Lucianovi svěřit s novým vývojem věcí ve hře zvané život.

„Co víš o té nové herečce v Drury Lane?“ zeptal se po chvíli. „Je to hvězda, která rozzářila celé umělecké nebe.“

Lucian si ho změřil zkoumavým pohledem. „Znamená to, že máš novou milenku?“

„To těžko. Jejím favoritem je Riddingham.“

„Ach tak.“ Lucian se zaklonil v židli a zamyšleně pokyvoval hlavou. „Minulý týden jsme s Brynn zašli na její představení. Zdála se nám opravdu skvělá. Naznačuješ snad, že její spojení s Riddinghamem je něco víc než jen zamilovaným románkem?“

„Je to možné. Přinejmenším by se to mělo prověřit. Koneckonců je Francouzka. Ani bych se nedivil, kdyby byla v Napoleonových službách. Když vezmeme v úvahu její nejistý příjem a pochybné morální hodnoty. Herečky bývají velice lehce podplatitelné.“

Když Lucian pozvedl jedno obočí, Dare si konečně uvědomil, jak je ironické, že právě *on* káže o pochybných morálních hodnotách.

Nicméně nebylo by to poprvé, co by někdo zpochybnil loajálnost slečny Laurentové vůči Anglii. Před sedmi lety ji přece jeho děd označil za

vlastizrádkyni. Tvrdil, že je ve spojení s bonapartisty, a vyhrožoval, že ji nechá uvěznit.

Tehdy byl Dare přesvědčený, že všechna ta obvinění jsou nepravdivá – že se ji ten starý parchant snaží očernit, aby tak zrušil jejich zasnoubení. Jeho prvořadým snažením se tehdy stala ochrana Julienny před intrikářskými machinacemi jeho jediného příbuzného. Dnes to však už viděl jinak. Copak není možné, že by se jeho obvinění zakládalo na pravdě?

„Nechci dělat předčasné závěry,“ připustil, „ale je možné, že je ve spojení s Riddinghamem.“

„Proč myslíš?“ zeptal se Lucian překvapeně. „Copak se Riddingham nevrátil do Londýna teprve minulý týden? To ke svým schůzkám neměli příliš mnoho příležitostí.“

„A co když jejich spojení trvá už déle? Riddinghamovo rodinné sídlo je v Yorkshireu. A slečna Laurentová posledních pět let hrála právě v Yorku.“

„Možná je jeho milenkou.“

„Možná. Když jsem je dnes odpoledne viděl v parku, chovali se velice nenuceně a zdálo se, že si jsou blízcí.“ Dare se donutil k úsměvu. Jestli s ní už nesdílí lože, zajisté to má v plánu. Visel na každém jejím slově, ovšem spolu s dobrou polovinou mužské populace Londýna.“ Doufal, že sarkastický tón skryje jeho žárlivost, kterou nedokázal jen tak lehce potlačit. „Ale ať je to tak či onak, může být jeho komplicem.“

„Nebo,“ namítl Lucian, „nemá v hlavě nic jiného, než jak ji dostat do postele a vyzkoušet na ní své sexuální praktiky. Slyšel jsem, že hledá bohatého mecenáše.“

„Také jsem to slyšel. Avšak *La Belle* Laurentová se rovněž nechala slyšet, že si vybere až po ukončení sezóny. To je od ní chytré,“ řekl Dare cynicky. „Čím více

obdivovatelů, tím větší úspěch na jevišti. A musím uznat, že je na co se dívat. A ty toho můžeš využít, aby ses dostal blíže k Riddinghamovi.“

„Já? Myslel jsi snad sebe, ne?“

„Nevím, jestli jsem na ten úkol tím nejvhodnějším kandidátem. Měl jsem... se slečnou Laurentovou před sedmi lety krátký románec.“

Lucian si ho dlouhou dobu soustředěně prohlížel. Dare se ze všech sil snažil před jeho zkoumavým pohledem neuhnout očima. Neměl v úmyslu svěřovat se. Jak by také mohl? Copak může někomu vykládat, jak mu Julienna zlomila srdce? Co cítil, když ji viděl v náručí jiného muže? Nebo to, jak ho vzpomínky na onen den stále bolí?

Nakonec Dare řekl: „Ten románec neměl šťastný konec.“

„Takže si myslíš, že lady Julienna s tebou nebude chtít nic mít?“

„Ano, jsem o tom přesvědčený.“

Lucian se šibalsky usmál. „Tobě, můj příteli, ještě nikdy žádná žena neodolala. Jsem si jistý, že tvé osobité kouzlo nezklame ani tentokrát. Jistě ji zanedlouho přesvědčíš o opaku.“

Dare se zahleděl na jantarovou tekutinu v broušené sklenici. Je pravda, že když se rozhodl být přesvědčivý, do náruče se mu ochotně vrhaly i ty nejurozenější a nejčudnější ženy. Ale tentokrát bude ve značné nevýhodě.

Lucian přerušil jeho temné myšlenky. „Chápu tvou neochotu zaplést se s ní, Dare, ale jsi jediný, kdo může odhalit její spojení s Riddinghamem.“

Hořce se usmál. „Tušil jsem, že to řekneš.“

Lucian se naklonil dopředu. Ve tváři měl vypjatý výraz. „Doufám, že ti nemusím připomínat, co je v sázce. V rukou teď máme budoucnost celé Anglie.“

„Ne, nemusíš.“

„Ta zatracená válka už snad konečně skončí. Téměř každý den přicházejí čerstvé zprávy z bitevního pole o Alliedových vítězstvích. Ale i kdyby byl Napoleon poražen, Caliban by tady zůstal dál. Muž, jako je on, se jen tak lehce nevzdává.“

„To já přece moc dobře vím.“

„Pak tedy, uděláš to?“

Dare se zhluboka napil whisky. Cítil, jak mu palčivá tekutina pomalu vtéká do hrdla a mísí se s ohněm, jenž se mu usadil v žaludku. „Ano,“ řekl s neochotným povzdechnutím. „Udělám, co bude v mých silách, abych získal přízeň slečny Laurentové. Budu předstírat, že jsem jedním z Riddinghamových rivalů. To mi dá legitimní právo pobývat v jeho blízkosti. Třeba přestane být stále ve střehu a mi se podaří dostat se mu pod kůži. A jestli je skutečně Caliban, odhalím ho.“

„Dobře. A jestli snad zjistíš, že ti tvé váhání stojí v cestě k cíli, uvědom si, kolik krve nevinných obětí má Caliban na svých rukou. A kromě toho budeš mít příležitost ověřit si loajalitu slečny Laurentové. Třeba máš pravdu. Docela dobře může pracovat pro Francouze.“

Dare se v duchu usmál. Byla by to poetická spravedlnost, kdyby nejen odhalil Calibana, ale zjistil, že žena, jež mu zlomila srdce, je vlastně nebezpečným zrádcem Anglie.

Napětí, které se ho zmocnilo dnes odpoledne, když uviděl Juliennu, se pomalu vytrácelo. Pevně se rozhodl ji odhalit.

Nejdříve využije krásnou herečku, aby se dostal blíže k Riddinghamovi, a jestli je skutečně francouzskou špiónkou, krutě mu zaplatí.

2

Nasládlá vůně pomerančové kůry a loje ze světla lamp a luceren se dnešní noci zdála být téměř nedýchatelná. Julienna však věděla, že běžné divadelní aroma nemůže zodpovídat za pocit slabosti, který cítila v útrobách. Ne. Příčina byla někde úplně jinde. *On* seděl v hledišti a sledoval její představení. Zjistila, že se jí chvějí kolena. Dokonce ani zamilované pohledy mladíků ji nedokázaly povzbudit a zbavit ji nervozity z jeho přítomnosti. Seděl v jedné z nejluxusnějších lóží, světlé prameny vlasů se leskly v odraze křišťálového divadelního lustru.

Dare North. Legendární milenec, který jí zlomil srdce a zanechal ji napospas hrůzným následkům.

Jako omráčená jeho soustředěným pohledem Julienna dohrála svou roli v tragédii Johna Webstera, i když se téměř nedokázala soustředit na text. Jednou dokonce vypadla z role, čímž si vysloužila nesouhlasný pohled divadelního ředitele Samuela Arnolda.

Nesmím na něho myslet, říkala si Julienna snad již postě, *zatímco* čekala na svůj poslední výstup.

Královské divadlo Drury Lane patřilo ke dvěma nejprestižnějším divadlům v Londýně a dnes večer se zdálo naprosto plné. Vlastně přeplněné. Dokonce se obsadila i místa, která běžně sloužila hlavnímu londýnskému kritikovi, legendárnímu Edmundu Keanovi. Kean se omluvil, že náhle onemocněl. Pravděpodobně se však ještě nevzpamatoval z následků

bouřlivého večírku, na kterém se předešlého večera opil až do němoty.

Hlavní hvězdu stávajícího večera zosobňovala Julienna – až do dnešních dob neznámá herečka z provincie. Nemohla si dovolit nechat si ujít tuto příležitost a zatěžovat svou mysl vzpomínkami, které se jednou provždy snažila vymazat ze svého podvědomí.

Trvalo celé roky, než se zbavila bolesti, kterou jí Dare zanechal v duši, a než se v noci přestala budit touhou po jeho objetí. I když věděla, že bude v Londýně, přesto riskovala a doufala, že se nesetkají.

Až nyní si uvědomila, jak to bylo hloupé. Markýz z Wolvertonu – tak se nazýval jeho současný titul – navzdory své skandální pověsti, nebo možná právě díky ní, představoval jednoho z hlavních členů *Beau Monde*. Stejně sebejistě se pohyboval v těch nejvyšších londýnských kruzích jako i mezi ženami pochybné pověsti. Nemohla se mu vyhýbat, a zabránit tak bolestným vzpomínkám, které jí přinášel pohled na jeho dokonalou tvář.

Jak jen mohla doufat, že lze zapomenout na nezapomenutelné? Na vášeň, která se zdála silnější než její rozum. Milovala Darea tak, jak nikdy žádného jiného muže předtím ani potom. Jejich láska byla bezstarostná, vášnivá. A právě proto se stala její zkázou.

Když si vzpomněla na jejich poslední setkání, do očí se jí draly palčivé slzy. Neměla jinou možnost. Musela ho zradit. V jediném okamžiku se jeho výraz změnil ze šoku k naprosté prázdnotě, ze zklamání k chladnému opovržení.

Neschopná cokoliv mu vysvětlit jen mlčky přes závoj slz sledovala, jak odchází z jejího života. Ztrátou jeho ztratila i kus svého srdce. Zůstala navždy sama.

Krátké zasyčení z úst ředitele Juliennu vrátilo zpět do reality a s hrůzou si uvědomila, že má být už dávno na jevišti. Vzpamatovala se a vyšla ze zákulisí, aby zahrála poslední krvavou scénu dramatu.

Jednalo se o roli, po které toužila snad každá herečka. Julienna se obrnila proti nechtěným vzpomínkám a nakonec se jí přece jen podařilo zahrát intrikářkou benátskou kurtizánu a přes temný příběh vraždy a pomsty se dostala až k závěrečnému potlesku. Cítila však nesmírné štěstí, když se závěrem klaněla publiku a z hlediště se ozýval ohlušující tleskot a výskot nadšených fanoušků.

Dobře si uvědomovala svůj nedostačující výkon, a proto ohromeně sledovala spršku chvály, která se hrnula na její osobu. S okouzlejícím úsměvem na rtech vděčně přijímala nekončící ovace a klaněla se nadšenému publiku v hledišti, načež nezapomněla poděkovat ani šlechticům, kteří seděli v lóžích.

Vzápětí si však uvědomila chybu, které se dopustila. Dare vstal ze svého místa a postavil se do přední řady.

Julienna se pod jeho uhrančivým pohledem cítila jako ochrnutá. Dokonce i z takové vzdálenosti vnímala pronikavý účinek, jaký na ni měl. Dare pootevřel rty a zhluboka se nadechl, zatímco koutky úst se mu zkřivily do líného, provokujícího úsměvu.

Pak viděla, jak se mu smyslná ústa pohybují, avšak s hukotem v uších a s ohlušujícím tlukotem vlastního srdce si až po chvíli uvědomila, že na ni mluví.

Jako zbavená vlastní vůle zvedla ruku a dožadovala se ticha. Z davu se ozývaly tiché hlasy, zatímco většina hlav se otočila směrem, kam směřoval Juliennin upřený pohled.

Dare znovu zavolal její jméno, tentokrát dostatečně hlasitě, aby ho mohla slyšet.

„Mademoiselle Laurentová,“ řekl unylým hlasem, jako by byli zcela sami. „Dovolte mi, abych vám složil poklonu za úchvatné představení.“

Julienna si nebyla jistá, co má v plánu. V celém těle cítila nepříjemné napětí a po zádech jí stékal pramínek potu.

„Děkuji vám, lorde,“ odvětila, přičemž se snažila udržet pevný hlas.

„Je to pravda?“ zeptal se.

„A co?“

Nenucené se opřel o zábradlí lóže a lhostejně si ji prohlížel. „Že chcete s výběrem svého ochránce počkat až na konec sezóny?“

Zmatená Julienna se myšlenkami horečně vrátila ke svému prohlášení, které učinila minulý týden víceméně v žertu. Po skončení představení seděla v zeleném salonku, obklopená dychtivými nápadníky, kteří se jeden přes druhého snažili upoutat její pozornost a pozvat ji na nechtěná setkání. A když jeden z vytrvalých obdivovatelů hrubě vyjádřil svou touhu dostat ji do postele, skryla své pobouření a propukla v smích. Tvrdila, že pro ni není snadné vybrat si mezi tolika urozenými a dokonalými gentlemany.

Z její strany se však jednalo jen o obranou strategii. Neměla v úmyslu akceptovat ochranu jakéhokoliv muže, nemohla si však dovolit ztratit přízeň těchto bohatých a vlivných patronů divadla. Věděla, že našlapuje po tenkém ledě. Neočekávala, že zhrzení mladíci budou i nadále obdivovat její umění, aniž by mohli doufat v patřičnou odměnu.

Nakonec slíbila, že své rozhodnutí sdělí až na konci sezóny. Krátce nato zjistila, že její nedosažitelnost přinesla své ovoce. Obletována bohatými a urozenými nápadníky jen zvýšila svou cenu, neboť tak přinesla divadlu větší zisky z naplněného hlediště.

Že se lord Wolverton o této epizodě dozvěděl, svědčilo jen o tom, že londýnské tamtamy fungují opravdu skvěle.

Ve snaze znovu získat svou roztržštěnou rovnováhu se sladkým úsměvem na rtech pronesla: „Mohu vás uklidnit, lorde, neboť mé rozhodnutí se v žádném případě netýká právě vaší osoby.“

„Přesto bych se rád této soutěže zúčastnil a přihlásil se jako kandidát.“

V davu to jen zašumělo a všude se rozhostilo naprosté ticho. Něco takového si prostě nemohli nechat ujít.

K velkému překvapení všech se Dare vyšvihl na zábradlí a balancoval na úzké hrazdě. Julienna si nebyla jistá, jestli tichý výkřik unikl z jejího hrdla, nebo z přihlížejícího davu. Obojí, uvědomila si po chvíli. Po všech těch letech strávených na jevišti se ještě nikdy necítila tak zmatená. V hlavě měla prázdno a pomalu se jí začala zmocňovat panika.

A kdo by se jí mohl divit? Vždyť k tomuto výjevu neměla naučený text. Nejednalo se o hru, ale o pravdivý život.

Diváci se však chovali zcela přirozeně, jako by představení pokračovalo. Ze všech koutů se ozýval vzrušený šepot. Julienna se snažila uklidnit. Nedokázala uhodnout, čeho chce Dare dosáhnout.

Zdalo se, že je se svou polohou zcela spokojený, a nerušeně se bokem opřel o jeden ze sloupů, který podpíral lóže.

„Využil jsem vašeho váhání ohledně milence, mademoiselle,“ oznámil klidným hlasem. „Vsadil jsem se, že si vyberete mě.“

Mladíci na levnějších sedadlech začali nesouhlasně vykřikovat, zatímco ostatní napjatě čekali na odpověď.

„Opravdu?“ podařilo se Julienně po chvíli ze sebe dostat. „Musím říct, že máte o sobě velice vysoké mínění.“

„Mé mínění je zcela oprávněné.“ Pohledem sklouzl na dav. „Pochybuje snad někdo z přítomných, že vyhraji srdce této dámy?“

Ze všech stran se začaly ozývat nadšené výkřiky a po chvíli se divadlem neslo hlasité tleskání. Dare se usmál a hluboce se uklonil, čímž poděkoval za jejich uznání.

Julienna si uvědomila, jak je to nebezpečný pohyb. Kdyby spadl z takové výšky, mohl by se nepěkně poranit. On však byl vždy nezodpovědný. Nezodpovědný, lehkovážný, troufalý, bezohledný. Vůbec mu nevadilo, že s ní tady hraje divadlo před stovkou zírajících čumilů.

A diváci podle aplausu a nadšených výkřiků jeho odvážnou taktiku zcela zjevně schvalovali.

Julienna zatnula zuby a pomalu se přesunula po jevišti, blíže k jeho lóži. Dare ji velice chytře chytil do pasti, neboť před tolika svědky jeho výzvu prostě musela přijmout. Ale ona přece neměla v úmyslu pořídit si milence, a už vůbec ne takového ničemu, který jí jen připomínal prožité peklo. Takového, který znovu drásal staré rány a probudil potlačovanou bolest. Nemůže si však dovolit odmítnout. Ne bez ohrožení všeho, za co

tvrdě bojovala a co dokázala. Její živobytí závisí na přízni diváků.

Naštěstí už měla značné zkušenosti nejen s hraním, ale i s odbýváním vytrvalých a vtíravých nápadníků.

Sice opožděně, ale přeci získala svou ztracenou rovnováhu a s rukama v bok sjela Darea chladným pohledem, který si nic nezadal s kritickým hodnocením chovného hřebce.

„Možná že vaše nafoukané mínění o své dokonalosti je vskutku oprávněné,“ souhlasila zamyšleně. „Předchází vás totiž již vaše pověst. Věhlasně známý lord Wolverton – dobyvatel ženských srdcí a ložnic, milovník zhýralého života. Pán rozkoše, mám dojem, že to je to jméno, co jsem slyšela. Nebo snad pohroma pro ženy každého věku?“

„Měl jsem za to, že přeborníkem v lámaní zamilovaných srdcí jste vy, *ma belle*.“

„Což ovšem není úmyslné,“ řekla se svůdným úsměvem, který neladil s jejím tvrzením. „Ale poněvadž jste na to poukázal... I já bych se chtěla vsadit.“ Obrátila se k publiku. „Lord Wolverton mě obžaloval z bezohledného ničení mužských srdcí. V tomto případě se budu snažit chovat se v souladu se svou pověstí. Vsadím se, že donutím Pána rozkoše, aby přede mnou padl na kolena.“

Nadšený řev přerušovaný dupáním a výskotem se zdál téměř ohlušující. Trvalo několik dlouhých minut, než divadlo opět utichlo a dovolilo hlavním postavám pokračovat v započaté frašce.

Dare se ďábelsky usmál. „Takže vy si myslíte, že mi můžete zlomit srdce?“

„Jsem o tom přesvědčená.“

„Pak tedy, proč to nezkusit?“ Znovu se hluboce uklonil, aniž by z ní spustil upřený pohled. „Těším se na naše první setkání, můj překrásný klenote.“

V očekávání skvělé bitvy dav vypukl v ohlušující aplaus. Když se Julienna hluboce uklonila a odcházela z jeviště, někteří již uzavírali sázky na svého favorita.

Ředitel, Samuel Arnold, už na ni čekal. Přes tlukot vlastního srdce a rozčilený hukot v hlavě ho téměř ani neslyšela, uvědomila si však, že ho její výstup nadchl. Přinutila se k úsměvu a pospíchala do zákulisí.

V divadle se nacházely dva zelené salonky. První zřídili pro všechny členy společnosti, kdežto druhý, daleko elegantnější, sloužil jen pro nejdůležitější a nejznámější umělce. Právě zde herci přijímali své fanoušky a nechali si skládat poklony.

Julienna se unaveně sesula na lehátko, připravená na nekonečný dav, a tvář zabořila do dlaní, přičemž nebrala ohled na divadelní líčení. Měla dojem, že ji bouřící se emoce brzy zadusí.

Samozřejmě že musela se setkáním s Darem počítat. Nikdy ji však nenapadlo, že se to stane za tak znepokojujících okolností – měřit se s jeho důvtipem na otevřeném fóru, a ještě k tomu s tak šokujícím tématem, jaký představoval výběr jejího ochránce, to se zdálo příliš. Stále nedokázala pochopit, proč to udělal. Jediným důvodem mohla být pomsta za její hřích z minulosti.

Ani se mu nedivila. Chápala jeho chuť po odplatě. Před sedmi lety zrušila jejich zasnoubení takovým způsobem, že ji Dare už dále nemohl považovat za svou nevěstu. Zcela uvážene ho odvrhla, a i když to udělala jen pro jeho vlastní dobro, nic to nezmírnilo na bolesti, kterou mu svým chováním způsobila.

Jednalo se o tu nejpříšernější a nejbolestnější zkušenost jejího života. Nejen že ztratila Darea, ale posléze zjistila, že je zcela bezbranná, vydaná na milost chamtivému zpustlíkovi podporovanému starým šlechticem. Tito dva muži, hrabě Ivers a markýz Wolverton, nejen zničili její dobrou pověst, ale málem se jim podařilo zničit i ji samotnou.

Nechali ji zlomenou a zostuzenou, se sny roztržitými na tisíce drobných kousků, zcela bez zákaznic v krámku a bez jakéhokoliv příjmu, jen s milovanou *Mamany* která spolu s ní musela snášet její hanbu.

Nejvíce však litovala, že vyvolaný skandál oslabil již tak narušené mamínčino zdraví. Aby ji Julienna ušetřila dalšího ponížení, rozhodla se opustit zaběhlý způsob života a začala hledat nové obydlí a novou práci.

Shodou náhod se v těch nejtemnějších chvílích jejího života ve městě objevila kočovná skupina herců z Yorku. V minulých letech jim často pomáhala s kostýmy. Když se dozvěděli o její bezvýchodné situaci, nabídli jí nejen způsob, jak uniknout před skandálem, ale i přístřeší a přátelství.

S mizivou šancí na jakoukoliv úctyhodnou práci se Julienna přidala k jejich skupině a odstěhovala se do Yorku. Celé roky strávila zdokonalováním se v nové profesi, a to jen proto, aby ona i její maminka přežily.

Většinu svých malých výdělků posílala domů, neboť kloboučnictví, které i nadále provozovalo svou činnost, stačilo jen stěží pokrýt náklady za lékařské účty. Situace se však stále zhoršovala a jednoho dne, kdy mamínčina zhoubná choroba dosáhla svého vrcholu, se Julienna ocitla před nejhorším rozhodnutím svého života. Musela to však učinit, aby maminka nadále netrpěla.

Ale dokonce i přes to nepřestala Darea milovat. Alespoň ne zprvopočátku. Dlouhé roky ji pronásledoval, navštěvoval ji jak v jejích romantických snech, tak i v nočních můrách. Vzpomínky na jejich milování zůstávaly stále stejně intenzivní, nebezpečné a divoké. Toužila po jeho dotecích, po laskání a po rozkoši, kterou jí dopřával.

Nakonec se jí však přece jen podařilo získat kontrolu nad svým životem a Julienna znovu začala doufat v lepší budoucnost. Téměř čtyři roky po mamčině smrti Julienna konečně dokázala najít určitý druh vnitřního klidu a míru.

Když nedávno obdržela nabídku na angažmá v londýnském divadle Drury Lane se stálým platem, přijala ji. Přece Dareovi nedovolí, aby znovu zničil to, co si vybudovala svou vlastní pílí a nemalým úsilím. Julienna věděla, že nejdůležitější je být finančně nezávislá. Sláva ji nikterak nezajímala, avšak bohatství ano. Když bude natolik úspěšná, aby získala plat prominentní herečky, pak získá svou svobodu. Už nikdy více nebude zranitelná nebo bezbranná a nebude záviset na rozmaru žádného muže.

S úzkostí vstoupila do Dareova světa a zoufale se snažila dokázat si, že už má všechno za sebou. Chtěla jednou provždy uzavřít dveře za svou minulostí a postavit se před lepší zítřky.

Pohledem na Darea však jen otevřela dřímající rány a probudila bolest, která jí téměř znemožňovala dýchat.

Několikrát se krátce a zhluboka nadechla. Byla to zklidňující taktika, kterou se naučila v prvopočátcích své herecké kariéry.

Nejhorší měla za sebou. Ať už s ní Dare hrál jakoukoliv hru, přesto se jí podařilo skrýt své rozbouřené emoce.

Musí si od něho udržet odstup, přísahala si v duchu, ačkoliv chvění rukou se neshodovalo s jejím rozhodnutím.

Když do místnosti vešli i ostatní herci, pocítila úlevu. Poté následovali obdivovatelé a krátce nato zelený salonek téměř praskal ve švech. Místností se nesla živá konverzace a veselý smích. Všichni mluvili jen o jistém skandálním šlechtici.

Julienna předstírala, že ji jejich výstup nikterak nezasáhl, a štědře rozdávala zářivé úsměvy všem přítomným gentlemanům.

Věděla, že jejich jediným záměrem je dostat ji do postele. Od většiny žen v její profesi se očekávalo, že za určitou cenu budou více než ochotné. A ačkoliv se Julienna rozhodla zůstat ve své posteli osamocená, za žádnou cenu nesměla dovolit, aby to na ní někdo poznal. A ten večer měla ještě další úkol – přesvědčit své kavalíry, že navzdory drzému tvrzení lorda Wolvertona nikdo z nich neztratil naději.

K těm nejvytrvalejším nápadníkům patřil Hugh Bramley, vikomt Riddingham. Vysoký a přehnaně štíhlý muž, s fádne černými vlasy a s nevýraznými rysy. Zdál se docela zábavný a milý a Julienna po čase zjistila, že se v jeho společnosti cítí lépe než mezi ostatními.

Riddingham dával najevo svou nespokojenost a ani se nesnažil tajit žárlivost, která ho přímo pohlcovala.

„Drzost toho floutka je až do nebe volající. Takhle se předvádět. Slečno Laurentová, věřím, že tomu nesnesitelnému zvrhlíkovi nedovolíte, aby z vás udělal

terč své pochybné zábavy. Jeho zvrácenost je přímo legendární.“

„Jestli se vy postavíte na mou stranu, lorde Riddingham, nemám se čeho bát,“ řekla lehkým tónem ve snaze uklidnit ho, zatímco sama stále nervózně pokukovala ke dveřím. Každou chvíli se v nich mohl objevit Dare.

Nezbývalo jí nic jiného než co nejumněji skrýt své napětí a předstírat zájem a pobavení nad vtipnými poznámkami přítomných obdivovatelů. Když obdržela téměř tucet pozvání na pozdní večeři, všechny je slušně odmítla s výmluvou na únavu a vyčerpání.

Asi po půlhodině se méně vytrvalí nápadníci začali vytrácet a v místnosti se znovu dalo volně dýchat. Julienně se podařilo alespoň částečně nabýt svou ztracenou rovnováhu a s nadějí doufala, že dnes večer už nedojde k žádné scéně a ona se v klidu odebere do šatny a později odjede sama do svého bytu.

Právě se smála jedné Riddinghamově duchaplné poznámce, když uviděla, jak vikomt ztuhl. V místnosti se rozhostilo významné ticho, a jakmile se přítomní gentlemani rozestoupili, uviděla před sebou stát Darea Northa.

Julienně v hrudi na malou chvíli přestalo bít srdce. Na první pohled bylo zřejmé, že neztratil nic ze své elegance, na kterou si dobře pamatovala, ani ze svého šarmu či okouzujícího vystupování. Nicméně nemohla si nevšimnout, že ramena pod modrým kabátcem šitým na míru zmohutněla a stehna v saténových kalhotách se stala mnohem svalnatější.

Dokonale uvázaná kravata skvěle doplňovala mužné aristokratické rysy, které se jí zdály být stejně perfektní jako před sedmi lety. Jeho tvář, s vysokými lícnicemi

kostmi a ušlechtilé klenutým obočím, měla v sobě cosi až ďábelsky krásného.

Julienna v sobě musela shromáždit všechny síly, aby na něho přestala okouzleně zírat.

To Dare zcela zjevně takové zábrany neměl. Svým líným provokujícím pohledem ji spaloval až do hloubky duše. Očima hltal oblá řadra, která štědře překypovala z hlubokého výstřihu divadelního kostýmu, až se zastavil na útlém pase uvězněném v těsném sevření korzetu. Jednalo se o pohled muže, který zná i ty nejintimnější místa ženského těla.

Zhluboka se nadechla a snažila se zklidnit divoce bušící srdce.

„Konečně chápu, proč je celý Londýn tak poblázněný. Z dálky jste vypadala jako velice krásná a přitažlivá žena, ale zblízka mě váš... půvab zbavuje slov.“

Julienna ho zpražila chladným pohledem. „O tom si dovolím pochybovat, lordě. Dovedu si představit, že něco takového se vám stává jen velice zřídka.“

„Ano, to máte pravdu. Jen velice zřídka.“ Na jeho rtech se objevil odzbrojující úsměv, který doslova překypoval smyslností.

Horečně se snažila říct něco kultivovaného a moudrého. Než však stačila ze sebe cokoliv vydat, Dare se lehce uklonil, vzal ji za ruku a dlouze ji políbil na konečky prstů.

Útroby se jí sevřely čistou ženskou touhou.

Usmál se vědoucím a zkušeným úsměvem.

S vypětím všech sil se Julienně podařilo vytrhnout mu svou ruku ze sladkého zajetí. Ničivý účinek na tak nepatrný kontakt jí názorně předvedl, že na Darea ještě nezapomněla.

„Udivuje mě, že jste nás poctil svou návštěvou, lorde. Představení skončilo už skoro před hodinou.“

„Chtěl jsem nechat vaše chabé obdivovatele, aby se alespoň na chvíli potěšili vaší přítomností, poněvadž mám v úmyslu vzít vás na večeři.“

Z davu přítomných gentlemanů se okamžitě ozvalo několik nesouhlasných poznámek, přičemž nejhlasitěji se projevoval právě Riddingham. „Slečna Laurentová s vámi nikam nepůjde, Wolvertone.“

Dare posměšně pozvedl obočí a podíval se na vikomta. „Lituji, starý příteli, že jsem se odvážil vstoupit do vašich lovišť, ale vsadil jsem se a hodlám vyhrát. Jistě mě chápete.“

Julienna se na Darea chladně usmála. „Děkuji vám za váš zájem, ale lord Riddingham má pravdu. Musím odmítnout. Bohužel dnešní vystoupení bylo natolik náročné, že mě z něj rozbolela hlava.“

„Všechny ty vraždy a intriky, není se co divit,“ uznal Dare. „Ale jistě pochopíte, že s vaším rozhodnutím musím nesouhlasit. Přijala jste mou výzvu, mademoiselle. Ve vší počestnosti mi musíte dát šanci získat vás. Jak jinak bych mohl vyhrát?“

„Mám dojem, že to je váš problém, ne můj.“

„A co váš slib, že mě dostanete na kolena?“

„Snad někdy jindy. Nyní, jestli mě omluvíte, se musím převléknout.“

Vstala a všechny přítomné obdařila omluvným úsměvem, ovšem až na Wolvertona. „Doufám, pánové, že se setkáme zase zítra.“

Julienna vyšla ze zeleného salonku a pospíchala úzkou chodbou do své šatny. Už chtěla za sebou zavřít dveře, když vtom do nich k její velké nelibosti vstoupil Dare.

Prudce se k němu otočila a pobouřeně sledovala, jak za sebou zamyká.

„Tvé způsoby byly vždy více než skandální,“ podotkla. „Myslela jsem, že jsem se vyjádřila jasně. Chci být sama.“

„Ne, řekla jsi, že se chceš převléci“

Jeho zelené oči si ji se zájmem prohlížely. Julienna stěží potlačila silné nutkání překřížit ruce na prsou, aby se tak chránila před jeho pohledem. Od jejich bouřlivého rozchodu to bylo poprvé, co byla s Darem sama v jedné místnosti, a vůbec se jí to nelíbilo. Jeho drzý vpád ji však vůbec nepřekvapoval. Dare North patřil mezi ty muže, co sice dobře znají pravidla slušného chování, ale zcela záměrně je ignorují.

Dříve, než mohla cokoliv odpovědět, ozvalo se bouřlivé bušení na dveře. „Slečno Laurentová,“ ozval se Riddinghamův rozhněvaný hlas. „Wolverton tam je s vámi? Potřebujete pomoc?“ Znovu prudce zabušil.

„Měla bys ho uklidnit,“ zašeptal Dare. „Nebo snad chceš, aby tady rozmlátil dveře?“

Sledovala Darea, jak hbitě vklouzl za orientální zástěnu, a měla sto chutí praštit ho pěstí přímo do nosu. Vždycky měl až neuvěřitelně pevné nervy...

Raději však odemkla dveře a částečně je pootevřela, aby lord Riddingham mohl nahlédnout dovnitř.

„Mám zavolat ředitele?“ zavrčel.

Julienna ani v nejmenším netoužila pokračovat v předcházejícím divadle a už vůbec neměla v plánu povzbuzovat vikomtovu žárlivost tím, že by se s Darem zamkla v privátní šatně. S předstíraným překvapením se na Riddinghama nechápavě zamračila. „Proč byste měl volat ředitele?“

„Myslel jsem, že tady najdu Wolvertona.“

„To jste tedy na omylu.“ Zatajila dech a otevřela dveře dokořán, aby Riddinghamovi ukázala malou místnost přeplněnou divadelními kostýmy a rekvizitami. Jediným kusem nábytku byl malý toaletní stolek a zástěna určená k převlékání.

„Přesvědčte se sám, lorde. Opravdu nepotřebuji pomoc, i když musím říct, že je to od vás velice laskavé. Kdyby mě Wolverton opravdu obtěžoval, byla bych vám za vaši záchranu neskonale vděčná.“

Když se Riddingham ujistil, že jí vskutku nehrozí žádné nebezpečí v podobě neodbytného nápadníka, omluvil se a s lehkou úklonou se vzdálil. Jakmile odešel, Julienna zavřela dveře a musela počítat do desíti, aby se uklidnila.

„Doufám, že teď už konečně půjdeš,“ řekla Julienna příkře, když Dare vykoukl zpoza zástěny. „Dokázal jsi zmizet s takovým umem, že této ukázce jistě musela předcházet dlouhá řada podobných nechtěných setkání s podváděnými manžely.“

„Máš úplnou pravdu,“ řekl a lišácky na ni mrkl.

„Dobrá tedy, teď ti budu vděčná, když odejdeš a necháš mě o samotě.“

Usmál se na ni tak odzbrojujícím úsměvem, že Julienně v hrudi poskočilo srdce. „Nemůžu odejít, dokud si nebudu jistý, že tam Riddingham na mě nečíhá. Jistě bys nechtěla, abych tě vystavil takové hanbě. Co by si asi úctyhodný vikomt pomyslel, kdyby se dozvěděl, že jsi mu lhala?“

„Dobře,“ odsekla Julienna. „Tak tu ještě chvíli zůstaň. Ale mohl bys odejít ze zástěny a dovolit mi, abych ji použila?“

„Předpokládal jsem, že budeš při převlékání potřebovat pomoc,“ řekl Dare zcela nenuceně a nepatrně se posunul.

„Ne, *nepotřebuji* žádnou pomoc.“

„Vidím, že s tebou není žádná zábava. Ale mluvmе k věci. Opravdu jsem tady proto, abych tě přesvědčil o večeri se mnou. Jen jedna jediná večere. Co ti to udělá? A můžeš využít své příležitosti a pokusit se znovu mi zlomit srdce.“

Tvrdě se na něho podívala. „Co ode mě ve skutečnosti chceš?“

„Už jsem ti to přece řekl. Vsadil jsem se, že tě dostanu.“

„O kolik?“ Když nechápavě pozvedl obočí, Julienna si netrpělivě založila ruce v bok. „Tak o jak velkou sumu se jedná?“

„Copak na tom záleží?“

„Jestli není příliš přemrštěná, můžu ti vzniklou škodu nahradit. Alespoň nebudu muset snášet tuhle směšnou šarádu.“ Ani v nejmenším nedoufala, že by si sázku mohla dovolit vyplatit. Chtěla však, aby Dare věděl, jaký má názor na jeho nesmyslné chování.

„Ale tady přece vůbec nejde o peníze,“ odvětil s předstíranou bolestí. „V sázce je má čest.“

„Tvá čest?“ zhnuseně odfrkla. „Vždyť tobě přece na názoru druhých vůbec *nezáleží*.“

„Jak málo mě znáš.“

To je pravda, uvědomila si Julienna s náhlým smutkem. Muž, kterého kdysi milovala, se stal naprostým cizincem a vůbec mu nezáleželo na tom, že ji vystaví veřejnému ponížení.

Ale copak mu to může mít za zlé? Musí se jen snažit vyjít z jeho veřejného potrestání s co nejčistším štítem.

S těmito znepokojujícími myšlenkami vešla za zástěnu. Dare se naštěstí zachoval jako gentleman a ponechal jí soukromí. Přesto ji jeho blízkost stále znepokojovala.

„Přijala jsi mou výzvu,“ řekl po chvíli. „Předpokládám, že budeš chtít vyhrát. Jen tak mimochodem, vedla sis opravdu skvěle. Jediným brilantním tahem jsi mi ukázala, zač je toho loket.“

„Beru to jako kompliment,“ řekla suše a odložila kostým, aby mohla rozvázat všechny ty stuhy a tkaničky korzetu a spodniček.

„Věhlas o tvém talentu není vůbec přehnaný. Jsi fakt dobrá.“

„Někdy ano. Dnes večer jsem nepodala zrovna nejlepší výkon.“

„Cítila ses ohrožená?“

„Vlastně ano. Bála jsem se, že můžeš udělat něco nevhodného. A měla jsem pravdu.“

Na její obvinění nereagoval, ale místo toho se vrátil k předchozímu tématu. „Pojď se mnou na večeři, *chérie*. Můžeme si zavzpomínat na staré časy.“

„Není nic, na co bych chtěla vzpomínat.“

„Ani na tělesnou rozkoš, kterou jsme spolu sdíleli?“

„Především na ni.“

Oblékla si skromné tmavě modré šaty s dlouhými rukávy, které často nosívala cestou z divadla.

Vyklouzla zpoza zástěny a posadila se před toaletní stůlek, aby si smyla divadelní líčidla. Vynaložila veškeré úsilí, aby Dareovu přítomnost očividně přehlížela, nicméně zcela ho ignorovat bylo stejné jako nechat se zavřít do klece se smečkou hladových lvů a nevšímat si jich.

Viděla ho v odraze zrcadla, kterak se bokem líně opírá o dveře a pozoruje ji. Julienna odložila paruku, rozepnula sponky a hřebenem si začala rozčesávat husté prameny vlasů.

„Vždy jsi měla překrásné vlasy. Jsou jako sobolí kožešina. Bohaté a hedvábné a nádherně se lesknou.“

Julienna pevně sevřela rty a v duchu si pomyslela, že zato *on* měl vždycky hbitý jazyk. Dare spokojený sám se sebou nenuceně přešel od slušného chování k nevhodným intimním narážkám.

„A tvář a tělo svůdnice.“

„Já nejsem svůdnice,“ odvětila. „A už dávno nejsem nezkušená dívka, která ti skočí na ty tvé lichotky.“

„Ne, dívka tedy rozhodně nejsi. Stala se z tebe okouzlující žena.“

Juliennu zaplavil nečekaný pocit smutku. Bývaly doby, kdy jí nemusel lichotit svými slovy. Stačilo, aby se na ni podíval svýma neskutečně zelenýma očima, a ona věděla, že je ta nejkrásnější a nejpřitažlivější žena na světě. Tedy alespoň pro něho. *Tak už dost vzpomínek na minulost*, spílala sama sobě.

Cítila, že Dare teď stojí těsně za ní. Když jí vzal z rukou hřeben a pomalu začal rozčesávat dlouhé prameny, Julienna ztuhla.

„Vždycky jsem to rád dělal. Pamatuješ?“

Vřelost jeho slov v ní rozechvěla i ty nejniternější pocity. *Pamatuje? Jak by jen mohla zapomenout?* Zavřela oči. Připadalo jí to tak přirozené a důvěrně známé: Dareova přítomnost, živelná energie sálající z jeho těla, sladké rozechvění z jeho doteků, jeho erotická něžnost. Už je to tak dávno...

Dobrotivé nebe, ochraňuj ji, vždyť ona po něm touží. Věděla, že jestli se teď o něho opře, on se už postará o

ostatní... Obejme ji, začne ji hladit, líbat. Myšlenka na jeho štíhlé dlouhé ruce, které si tak často pohrávaly s jejími nadry, ji rozechvěla a Julienna cítila, jak jí touhou ztuhly bradavky.

Julienna pevně zaťala pěsti a v duchu proklínala své tělo, že ji zradilo. Znovu si nadávala do bláznů. Udělala chybu, když připustila, aby se s Darem ocitla sama v jedné místnosti. Myslela si, že je dost silná, aby se s ním po těch dlouhých letech znovu setkala, ale mýlila se. Je příliš slabá. A on je příliš nebezpečný.

Už déle nedokázala vzdorovat své touze a prudce vstala. S rozevlátými vlasy došla k nástěnnému věšáku, kde měla cestovní plášť, a rychle si ho přehodila přes ramena.

„Jestliže nechcete odejít vy, lorde Wolvertone, pak to budu muset udělat já. Přeji vám dobrou noc.“

„Ne. Myslím, že ne.“

Pomalů přешel přes nevelkou místnost, až se zastavil těsně před ní. Vyděšená Julienna chtěla couvnout, ale nebylo kam.

Na chvíli ji jen tiše pozoroval, oči přimknuté k jejím chvějícím se rtům. Jako v mráкотách sledovala, jak se k ní pomalu naklání, dokud neucítila jeho horký dech. Věděla, že ji chce políbit. Zmocnila se jí panika a Julienna odevzdaně čekala na zdrcující účinek...

Překvapivě jeho polibek nepřicházel. Místo toho ji obdařil svým kouzelným, odzbrojujícím úsměvem. Sklonil se, ruku jí vsunul pod kolena a lehce ji zvedl do náruče. Panika se změnila v děs.

„Co si zatraceně myslíš, že děláš?“ namítala, téměř neschopná popadnout dech.

„Beru tě na večeri. Co jiného?“ odpověděl Dare mírně. „Můj kočár čeká, drahá.“

3

Dare se znepokojeně zavrtěl a v duchu proklínal reakce svého těla. Její nečekaná přitažlivost ho ohromila. Myslel si, že se dokáže ovládat lépe.

A také že ano, jen kdyby nebylo Julienniny živelné reakce na jeho blízkost. V jejích očích viděl temný stín touhy, cítil rozechvění, které se jí zmocnilo, vnímal pootevřené rty, když čekala na jeho polibek.

Musel bojovat se silným náporem touhy, který procházel celým jeho tělem. Z pocitu sebeobrany udělal první věc, která ho napadla. Vzal ji do náruče a odnesl do čekajícího kočáru.

Avšak ocitnout se s ní sám v těsném cestovním kočáře mělo na jeho tělo mnohem zničující efekt, než by předpokládal. Touha se zdála tak silná, až se měnila v prudkou bolest.

Bezděčně se podíval na Juliennu, která z okna mlčky sledovala potměšilé ulice. Je úchvatná. Je přesně taková, jakou si ji pamatoval, avšak ještě krásnější. V mdlém osvětlení lampy se její černé vlasy leskly a v bohatých kaskádách jí spadaly na ramena. Očima sklouzl k plné hrudi, kde leželo několik zvlněných pramenů. Musel se silně ovládat, aby se nepřisunul blíže a nezabořil tvář do těch nádherných oblin, neobjal ji v pase a nepotěšil se s těmi svůdnými řadry...

Dare znovu tiše zaklel. I po tom, co mu udělala, i po těch nekonečně dlouhých letech odloučení a bolesti měla

ještě stále moc okouzlit ho a udělat z něho naprostého hlupáka.

Pevně se rozhodl odolat jí, když však viděl její smyslnou reakci, vzpomínky se znovu vrátily s takovou silou, že je déle nedokázal ovládat – chuť jejího těla, vzrušivé doteky, kterými ho tolik rozechvívala, hebkost její pokožky, sladkost jejích ňader, hebkost, do které vstupoval. To vše leželo ukryté hluboko uvnitř jeho srdce a nedalo se vymazat.

Možná ji neměl pronásledovat. Nebezpečnou hru odstartoval veřejným prohlášením, že ji dostane do postele. Julienna se však již nezdála tou nezkušenou dívkou, jak ho sama upozornila, kterou znával, poněvadž se nenechala zahnat a vyvedla ho z rovnováhy svým nestydatým tvrzením, že ho dostane na kolena.

V minulosti se jí to už podařilo, uvědomil si, a vztekle zaťal zuby. Jestliže chce z této soutěže vyjít s netknutým srdcem, musí postupovat velice obezřetně.

Julienna však naštěstí vypadala daleko nervóznější než on. Sledovala ho se zjevnou nedůvěrou a strachem, jako by se bála odplaty. On však moc dobře věděl, že obavy ji nemohou ochránit od vzpomínek na vášeň, kterou spolu kdysi prožívali, nebo snad zabránit touze, aby nevytryskla na povrch a neovládla její tělo vždy, když se ocitne v těsné blízkosti.

Julienna seděla vedle něho a měla podobné myšlenky. K velké nelibosti si uvědomila, že je proti Dareovu osobitému kouzlu zcela bezbranná. Nejdříve v ní roznítil vášeň a pak zcela záměrně po kapkách přiléval olej do plamene touhy, která se jí zcela proti vlastní vůli zmocňovala. Doslova ji unesl z divadelní šatny a k velkému pobavení přihlížejících diváků ji v náručí donesl do kočáru.

Taková drzost! Je prostě nemožný. Má zvláštní schopnost dohnat ji přímo k šílenství. I když na druhé straně musí obdivovat jeho nevšední rozhodnost. Dare vždycky věděl, co chce, a vždycky se postaral o to, aby to i dostal.

Julienna musela uznat, že po prvním souboji nyní Dare vedl jedna nula.

Jedna věc je svádět s ním na veřejnosti bitvu důvtipu a výřečnosti a druhá zase muset odolávat jeho okouzlující přítomnosti v intimním soukromí pozdní večere. Musí se však ovládnout a přečkat večer bez hrůzných následků. Julienna se v duchu modlila, aby k tomuto rozhodnutí měla dost sil. Vždyť budou jen večeret. Je dostatečně zkušená, aby dokázala odolat Dareovu svádění a udržet si ho dále od těla. Je to její velká šance dokázat si, že už je všechno dávno za ní.

A jestli bude mít štěstí, dokáže to i Dareovi. Čím dříve si uvědomí, že u ní nemá šanci, tím dříve se vzdá svých marných pokusů odplaty.

Já mu nikdy nepodlehnu. Nesmím.

Opakováním těchto kouzelných slov se Julienna konečně uklidnila a téměř ovládla třes, který se jí zcela nekontrolované zmocňoval. Když však kočár zastavil, nedokázala poručit svému srdci, aby nebylo jako o závod.

Její živelné uvědomování si Darea se jen umocnilo, když jí pomáhal z kočáru. A když jí položil ruku na záda a vedl ji ke vchodu, celým tělem jí projela prudká bouře emocí, která jen dokazovala, jak je ještě stále v jeho moci.

Jestli chce vyhrát, bude se muset naučit lépe ovládat.

Julienna si uvědomila, že stojí před prvotřídním pánským klubem, což ji ani v nejmenším neuklidnilo. Ale s něčím takovým mohla přeci počítat. Kam jinam by

ji mohl vzít proslulý zvrhlík než do jednoho ze svých doupat hříchu a neřesti, kde se oddával nekonečným orgiím s lehkými ženštinami a jiným prostopášným kratochvílím.

Přivítal je majordomus, který je uvedl do prvního patra, kde se nacházel Dareův soukromý pokoj. Juliennu překvapilo, jak vybavení místnosti působilo štědře, avšak vkusně. Plameny dlouhých svící umístěných ve zlatých svícnech se odrážely v čínském porcelánu a v křišťálových sklenicích, které číšník prostřel na malý stůl pokrytý damaškovým ubrusem. Ve velkém krbu hořel oheň a příjemně osvětloval celý pokoj.

Přesně jak předvídala, scéna připravená na svádění. Jednu stěnu prakticky celou zahaloval karmínový brokátový závěs, avšak stín objemného kusu nábytku dával tušit, že za ním stojí velká postel.

Při představě, že by ji sdílela s Darem, se celá zarděla.

Majordomus ji usadil ke stolu a pak, k její velké nelibosti, odešel. Další nemilé překvapení ji čekalo, když si Dare přisunul židli těsně vedle ní.

„Musím tě varovat,“ podotkla Julienna, když si všimla několika druhů vína, které v broušených karafách stálo na stole. „Zbytečně neplýtvěj svým šarmem. Ať dnes vyvineš jakoukoliv námahu, všechno je zcela marné.“

Lehce se usmál. „Nikdy se nevzdávám naděje ještě před bitvou.“

Juliennu jeho sebejistota znervózňovala. S osobitým šarmem zacházel jako se svou druhou přirozeností. Dare měl stále schopnost uchvátit ji, aniž by vynaložil sebemenší námahu. V duchu se ptala sama sebe, jak jen dokáže celý večer strávit v jeho přítomnosti a odolat mu.

Dare naléval víno do sklenice a škádlivým tónem prohodil: „Doufám, že ti jedna sklenička zvedne náladu, *chérie*. Rozhodně tě nemíním opít a pak využít své převahy a uchvátit tě. Stejně oba víme, že vyhraji i bez vína.“

„V tom se mýlíš, Dare.“ Julienně se podařilo na rtech vykouzlit shovívavý úsměv. „Spíše se bojím, aby sis při své marné snaze neublížil.“

„Ochutnej víno,“ nabídl jí Dare. „Pochází z Languedocu.“

Z místa, kde se před otcovou popravou nacházelo jejich rodinné sídlo, pomyslela si Julienna hořce. Opatrně usrkla a zjistila, že víno je velice sladké a lahodné.

„Podávané jídlo je skvělé,“ řekl Dare a sledoval její výraz. „Myslím, že ho dokážeš ocenit. Šéfkuchař je z Paříže.“ Když se na něho překvapeně podívala, dodal: „Copak sis myslela, že bych mohl zapomenout, jak miluješ francouzskou kuchyni?“

Výsměšně pozvedla koutky úst. „Abych byla upřímná, nemyslela jsem na tebe vůbec.“

„To já něco takového říct nemůžu,“ odpověděl líným tónem.

Nenuceně se zaklonil v židli, což učinil se svou elegantní grácií. Julienna si s lítostí uvědomila, že ona něčeho takového není schopna. Až přespříliš ji zaměstnávala jeho těsná blízkost. Plavé vlasy se mu v odraze svíce leskly a vytvářely zdání, že mezi světlými prameny problikává zlato. A co hůře, stále neodbytněji se jí zmocňovala představa, jak se prsty probírá hedvábnou záplavou jeho vlasů.

Bezradně sklopila zrak a podívala se dolů na své prsty, v kterých držela číši s rudým vínem. Téměř cítila Dareovu horkost, hebkost jeho kůže...

„Už je to tak dávno,“ zašeptal a uhrančivým pohledem ji spaloval až do hloubky duše.

„Podle mého názoru ne dost,“ odvětila s předstíranou nenuceností. Byla však ráda, že svíce místnost osvětlovaly jen chabě, a ona tak mohla skrýt své zardění.

Když uslyšela diskrétní zaklepání na dveře, ulehčené si oddychla. Do pokoje vešli dva muži a na tácech nesli večeri. Sestávala z několika chodů: čistý koroptví vývar s lanýži, dušená šunka, pstruzi v rajčatové a česnekové omáčce, hrášek, srdíčka artyčoků ve smetanovém krému, čerstvý chléb, garnáti, telecí kýta a nakonec třešňový a švestkový puding.

Každý chod se zdál delikatesou, ale Julienna téměř nic nesnědla. Její pozornost se soustředila na ovládání svých citů... Ty nebezpečné zelené oči, krásně tvarovaná ústa...

Nemysli na jeho ústa, přikazovala sama sobě. Nemysli na ty sladké horké rty, které tě dováděly na pokraj šílenství. Svůdné rty, které dokázaly dávat i brát. Svůdný odzbrojující úsměv, kterým omámil srdce každé ženy.

Ten úsměv patřil mezi Dareovy nejúčinnější zbraně. Nebo snad jeho nevšední způsob, jakým se díval na ženy. Dokázal na svůj cíl soustředit tolik pozornosti, že se každá žena cítila neskutečně přitažlivá a svůdná.

Julienna si uvědomila, že přesně tak se teď dívá na ni. Pohledem zelených očí ji hladil a laskal po celém těle, jako by v místnosti kromě nich nikdo nebyl. Julienna snášela jeho nestoudný pohled až do té doby, dokud nepropustil oba sloužící a oni vskutku nezůstali sami.

„Copak ti ještě nikdy nikdo neřekl, že není slušné na někoho tak zírat?“ zeptala se s chladným úsměvem.

Ušklíbl se a na tváři se mu znovu rozhostil klidný výraz. „Prostě si nemůžu pomoci. Tvá krása mě fascinuje. Jsem z tebe opilý.“

„Jestli to nebude spíše z toho vína, co ti stouplo do hlavy.“

Změřil si ji klidným, podivně vzrušujícím pohledem, zjevně rozhodnutý odhalit v její masce lhostejnosti a nezájmu i tu nejdrobnější skulinku. „Teď mi raději vyprávěj, co jsi celé ty dlouhé roky dělala, mademoiselle.“

Úsměv na rtech se vypařil a Julienna se rychle napila trochu vína, aby se uklidnila. „Dávám přednost oslovení slečno Laurentová. Nechci nikoho provokovat tím, že jsem Francouzka.“

„Dobře tedy..., drahoušku.“ V hlase mu zněl jasný náznak pobavení. „Dokonce jsem si všiml, že už nemáš ani přízvuk. To je součástí plánu?“

„Ano,“ připustila Julienna. „Pro kariéru herečky se to ukázalo jako nezbytné. Angličané si myslí, že jsou daleko lepší než Francouzi, a nemají rádi, když se jim někdo snaží dokázat opak.“

„Je možné, že naše nelibost vůči Francouzům má co dočinění s vaším despotickým vojevůdcem, který chce obsadit celý svět,“ řekl Dare pochmurně.

Mohla podotknout, že mnozí z jejích krajanů nenávidí Napoleona Bonaparta více než kterýkoliv Angličan, nechtěla se však s Darem dohadovat, a tak raději mlčela.

Dare poťukával dlouhými prsty o desku stolu a stále ženu upřeně pozoroval. „Řekni mi..., sdílíš postel s některým z těch panáků, kteří tě celý večer doslova hltali očima a neustále se ti motali kolem sukní?“

Julienna jen zalapala po dechu. Na něco tak nestoudného nebyla připravená. „Mám za to, že to není tvoje starost.“

„Jen jsem chtěl poznat svou konkurenci. Je těžké uhodnout, komu z těch napudrovaných šašků dáváš přednost. Ale podle toho, co jsem vypožadoval, bych řekl, že to je Riddingham. Nemýlím se? Je to můj hlavní rival?“

Julienna se jen výsměšně ušklíbla a odmítla odpovědět.

„Myslel jsem, že dáváš přednost skutečným mužům,“ podotkl Dare. „Ale je pravda, že ve výběrů svých milenců jsi nikdy neprokázala příliš vkusu.“ V hlase se mu ozýval jízlivý tón.

Julienna svolala na pomoc všechn svůj um, který si její povolání vyžadovalo, a s netknutým výrazem lehce pozvedla jedno obočí a klidně se podívala na Darea. „Zdá se mi neuvěřitelné, že největší zpustlík a nemrava Londýna chce kritizovat *můj* osobní výběr. Podle toho, co jsem slyšela, nejsi příliš vybíravý či snad náročný. K ukrácení dlouhé chvíle bereš vše, co ti přijde pod ruku. A druhý den ani nevíš, s kým jsi vlastně strávil noc.“

„Ale to je pustá pomluva. Já jsem velice vybíravý a náročný. Alespoň nyní. Před sedmi lety...“ Dlouze se na ni zadíval. „Před sedmi lety, má drahá, mi bylo skutečně jedno, koho si vezmu do postele. Toužil jsem jen po tom, abych pohrbil svou bolest a utopil ji v návalu divoké rozkoše.“

Dare chvíli mlčel a čekal, jak bude Julienna na jeho přiznání reagovat. Po chvíli, když se nic nedělo, pokračoval: „Trvalo mi dlouhou dobu, než jsem na tebe zapomněl, *chérie*.“

V očích se jí objevilo něco zranitelného, něco, co Dare nedokázal pojmenovat. Jednalo se jen o prchavý okamžik, načež Julienna rychle sklopila zrak.

„Vlastně právě ty jsi mě postrčila na cestu nezřízeného života.“

Julienna bojovně zvedla bradu a nedůvěřivě se na něho podívala. „Stěží mě můžeš obviňovat za svou prostopášnost. Zvrhlíkem jsi byl dávno předtím, než jsi mě poznal.“

„Pokud si dobře vzpomínám, ani ty jsi nepůsobila příliš zdrženlivě. Po našem rozchodu jsi jistě měla další milence.“

„Ano, měla,“ řekla beze studu. „Ale vím zcela přesně, kolik jich bylo, lorde Wolvertone, což vy tvrdit nemůžete.“

„Kdysi jsi mi říkala Dare.“

„Kdysi jsem ti říkala různými jmény.“ Na tváři se jí mihl úsměv Sirény. „Jen tak letmo si na některé vzpomínám. Zpustlík, nemrava, chlípák.“

Dare se ušklíbl. „V jednom ses tedy změnila velice důkladně. Máš pěkně nabroušené drábky.“

„Možná. Jenže na obranu proti tobě je budu potřebovat.“

Lehce se zamračil. „A já jsem si myslel, že to já jsem ten, kdo se musí bránit. Jestli si dobře vzpomínám, nabídl jsem ti své srdce a ty sis užívala v náručí jiného muže. Zatímco jsi mě ujišťovala, že jsem jedinou láskou tvého života, za zády ses muchlovala s jiným.“ Hořce se usmál. „Jedinou láskou tvého života jsem byl jen do té doby, dokud jsem měl zajištěný titul a slušný příjem“

Julienna sklopila oči a podívala se na dno své sklenice s vínem.

Dare si o ní myslí, že je lhářka a intrikánka. Že se s ním v jedné chvíli vášnivě milovala, a vzápětí nato ho zradila v náručí jeho rivala.

Úzkostí se jí stáhlo hrdlo. Je pravda, že mu před sedmi lety lhala. Ale jinak, než si myslí. A měla k tomu pádný důvod. Ublížila mu, ale ne ze své vlastní vůle a jeho pohrdání si opravdu nezaslouží. Trpěla více, než si Dare jenom uměl představit. Možná kdyby pochopil, čím vším musela projít, snad by pak na své odplatě tolik nelpěl...

Pozvedla oči a upřeně se na něho podívala. Jejich pohledy se střetly a mezi nimi se znovu vynořila temná minulost. Jeho chladný výraz ji bodl až u samotného srdce a Julienna pochopila, že žádat o milost je zcela zbytečné.

Kdyby se jí jednoduše zeptal, proč to udělala. Kdyby před dvěma hodinami veřejně nedemonstroval svou krajní touhu pokořit ji. Možná by pak mohla riskovat a pokusila by se otevřít mu svou duši i své srdce.

Ale teď už je pozdě. Nemá smysl otevírat dávno zhojené rány a omlouvat se za něco, co před mnoha lety vlastně ani neudělala. Vždyť na tom, co si o ní Dare myslí, už vůbec nezáleželo. Pravda by mohla přinést jen nechtěné důsledky. Dare by k ní jistě cítil lítost. A vinu. Možná by dokonce cítil povinnost odškodnit ji.

Nemohla si dovolit znovu se s ním zaplést. Rozhodně ne na základě vzpomínek na minulost. Bylo to příliš bolestivé. Trvalo dlouhá léta, než se přes to všechno přenesla, a jediné, co teď od života chtěla, bylo zapomenout.

Ne, bude lepší, když si Dare bude i nadále myslet, že ho zradila. Že ho nikdy nemilovala. Nebude se

obhajovat a dokazovat mu svou nevinu, i když jeho jízlivé poznámky byly kruté a nemilosrdné.

Nadále bude hrát jeho hru a bez námitek přijme roli, kterou jí určil. S úsměvem přijme jeho urážky a bude předstírat, že jí už nemůže ublížit.

Nebylo snadné usmát se, ale Julienně se to podařilo s nevšední elegancí. Děkovala bohu za svou schopnost přetvářky, kterou si osvojila při vykonávání práce herečky.

„Mysli si, co chceš,“ řekla, „ale já jsem na tu epizodku už dávno zapoměla. Nemám ani nejmenší chuti vrátet se k ní.“

Darea sice rozzlobilo, že ho tak chladně odmítla, ale rozhodl se, že bude lepší, když na sobě nic nedá znát. „Jak ses vlastně stala herečkou?“ zeptal se.

„Někteří z nás musí pracovat, aby si tak vydělali na živobytí, lorde.“

„Copak jsi nepřesvědčila Iverse, aby tě vydržoval?“

V očích se jí na zlomek vteřiny objevila bolest, ale ta zmizela tak rychle, jak se objevila. „Nabízela mi to,“ odpověděla bez zájmu, „ale já jsem odmítla.“

Dare by se divil, kdyby Julienna mluvila pravdu. Hraběte odmítla buď proto, že jeho kapsa zela prázdnotou, nebo ji Ivers opustil, poněvadž plán na získání jmění Wolvertonů selhal. „Nemohl ti poskytnout dostatečné odškodnění?“

Smutně se usmála. „Vlastně máš pravdu. Měl tak velké hráčské dluhy, že několiknásobně převyšovaly jeho příjem. A já jsem potřebovala značnou sumu peněz, abych mohla podporovat matku. Její nemoc postupovala až příliš rychle.“

„A co tvůj obchod? Copak výnos z prodeje nestačil?“ zeptal se Dare, přičemž si vzpomněl na jejich časté hádky.

Julienna tvrdila, že kloboučnictví je jejím jediným zdrojem příjmů a že dokud se nevezmou, nemůže si dovolit o ně přijít. Dare jí navrhl, že obchod koupí a správu nechá v rukou najatého úředníka, ale Julienna jeho nabídku odmítla. Řekla, že o jeho charitu nestojí a ani se nestane jeho vydržovanou milenkou. A právě z toho důvodu se tak dlouho museli scházet tajně. Až mnohem později si Dare uvědomil, že se jednalo o taktiku, jak upoutat jeho pozornost a donutit ho k brzkému sňatku.

Právě proto ho Juliennina odpověď překvapila.

„Obchodu se přestalo dařit...“ Julienna se na něho bojovně podívala. „O to se postaral tvůj dědeček. Měl spoustu vlivných známých. Abych se vyhnula skandálu, musela jsem odejít z Kentu a obchod nechat v rukou úředníka.“

Při vzpomínce na mizerné týdny, které následovaly po Juliennině zradě, se Dare zamračil. Nezajímal se o to, co se s ní stalo. Nic nechtěl vědět. Okamžitě odjel z Kentu a do Whitstablů se už nikdy nevrátil. Do Wolverton Hallu vstoupil až poté, co jeho děd zemřel.

Připadalo mu však nesmyslné cítit jakoukoliv vinu. Julienna si za své potíže mohla jen a jen sama. „A tvá matka?“ zeptal se po chvíli.

„Před několika lety zemřela.“ V Julienniných očích se objevil stín smutku. „Chtěla jsem, aby bydlela se mnou v Yorku, ale *Mafnan* o tom nechtěla ani slyšet. Nedokázala opustit své přátele.“

Dare souhlasně přikývl. Dobře si pamatoval na pevné pouto francouzských emigrantů usídlených ve

Whitstablu. Poté, co Laurent skončil pod gilotinou, se jeho žena s malou dcerkou odstěhovala na severní pobřeží Kentu, poblíž Marsgate a Ramsgate, kde žila v těsné blízkosti s ostatními francouzskými šlechtici donucenými k vyhnanství.

„Jednou provždy odmítla opustit svůj další domov,“ dodala Julienna tiše.

Tak, jak ji k tomu donutili za revoluce, doplnil Dare v duchu. Náhle ho překvapila nečekaná vlna něhy, kterou však rychle zahnal. Nemůže si dovolit být zranitelný.

„Je mi to líto,“ řekl s povrchní slušností.

Julienna zkoumala jeho tvář a snažila se najít alespoň náznak hlubšího citu. „Děkuji.“

Natáhl se po sklenici a dopil poslední doušek vína. „Když můj děd zemřel, nelitoval jsem ho. Ten starý parchant měl tuhý kořínek. Držel se až do loňského jara.“

Julienna se rychle odvrátila, Dare si však přesto stačil povšimnout podivného lesku, který se jí kmitl v očích. Uvědomil si, že právě uviděl nenávist.

Nečekal, že by s ním sdílela zlostné pocity, co se týkalo markýzovy osoby. Možná ho snad obviňovala za svůj zničený život. A měla pravdu. Kdyby starý muž nevyhrožoval, že ho vydědí, Juliennina budoucnost by se vyvíjela zcela jinak. A stejně tak i jeho, uvědomil si Dare hořce. Oženil by se s ní a nikdy by nepoznal, koho si ve skutečnosti vzal. Možná že nakonec by pravda přeci jen vyšla najevo, ale to by už bylo příliš pozdě.

„Přesto sis vedla docela dobře,“ řekl nakonec. „Jistě existuje snadnější způsob obživy než hraní. Jsem přesvědčený, že to není tvé konečné řešení.“

„Ne, to jistě není.“

„Proto hledáš milence? Abys zvýšila svůj příjem?“

Na malou chvíli se zdálo, že jí svým dotazem ublížil. „Možná mě můžete přesvědčit, abych s vámi povečeřela, lorde. Ale jistě nečekáte, že se od vás nechám podrobit výsledku?“

„Jestli si tedy musíš vybrat, potěšilo by mě, kdyby tvůj los padl právě na mě.“

„Bohužel,“ řekla sladkým tónem, „nemůžeš mít všechno, co chceš. Od svého narození sis vždycky všechno vyrval a vydupal, a to v tobě zajisté probudilo zdání neodolatelnosti a přemrštěné ceny.“

„Já znám svou cenu. A jsem připravený být extrémně štědrý. Ztrojnásobím tvou obvyklou odměnu. Co chceš? Dům, kočár, klenoty, apanáž?“

Oči jí překypovaly pobavením. „Nejsem na prodej, lorde Wolvertone. A nikdy se nestanu hračkou znuděného muže, zvláště pak ne tebe. Jestli budu potřebovat milence, ujistíuji tě, že *ty* to rozhodně nebudeš.“

„Nechápu, co tě tolik změnilo?“

„A já zase nechápu, proč o mě tolik usiluješ? Po tom všem, co jsem ti provedla. Je však pravda, že pomsta je silný motiv. Ale já jsem si myslela, že jsi to už hodil za hlavu.“

„Nechci se mstít,“ řekl upřímným tónem. „Jen následuji rozechvění, které ve mně vyvoláváš.“

„Chceš říct, že jsi naprosto znuděný svým neplodným životem, a chceš, abych ti poskytl zábavu?“

„Snad. Připouštím, že s tebou jsem se nikdy nenudil, poklade.“

„Jen proto, že ti dokáží vzdorovat.“

„Ale jak dlouho?“ Obdaroval ji svým nejkouzelnějším úsměvem. „Moc dobře víš, že nakonec tě stejně

přesvědčím, lásko. Jediné, co tou svou tvrdohlavostí dokážeš, je pozdržet naši vzájemnou rozkoš. Dříve či později budeš opět má.“ Významně se podíval na výklenek za závěsem. „Stejně tak dobře to může být už dnes v noci. Proč zbytečně plýtvat časem?“

Výsměšně zvedla koutky úst. „Já s tebou do postele nepůjdu, Dare.“

„Kdo mluví o posteli? Před krbem to bude přímo jedinečné. Nahá na sobolí kožešině... Co na to říkáš?“

Slyšel, jak se krátce nadechla. Jeho nestydaté prohlášení ji zbavilo slov. Naklonil se a do prstů vzal jednu kadeř, která jí ležela na nadrech. Měla nádherné vlasy. Bohaté a lesklé, pevné a na dotek hedvábné. Cítil jejich jemnost, jejich neodolatelnou vůni.

Julienna ztuhla, odtáhla se od něho a tázavě pozvedla obočí.

Dare si ji prohlížel s předstíraným pohledem nevinátka. „Klepy tvrdí, že jako milenka jsi velice chladná, ale já vím své, poklade. Víím, co se skrývá za tou chladnou maskou, kterou nosíš. Víím, jak umíš být vášnivá a horká... Jak vlhneš přímo pod mými prsty. Stačí jediný dotek a chvěješ se touhou jako osika. Jediné pohlazení a křičíš rozkoší.“

Půvabně pokrčila rameny a usmála se. „Už jsem ti to říkala. Nejsem tatáž nezkušená dívka, na kterou si pamatuješ. Dalo by ti spoustu práce mě vzrušit.“

Dare cítil, jak mu tělem pulzuje horká krev. Před takovou výzvou nemohl couvnout. To on se svým vzrušením dnešní noci neměl ani nejmenší problém.

Nedoufal, že by se s ním Julienna dnes v noci milovala. Pouze chtěl uplatnit svůj nárok. Nemohl však vědět, jak odzbrojující vliv na něho bude mít jejich vzájemný souboj důvtipu. Jejich setkání se pro něho

ukázalo daleko větším afrodiziakem, než jaké kdy okusil. Pokušení dotknout se jí se zdálo přímo nesnesitelné. Nemohl myslet na nic jiného, než jak ji posadí na stůl, strhá z ní šaty a ochutná její sladké tělo.

Pevně stiskl zuby a marně se pokoušel odolat vlně horka, která mu při té představě rozpalovala celé tělo. Po žádné jiné ženě tak silně netoužil a téměř s jistotou věděl, že ani Julienna není tak lhostejná, jak se snaží předstírat. Znal ji až příliš dobře. Prozrazovaly ji její oči.

„Co kdybychom tvůj vzdor podrobili drobné zkoušce?“ řekl tichým hlasem.

Julienna posbírala všechny své síly a podívala se mu přímo do očí. Dareovo drzé přesvědčení o vítězství ji přímo vyvádělo z míry. Vyvádělo ji z míry a rozčilovalo ji.

Ale on nikdy nevyhraje, přísahala si v duchu. Nedovolí mu, aby jí ublížil a mstil se za něco, za co nemohla. Udělá, co bude v jejích silách, aby se ubránila před jeho chladným plánem. A jestli bude muset, použije několik osvědčených triků, kterými se vždy zbavila dotěrných nápadníků.

Změřila si Darea chladným pohledem a usrkla si vína. Přivřela oči a chvíli uvažovala. Jak ráda by Pána rozkoše porazila jeho vlastními zbraněmi – nechat ho, aby se do ní zamiloval, a pak mu zlomit srdce. Přesně tak, jak to tvrdila na veřejnosti. Bohužel něco podobného není v lidských silách. Dare North se už dávno stal imunním před všemi ženskými triky a nástrahami.

Ale jestli ji chce trápit, ukáže mu, že není jen jeho figurkou. Vždyť je herečka. Hrát roli osudové ženy pro ni není žádný problém.

Samozřejmě nesmí dovolit, aby se do své role příliš vžila. Musí jen vzbudit Dareův chtíč a pak ho nechat, ať

si jen lapá po dechu. A až bude zcela nevzrušená odcházet, pak mu bude konečně jasné, že se nikdy nestane jeho kořistí.

S úlevou, které jí přineslo rozhodnutí pustit se do útoku, se Julienna na Darea svůdně usmála. „Proč ne?“

Viděla v jeho očích vášně a jen tiše doufala, že nedělá chybu.

Dlouhou chvíli se na sebe upřeně dívali. Pak ji Dare vzal za ruku, obrátil ji dlaní vzhůru a vtiskl jí horký polibek na zápěstí. Julienna cítila, jak se začíná chvět. Poté rty pomalu sunul po dlani, zatímco jazykem lehce klouzal po citlivé pokožce. Julienna měla co dělat, aby se mu nevytrhla.

Na prstech cítila jeho horký dech, a když vzal prsteníček mezi rty a začal ho dráždivě sát, v podbříšku se jí usadil důvěrně známý tlak.

„Musím tě varovat,“ šeptal ochraptělým tónem. „Co jsme se neviděli, odhalil jsem pár nových tajemství.“

„Dovedu si to představit,“ řekla vystrašeným hlasem. Zdálo se, že se jí nedostává dechu.

Náhle si překvapeně uvědomila, že ji Dare osvobodil ze svého sexuálního sevření a vstal. Došel ke dveřím, zamkl, vrátil se zpátky a klíč položil na stůl.

Zdálo se, jako by se zastavil čas. Dare tam jen stál a díval se na ni pohledem, ve kterém se odráželo sexuální napětí a touha.

Julienna cítila, jak jí prudce bije srdce. Vstala, aby se mu podívala přímo do očí, její nohy však byly slabší, než si myslela. Jedním bokem se musela opřít o desku stolu.

„Nu?“ zeptal se vyzývavým líným hlasem.

S jeho drzým pohledem na tváři Julienna nevzrušeně rozvazovala jednu stuhu za druhou a pomalu se zbavovala všech částí nabírané sukne. Nakonec, když si

rozvázala i korzet a nechala ho spadnout na zem, se jí bujné poprsí osvobodilo od pevného sevření pod průhlednou spodničkou jako nespoutaná vlna. Svůdně se usmála, rukama se za zády opřela o stůl a v elegantní póze tak vystavila Dareovi na odiv celé své krásné tělo.

„Takže ty si myslíš, že mě můžeš odzbrojit svými vnady?“

„Pojďme teď vyzkoušet, kdo z nás dvou se dokáže lépe ovládat.“

„Jak si přeješ,“ řekl a v očích se mu objevil nečekaný žár.

Jednou nohou odsunul židli, která mu stála v cestě, a přistoupil blíže. O jeho úmyslech se nedalo pochybovat. Julienně začalo divoce bít srdce a nemohla se soustředit na nic jiného než na jeho upřený pohled.

Dare si ji změřil vědoucím pohledem a natáhl ruce, aby se polaskal s plnými řadry. Růžové hroty bradavek okamžitě reagovaly. Dare lehce přejížděl po citlivých vrcholech, dokud nezvětšily svůj objem a neztuhly. Julienna se musela kousnout do spodního rtu, aby Darea nezačala úpěnlivě prosit, ať ji přestane týrat. Ve skutečnosti však ani nechtěla, aby přestal. Toužila se k němu přitisknout a požádat ho, aby ulevil tíživé bolesti a vzrušení, které v ní rozdmýchal.

Jako by dokázal číst myšlenky, Dare ji objal a přitiskl si ji k hrudi. Juliennu prudce zasáhlo uvědomění si pevného mužského těla. Byl svalnatý a štíhlý – a vzrušený. Dokonce i přes látku kalhot cítila jeho mohutnou erekci.

Přestože se chvěla touhou, Julienna si dokázala udržet vyrovnaný dech. V místech, kde se jí Dare dotýkal svým tělem, cítila spalující horkost. Zduřelé bradavky se třely o brokátovou látku jeho vesty a

způsobovaly jí až neskutečně slastné utrpení. Její instinkty jí však napovídaly, že i Dare musí bojovat, aby se ovládl.

Měl krátký a přerývaný dech. Jeho rty se pomalu a líně pohybovaly po Juliennině bělostném hrdle, klouzaly přes lícní kosti až ke rtům. „Polib mě, Julienno,“ zašeptal. Jeho slova ji hladila jako samet.

Nečekal na odpověď. Místo toho se jeho rty přimkly k jejím a políbil ji něžným, avšak dožadujícím se způsobem.

Juliennu zasáhl důvěrně známý pocit. Otevřela ústa a zcela se oddala síle jeho syrové vášně. Dare se však zdál být stále nespokojený. Jazykem prudce vnikl do jejích horkých úst a divokým rytmem prastaré vášně zbavoval její tělo i mysl chladné rezervovanosti.

Cítila, jak z ní pije jako z kalichu vášně, a začala se chvět neovladatelnou touhou. Nestoudný tlak ztopořeného mužství ji zbavoval posledních sil. I když ji hlásek v hloubi duše nabádal, aby se měla na pozoru, tělo ji zcela zradilo a Julienna cítila, jak vlhne.

Nebylo lehké myslet na to, že vlastně hraje roli osudové ženy. Když ho konečně odstrčila, jen těžce zalapal po dechu.

Alespoň že dosáhla přesně toho, co chtěla, pomyslela si Julienna. Dareova tvář zrudla touhou, zatímco oči mu žhnuly jako dva démanty. Zamračeně se na ni podíval a tázavě pozvedl jedno obočí, čímž se mlčky dožadoval vysvětlení.

Julienna významně sklopila zrak a podívala se na vybouleninu v Dareově rozkroku. Látka kalhot se napnula a dávala jasně tušit, co se pod ní skrývá. S úsměvem Sirény vsunula ruku pod opasek a začala se

mazlit s jeho tvrdým mužstvím zahaleným v bílém saténu.

Slyšela, jak Dare potlačil tiché zaúpění. Viděla, jak zatnul zuby.

„Ještě chvíli v tom pokračuj a už ani nedojdeme do postele.“

„Přesně jak jsi řekl. Kdo potřebuje postel?“

Darea už nemusela víckrát pobízet. Jediným prudkým pohybem si rozepnul kalhoty a z rozparku uvolnil ztopořené mužství. V očích mu žhnula čistá vášeň. Na břicho ucítila jeho pulzující erekci.

Julienna zatajila dech a fascinovaně sledovala Dareův dlouhý úd. Byl tak tvrdý a dožadoval se svého. Šílená touhou se ho chtěla dotknout, pohladit, obejmout ho a prsty pomalu klouzat nahoru a dolů, vzít do dlaně sametový váček s těžkými varlaty...

Poznala, že Dare ji chce stejně jako ona jeho. Netrpělivě se přes ni naklonil a předloktím odsunul nádobí a křišťálové sklenice s vínem. Pak ji vzal v pase, nadzvedl ji a posadil na okraj stolu.

Když z ní pomalu stahoval hebkou spodničku a odhaloval ji před svým lačným pohledem, Julienna se zoufale snažila utajit zrádné vzrušení.

Dare se pohledem zastavil na hedvábném hnízdečku mezi jejími stehny a Julienna cítila, jak jí celým tělem procházejí vlny touhy. Kypré záhyby ženství se zdály vlhké a prokrvené. S lačným pohledem upřeným ke kouzelnému místu se Dare sklonil, aby se potěšil.

Pomalou vsunul dlaně mezi štíhlá stehna a roztáhl je. Dlouhými a hbitými prsty začal prozkoumávat sametovou vlhkost, a když bříškem palce přešel přes zduřelý pupen Julienniny rozkoše, prudce zalapala po dechu.

„Řekl bych, že se mi tě podařilo dokonale vzrušit,“ zašeptal.

Uvědomovala si, jak její vůle pomalu slábne, ale když se jeho prsty stávaly stále odvážnější a nestoudnější, Julienna ho prudce chytila za zápěstí.

Dare na ni upřel tázavý pohled. Ruku nechal stále mezi jejími stehny. „Ještě pořád chceš tvrdit, že po mně netoužíš?“

Nemohla lhát. „Ne,“ zašeptala.

„Roztáhni nohy.“ Řekl to hlubokým, hrdelním hlasem. Přesně tím, který už nikdy nechtěla slyšet. Zavřela oči a chtěla se ubránit divokému vzrušení, které ji zasáhlo, avšak marně. Poslušně se mu odevzdala a s rozkoší vnímala jeho horké doteky. Jedním prstem neustále přejížděl po vlhkém pupenu, zatímco druhým prudce vnikl dovnitř. Zasténala a vyklenula se mu v ústrety. Pomalu vytáhl dlouhý prst a pak ho zase vsunul dovnitř, stále rychleji a rychleji a Julienna si představovala, že do ní vniká jeho dlouhý a tvrdý úd...

Pokoušela se utiшит sténání, ale její snaha vyšla nazmar. Jako v odpověď se Dare napřímil a postavil se mezi Julienniny roztažené nohy.

Musíš ho zastavit, uslyšela zoufalý vnitřní hlas. Krev v žilách jí však proudila tak zběsile a srdce bilo jako na poplach, že už nedokázala rozumně uvažovat. Okolní svět se pomalu začal ztrácet v bílé mlze, a když Dare vzal do dlaně svůj ztopořený úd a opatrně přiložil hebkou hlavičku k její ženskosti, nemohla mu nic odepřít.

Julienna vydechla a omámeně si uvědomovala jeho šokující délku, tvrdost a živelnost, kterou jí doháněl k šílenství.

Když začal pomalu vstupovat do těsné vlhkosti jejího těla, Julienna se snažila odtáhnout, ale Dare jí v tom zabránil. S lehkým úsměvem na smyslné tváři do ní zasunul téměř celý ztopořený penis. V tu chvíli byla ztracená.

Poté ho nepatrně vysunul a znovu do ní prudce vnikl. Julienna vykřikla Dareovo jméno.

Netrvalo dlouho a cítila, jak doslova hoří bolestnou touhou. A když se zabořil ještě hlouběji, Julienna již zcela propadla jeho kouzlu a bez zábran se oddala naléhavému pocitu hladu po ukojení. Objala ho kolem ramen a ochotně mu začala vycházet v ústrety, až našli společný rytmus, ve kterém pomalu docházeli k vyvrcholení.

Z hrdla jí unikl divoký výkřik a Julienna se už nedokázala bránit síle, která v ní pulzovala. Bylo to tak primitivní a živelné – a Dare se ukázal jako skvělý milenec. Použil všechno svůj um, aby ji vynesl až na samotný vrchol. V odevzdání zaklonil hlavu a se zatnutými zuby ztuhl. Na jeho krásné tváři se odrážela bolest a rozkoš.

A právě tehdy Julienna ucítila křečovitě vlny slastného ukojení. Vyděšeně otevřela oči a pevně se zachytila mužných svalnatých ramen, když vtom Dare umlčel její výkřik vášnivým polibkem. Celým tělem jí proudily živelné vlny ukojení a Julienna zabořila nehty do horké pokožky na mužných zádech. Dare však nemilosrdně pokračoval ve svém divokém útoku a jen prodlužoval její extázi.

Julienna už neměla sílu a jen se odevzdaně přidržovala Dareova těla, které se rovněž začalo otřásat v křečích toužebného *vyvrcholení*. Když jejich urputný boj

vášně konečně ustal, Julienna ležela zcela vyčerpaná a jakoby omámená.

Pomalů se přestávala třást. Ještě stále ho cítila ve svém nitru a slyšela tlukot jeho srdce.

Dare se od ní konečně odpoutal a nechal ji ležet zmatenou a bolavou. Chtělo se jí plakat.

Dare si mlčky upravoval rozparek kalhot.

„Myslím, že to skončilo remízou,“ řekl lhostejně. Jeho hlas se zdál ještě stále zastřený, avšak bez jakéhokoliv náznaku citu či zájmu.

Julienna ztuhla. Až nyní si uvědomila, co se vlastně stalo. Mozek jí začal znovu naplno fungovat, a když se podívala dolů na své tělo, vyděšeně zatajila dech. Dobrotivé nebe.

Zahanbená rychle začala ze země sbírat rozházené svršky a spěšně se oblékala. Cítila na sobě Dareův pohled, ale rozhodla se nevšímat si ho. Zbavil ji jakékoli obrany. Připadala si zranitelná a zcela bezmocná.

Dobrý bože, co to jenom provedla? Nečekala, že se jí to takhle vymkne z rukou, že ji zradí vlastní tělo a bezuzdná vášeň ji zbaví kontroly nad sebou samou. Chtěla jen ublížit Dareovi. Chtěla ho dostat na kolena, jak slíbila. A místo toho mu jeho vítězství jen ulehčila.

Hrůzou se jí sevřel žaludek. Dare řekl, že jejich bitva skončila remízou, ale dostal přesně to, co chtěl. Vždyť křičela a vzdychala touhou. K čertu s ním.

A k čertu s ní.

Pohrdající sama sebou se krátce podívala na Darea. Je možné, že by cítil totéž co ona?

Nevypadal příliš šťastně. Jeho tvář pozbývala jakéhokoliv výrazu. Sice na něm neviděla lítost, že ji tak neurvale uchvátil, ale ani pocit vítězství.

Pak promluvil.

„Pojďme, drahá, odvezu tě domů,“ řekl výsměšným hlasem a cynicky se usmál.

Julienna sebou trhla. Nedokázala se bránit bolesti, která ji zaplavovala. Mohla si jen nadávat do bláznů.

Copak se ještě nepoučila?

Po čtyřech dnech Julienna konečně ucítila určitou míru úlevy. Madame Solange Brogardová ji totiž pozvala do svého salonu. Obávala se, aby se mezi francouzskými emigranty nestala hlavním tématem konverzace. Celý Londýn věděl o přísaze lorda Wolvertona, že vyhraje sázku a získá ji, a všichni netrpělivě očekávali, jak se všechno vyvine.

V elegantním přijímacím pokoji se však vzrušeně nesla slova jako „Chaumont“ a „Castlereagh“ a všichni předpovídali, že „to monstrum bude brzy dopadeno“. Naštěstí se svět točil dál a skandál, který vyvolal Dare svým prohlášením, brzy zastínilo daleko důležitější a zajímavější události.

Britský ministr zahraničí, lord Castlereagh, přesvědčil zdráhající se spojence, jakými byli Rusové, Prusi a Rakušané, aby uskutečnili nezbytné a společně porazili Napoleona. Po dlouhém desetiletí krvavé války se Evropa konečně spojila, aby rozdrtila francouzskou revoluci. Chaumontská smlouva, kterou právě podepsali, pro Castlereagha znamenala velký politický triumf. Nikdo v Anglii se vývojem událostí nezdál potěšen tak jako právě francouzští emigranti, kteří se většinou shromáždili v tomto pokoji.

„Teď je to jen otázka několika týdnů,“ prohlásil postarší kavalír. „A pak konečně uvidíme našeho milovaného krále Ludvíka, jak se znovu ujme svých práv prvorozeného.“

Několik hlav ochotně přikývlo, ale zbytek gentlemanů zůstal stále skeptický. Nevěřili, že všechno půjde tak rychle, a obávali se, že Korsičan zůstane ještě nějaký ten rok u moci – což se stalo žhavým námětem k diskusi.

Přes přeplněný salon si Julienna všimla významného pohledu hostitelky, madame Brogardové. Francouzka patřila k těm Londýňanům, které Julienna mohla nazvat svými přáteli. Věkem se však blížila spíše Juliennině matce.

Adèle a Solange v dětství bydlely vedle sebe a z Francie utekly téměř ve stejné době. Solange však přišla do Londýna vybavena klenoty a drahokamy, díky nimž si brzy zařídila salon, kde se scházeli místní emigranti a umělci veškerého zaměření. Vždy se zde vedly řeči na úrovni a podávala se vybraná jídla, která uspokojovala vybíravé francouzské jazýčky mnohem více než těžké pokrmy prospívající Angličanům. Často se konverzace pohybovala spíše okolo literatury, ale dnes se nemluvilo o ničem jiném než o politice, o válce a o nové šanci na vítězství nad Napoleonem.

Julienna si od sloužícího vzala sklenici sherry a pomalu procházela davem. Bez větších obtíží rozdávala úsměvy a nezávazně flirtovala. Čekalo se od ní, že bude vždy veselá, oslňující a šťastná. Nikdo však nemohl vědět, že měla náladu hluboce pod bodem mrazu.

Konečně se přinutila přijít do společnosti, která jí měla pomoci zklidnit rozbouřené emoce a utišit bolavé srdce. Byla blázen, že Dareovi dovolila, aby se s ní znovu miloval. Nepřineslo jí to nic jiného než dávno zapomenuté vzpomínky a znovunalezený pocit bolestné ztráty. A co hůře, nepoužila žádnou ochranu před otěhotněním. Před sedmi lety ještě nevěděla jak, ale dnes

se už uměla chránit. Jak jenom mohla být tak lehkovážná? Copak chtěla přivést na svět Dareovo dítě? Hotová katastrofa!

V uplynulých čtyřech dnech se hojně zabývala myšlenkami na Darea a jeho motivem uchvátit ji. Ať to probírala z jakéhokoliv úhlu pohledu, důvod se zdál zcela jasný: Dare North ji nenávidí a chce se jí pomstít.

Poznání pravdy ji zasáhlo bolestněji, než by předpokládala. Vždyť její pocity k Dareovi nepatřily k nenávisťným. Stačila chvíle v jeho blízkosti a v Julienně se znovu probudily důvěrně známé pocity touhy, o kterých doufala, že jsou navždy hluboko pohřbeny na dně bolavé duše.

Vždyť se chtěla jen bránit a dát mu okusit stejnou dávku jeho vlastní medicíny – trápit ho tak dlouho, až by před ní padl na kolena. Ale její plán se dramaticky zvrtl právě ve chvíli, kdy se jí dotkl.

Její odhodlání se pod silou jeho vášně rozplynulo a spolu s ním zmizely i poslední známky odporu.

Nejsi nic jiného než blázen, proklínala se Julienna v duchu snad už po tisíci. Měla být mnohem silnější.

Od toho večera se postarala, aby se setkávali jen na veřejnosti. Musela připustit, že Dare vyhrál první bitvu a v jejich boji vedl jedna nula.

Každý večer přicházel do divadla a jednou ji vyvedl z míry natolik, že dokonce vypadla z role a zapomněla text. A když na ni Dare hlasitě pokřikoval, spíše jen aby pobavil diváky, Julienna bezmocně zatínala zuby a hluboce se mu klaněla, aby nedala najevo své pobouření. Později, když skončila s klaněním, ho veřejně chválila za jeho kladný přístup k divadlu.

„Jestli s tím budete souhlasit, lorde,“ navrhovala přesladkým hláskem, „zařídím vám konkurz u ředitele

divadla pana Arnolda. Jsem si jistá, že na jevišti dokážete hotové divy. Nic vám pak už nebude stát v cestě směrem k zářné kariéře.“

Její nabídka pobavila jak jeho, tak i diváky.

V duchu hry musela zachovávat určité regule, poněvadž diváci v posledních dnech nechodili do divadla jen sledovat drama, ale i jejich souboj. Julienna si však dávala dobrý pozor, aby se s Darem už neocitla o samotě. Kdykoliv odcházela z divadla, úmyslně se obklopila svými obdivovateli. Zbytek času se zcela soustředila na svůj vyčerpávající pracovní plán – večerní vystoupení a zkoušky na příští hru.

Přesto ještě stále trávila příliš mnoho času úvahami nad Darem a jeho širokou postelí. Nemohla dovolit, aby ve své plánované odvetě pokračoval. Trvalo jí příliš dlouho, než dala do pořádku své roztržité srdce, a jemu by se mohlo velice snadno podařit znovu ho rozbít.

Z černých myšlenek ji vytrhl až přítelkynin hlas.

„Julianno, *mon arnie, bonjour*,“ řekla Solange svým silným přízvukem. „Jsem tak ráda, že tě vidím. Už jsem se bála, že si na nás ani neuděláš čas.“

„Ty přece moc dobře víš, že bych tvůj úterní večírek nikdy nevynechala,“ odpověděla Julienna, když se políbily na tvář.

Solange ji vedla stranou, přičemž ji oceňovala uznalým pohledem. „Jako vždy vypadáš fantasticky.“

Julienna proti dobře míněné lži neprotestovala, ale místo toho vrátila přítelkyni její kompliment. Madame Brogardovou nikdo nemohl považovat za velkou krasavici. Za svůj půvab vděčila mnohem více kosmetice než přírodě. Avšak se svou vysokou, elegantně štíhlou postavou a stříbrně blondátými vlasy byla obdařena

zvláštním charismatem, které vždy přitahovalo pozornost všech přítomných.

„Dovolila bych si tvrdit, že nejsem jediná, kdo tě rád vidí,“ dodala Solange lehkým tónem. Podívala se do vzdáleného rohu, kde stál vysoký černovlasý muž, který právě hovořil s několika dámami. „Ptal se po tobě lord Wolverton.“

Julienně zmrzl úsměv na rtech. Dobrotivý bože, *Dare*.

Cítila, jak se jí prudce rozbušilo srdce, a to se ještě jejich pohledy ani nestřetly.

Krátce se uklonil na pozdrav a pak se jeho oči vydaly na pomalou pouť po Juliennině těle od dlouhé sukně bronzové barvy až k hlubokému výstřihu, kde se zastavily.

Zneklidněná jeho nestydatou prohlídkou po něm Julienna šlehla zlostným pohledem. V odpověď se jí dostalo líného úsměvu.

Vztekle se k němu obrátila zády, avšak ze svých myšlenek ho už vypudit nedokázala. Dokonce ani nemohla popírat vliv, jaký na ni měla jeho nečekaná přítomnost. Kde se berou ty pocity, které jí ničí život?

„Co tady zatraceně dělá?“ zeptala se své hostitelky dříve, než zvážila možnost raději držet jazyk za zuby.

„Přesvědčil mě, abych ho pozvala. Prý vždycky toužil navštívit můj večírek a také, že to je jediná šance, jak s tebou mluvit v soukromí. Je přesvědčený, že se mu vyhýbáš, *mon amie*“ Julienna pevně stiskla rty a neodpověděla. „Slyšela jsem o vaší sázce. Copak nejsi polichocená?“

„To těžko. Vůbec se mi nelíbí stát se jeho veřejným cílem a nástrojem ukojení zvrhlých choutek. Lord Wolverton není nic jiného než znuděný šlechtic, který hledá nějaké to rozptýlení. Pro svou vlastní zábavu

každý večer chodí do divadla a nutí mě hrát hru, která se mi pomalu přestává líbit.“

„Ale jdi, to ještě nic není. Jeho žertíky jsou přímo legendární, *vraiment*. Věděla jsi, že jednou opil lorda Lambtona téměř do němoty, ukradl mu šaty a pak ho i s postelí nechal odvézt do Hyde Parku? Lambtonovi nezbývalo nic jiného než se zabalit do prostěradla a pelášit domů. Pěkně se tehdy nastydl.“

„Ne, to jsem opravdu neslyšela,“ řekla Julienna suše.

„A z důvěryhodných zdrojů jsem se dozvěděla, že unesl milenku svého nejlepšího přítele, aby ho tak donutil před všemi doznat se ke své lásce. Lord Sinclair je teď šťastně ženatý, ale než k tomu došlo, dokonce vyzval lorda Wolvertona na souboj.“

Julienna věděla, že Dare bez skrupulí použil jakýkoliv způsob, jen aby dosáhl svého. Vzpomínala, jak před sedmi lety vykoupil všechny klobouky v obchodě, jen aby si udělala čas a doprovodila ho na vyjíždě v kočáře, kde se jí mohl plně věnovat. V žádném případě však neměla v úmyslu svěřit se Solange se svou hořkou minulostí.

O jejich zasnoubení ani o milostné aféře téměř nikdo nevěděl a Julienna na tom nechtěla nic měnit. Dare před sedmi lety respektoval její rozhodnutí udržet jejich zasnoubení v tajnosti, čímž ji uchránil před zbytečnými pomluvami. A jeho děd neměl ani nejmenší zájem rozšiřovat poblouzněné záměry svého vnuka, který se chtěl oženit s prodavačkou klobouků.

Její přítelkyni naštěstí až příliš zaměstnávalo pění chvály na Dareovu osobu, takže se ani nestačila na nic vyptávat. „Zdá se mi velice milý a okouzlující, i když je to jen *anglais* a ještě k tomu takový proutník,“ přiznala Francouzka.

„Ale ano, vždyť on je všeobecně milován a obdivován,“ poznamenala Julienna jízlivě. „Jsem si však jistá, že svůj šarm získal na základě dlouholetých zkušeností. A jeho pověst dobyvatele se mi zdá až příliš šokující, i když od zbytku společnosti se mu za jeho chování dostává značné a hlasité pochvaly.“

„Neřekla bych, že je to přímo pochvala, ale bohatý markýz si může dovolit věci, které se obyčejným smrtelníkům zakazují. Muži, jako je Wolverton, bude téměř každý hřích odpuštěn. Tak to prostě na světě chodí a ty ani já s tím nic nenaděláme, *nest ce pas*“

Julienna jen neradostně přikývla. Je-li někdo bez titulu a ještě k tomu žena, musí přísně dodržovat všechny zásady společenského chování. Kdežto bohatý šlechtic může klidně i zabít, jestliže zabití v souboji považujeme za vraždu. Dare se s dodržováním zákonů nikterak neobtěžoval, ale vyčítat by mu to mohl snad jen ten největší puntičkář.

„Není nic jiného než násilník a mizera,“ zašeptala Julienna.

„*Tiens*, ale je také tím, kdo dokáže každé ženské srdce rozbušit na poplach. Pojd'me, přivítejme se s ním. Myslím, že takového muže nemůžeš jen tak chladně přehlížet. A také bys neměla podceňovat jeho neodolatelné kouzlo.“

To by tedy rozhodně neměla, přiznala Julienna neochotně. Copak některá žena dokáže odolat Dareovu svůdnému úsměvu, nestoudnému pohledu či snad jeho do nebe volajícímu sexuálnímu magnetismu? Zdál se okouzlující a nebezpečně svůdný. „Máš pravdu. Toho nemůže nikdo přehlédnout,“ usoudila Julienna.

„A také jsem slyšela, že je nejen pohádkově bohatý a krásný, ale v posteli je navíc prý přímo nepřekonatelný.“

Takovou výdrž a tolik sexuální fantazie jako on nemá snad žádný jiný.“

Juliennu u srdce bodl osten žárlivosti. Každý v Anglii ví o Dareově sexuálních zkušenostech. Bezpochyby v Londýně obšťastnil každou urozenou dámu. A každá žena, se kterou kdy spal, se do něho zcela jistě zamilovala. Vždyť flirtování patřilo k jeho další přirozenosti.

„Musím uznat,“ dodala Solange zamýšleně, „že bych uvítala, kdyby se tvým ochráncem stal právě on, *mon amie*. Být o deset let mladší, sama bych na něho nastražila udičku.“

„Můžeš ho mít dokonce s mým požehnáním, Solange.“

Přítelkyně se na ni překvapeně podívala. „Cože, ty snad nechceš přijmout jeho ochranu? Co je na tom tak špatného? Náklonnost postavená pouze na sexuálním potěšení... A jeho finanční zabezpečení bude jistě velkolepé. O Wolvertonovi je známo, že je ke svým milenkám až nezvykle štědrý.“

Juliennu Solangin překvapený pohled vůbec neudivil. Francouzi mají na ukájení sexuálních potřeb mnohem liberálnější pohled než Angličané. Julienna však podobný názor se svou přítelkyní nikdy nesdílela.

„Nemám v úmyslu nechat ho vyhrát sázku a stát se další z jeho mnoha sexuálních konkubín.“

Solange pokrčila rameny. „Pak ti tedy přeji *bon chance*. Přesto si myslím, že děláš velkou chybu.“

Julienna si všimla upřeného přítelkynina pohledu kamsi za její záda. Otočila se přes rameno a uviděla Darea, který se právě vydával jejím směrem. Úzkostí se jí sevřelo hrdlo. „Slib mi, že mě s ním nenecháš o samotě,“ řekla rychle.

Přítelkyně se zamračila. „Jestli to myslíš vážně, pak *naturellement*. Neopustím tě, ale musím tě upozornit, že Wolverton je velice přesvědčivý. Raději si vyslechni, co ti chce říct, a pak se ho pokus zbavit.“

Julienna přikývla. „Asi máš pravdu.“ Nechtěla dopustit, aby si Dare myslel, že se před ním schovává. Nebo snad ještě hůře, že jejich milování před čtyřmi dny na ní udělalo bůhvíjaký dojem.

Odhodlaně zvedla hlavu a v roli známé a sebevědomé herečky mu vyšla v ústřety.

Když došla až k Dareovi, v místnosti se ozval očekávaný vzrušený šepot. Julienna si dobře uvědomovala, že všechny oči v sále se upírají právě na ně dva. Proto, když se Dare sklonil, aby jí políbil ruku, neucukla.

Jazykem lehce přešel po konečcích prstů. Bylo to tak letmé a nečekané, že se to Julienně mohlo jen zdát – nebýt šibalských jiskřiček pobavení, které mu poskakovaly v zelených očích. Jednalo se o dobře promyšlený tah a Julienně měl připomenout, co se stalo poté, když ji takto políbil naposledy.

Julienna se zachvěla. Ještě stále cítila tlak jeho pevného a dlouhého údu, který lehce vnikal do její vlhkosti a dováděl ji na pokraj šílenství.

Prudce zatřásla hlavou, aby od sebe odehnala zakázané představy. Dare se ji jako vždy snažil zcela záměrně vyvést z rovnováhy.

Vytrhla mu ruku a se značným přemáháním se znovu ujala své role. „Ach, lord Wolverton... Nejnovější objev Drury Lane. Nečekala jsem, že se tady potkáme. Měla jsem za to, že si nacvičujete svůj výstup našeho dalšího střetnutí.“

Dareovy oči jiskřily pobavením. „Chtěl jsem s vámi mluvit, slečno Laurentová. Přes ten dav roztoužených mladíků, který vás stále obklopuje, se k vám ani nemůžu dostat.“

„Čirou náhodou jsem s vámi také chtěla mluvit.“ Zářivě se usmála. „Vím, že mnoho Londýňanů každý večer se zatajeným dechem čeká na vaše další velkolepé vystoupení, ale snad byste mohl chvíli počkat a dát šanci i profesionálním hercům. I oni by rádi dohráli svou hru. Musím říct, že Edmund Kean je poněkud rozzlobený. Strhujete totiž na sebe většinu pozornosti.“

„Jestli je to pro vás důležité, slečno Laurentová, pro příště se polepším.“

„Tím byste mi opravdu udělal velkou radost.“

Teatrálně si přiložil dlaně k srdci a vysekl jí hlubokou poklonu. „Žiji jen proto, abych vás učinil šťastnou.“

S pohledem upřeným k téměř prázdné skleničce se zeptal, jestli by Julienna nechtěla ještě trochu vína. Když opatrně přikývla, zavedl ji ke stolku s občerstvením, kde měli alespoň částečné soukromí.

„Konečně,“ zašeptal.

„Co tady děláš?“ zeptala se Julienna bez zbytečných ceremonií. Ztišila však hlas, aby je nikdo nemohl slyšet. Byla dokonalou herečkou, neboť na tváři dokázala udržet stále stejně příjemný výraz, který si vyžadovala daná role.

„Jak už jsem řekl, chtěl jsem s tebou mluvit. Myslel jsem si, že tě tady najdu. A dvořit se ti bez toho věčného hejna obdivovatelů se mi zdá daleko snadnější a zajímavější.“

„Tak jsi mě tedy našel. Uvítala bych však, kdybys mě pro příště na veřejnosti nesvlíkal očima.“

Na tváři se mu objevil váhavý úsměv. „Jenže obdivovat tě je mou nejoblíbenější kratochvílí, *ma belle*. Musíš uznat, že jsem zcela diskrétní. Ani živé duši jsem se nesvěděl s tím, jak jsi před čtyřmi dny v mé náruči křičela rozkoší.“

Julienně málem zaskočilo. V duchu se proklínala a rychle se snažila znovu popadnout dech. Zamračeně k němu vyslala vyčítavý pohled. Ty jeho drzé poznámky ji jednou připraví o rozum.

Významně pozvedl obočí. „Jsi v pořádku, lásko?“

„Cítila bych se lépe, kdyby tě Solange nepozvala.“

„Všiml jsem si, že se po mně dívá. Mohu snad doufat, že jste mluvili o mně? To by mě velice potěšilo.“

„Tím si nejsem jistá. Vyprávěla mi o některých tvých skandálních kouscích.“

„A varovala tě, aby sis dávala pozor na nebezpečného zvrhlíka, Darea Northa?“

„Vlastně ne. Solange stojí v dlouhé řadě tvých obdivovatelek.“ Julienna se na něho zamyšleně podívala.

„Možná by se mohla stát žhavou kandidátkou na tvou novou milenku. Jestli máš zájem, je ti zcela k dispozici.“

„Nechci žádnou jinou milenku než tebe, lásko.“

„Já *nejsem* tvá milenka. Myslím, že už jsi jich měl víc než dost.“

„Žárliš?“ zeptal se s ironickým úšklebkem.

„Tak se mi zdá, lorde, že oplýváte až přehnanou sebedůvěrou, která velice často hraničí s drzostí. Copak nemáte nic jiného na práci než mě týrat?“

„Kdybych měl být upřímný, daleko raději bych se s tebou miloval. Mohu tě odsud odvést? Mohli bychom se někde podívat po opravdické posteli.“

V očích mu tančily jiskřičky smíchu a Julienna nevěděla, jestli se má začít smát, nebo mu dát pěstí přímo do nosu.

„Copak nikdy nemyslíš na nic jiného než na své ukájení sexuálních tužeb?“ zeptala se podrážděně.

„Občas. Ve středu ráno při mé pravidelné hodině šermu. Sex by mě mohl vytrhnout ze soustředění.“

Obrátila oči k nebi. „Jeden by si mohl myslet, že svůj chtíč nikdy nedokážeš ukojit.“

„Jen když jsem s tebou,“ odvětil nezvykle vážným hlasem.

Julienně se z jeho přiznání roztočila hlava.

„Dokážeš, co žádá jiná, poklade,“ řekl a díval se jí upřeně do očí.

„A co je to?“

„Přivést mě až na hranice posedlosti. Kdybych neměl vypěstovaný velice silný pud sebeovládání, nemohl bych po tobě přestat toužit.“

Julienna vyklenula obočí a netečně se napila sherry. Sice ji to stálo mnoho úsilí, ale nakonec se jí, podařilo udržet si chladný a nezaujatý výraz.

K velké úlevě Dareův tón po chvíli přestal být tak vážný. „Musím ti říct, lásko, že svou roli ledové dámy hraješ prostě skvěle, ale bohužel to má zcela opačný efekt, než bys očekávala. Tvůj chlad dokáže v muži zburcovat až neskutečnou touhu. Ale v mém náručí bys zcela jistě brzy roztála.“

Když pevně stiskla rty a nemínila mu odpovědět, Dare se rozhlédl po přeplněném sále. „Musím říct, že mě překvapuje vidět tě v tomto doupěti royalistů. Většina emigrantů chce na trůnu znovu vidět Ludvíka XVIII. Sdílíš snad jejich politické názory?“

O něčem takovém nepřemýšlela. Na politiku jednak neměla čas a také se nechtěla nechat vtáhnout do intrik a rivality francouzských emigrantů. „Pokud je to v mých silách, tak se raději snažím politice vyhnout. Jediné diskuse, které tady obvykle vedu, jsou literární.“

Dare se na ni znovu podíval a v očích se mu odrážely pochybnosti i pobavení. „Nikdy bych si nemyslel, že se z tebe stane modrá punčocha.“

Julienna se zamračila. Jeho výsměšná poznámka se jí vůbec nelíbila. „A co je špatného na tom, být modrou punčochou? Copak když má žena v hlavě mozek, je sečtělá a zajímá se o události ve světě, zaslouží si jen pohrdání? Žena je uctívána jen tehdy, když je nečinná, krásná a v hlavě má peří?“

„To vůbec ne. K inteligentním ženám mám nesmírný respekt. Považuji je za skutečný dar a životní výzvu. Proč si myslíš, že bych jinak tolik usiloval o tvou přízeň?“

Samozřejmě že ji chtěl jen vyprovokovat, ale Julienna se přesto stále cítila uražená. „Vždycky sis myslel, že tvůj intelekt je bystřejší než těch druhých.“

„Ne,“ řekl rozhodně. „S tebou jsem se nikdy neodvážil rovnat. Tvůj důvtip je něco, co jsem na tobě skutečně obdivoval. Neměl jsem potěšení jen z tvého krásného těla, ale i z bystrého mozku.“

Znovu zmatená z obratu konverzace se Julienna zahleděla dolů na svou sklenici, ale Dare ještě stále neskončil.

„Mám spoustu chyb, *chérie*, ale rozhodně nesoudím ženy jen podle zevnějšku. Jestli jsem ti nevědomky zavdal příčinu myslet si o mně, že mám k modrým

punčochám averzi, je to jen proto, že se mě obvykle snaží přeměnit v něco, čím nikdy nebudu. Můžeš mi odpustit?”

Julienna si ho váhavě prohlížela, věděla však, že mu musí odpovědět. Ve vsí poctivosti musela přiznat, že Dare, navzdory jeho neúctě k čemukoliv závažnému či posvátnému, vždy u svých přátel obdivoval inteligenci a vtip, a to i u žen.

„Dobře, tuto vlastnost tedy z dlouhého seznamu tvých chyb škrtnu. Možná je to proto, že se ti tak dobře daří neustále mě provokovat. Když jsem v tvé blízkosti, stále cítím potřebu bránit se. Nemyslíš totiž na nic jiného, než jak se mi dostat pod kůži.“ V přípitku pozvedla svou sklenici. „Mám-li být upřímná, musím tě pochválit za tvou vynalézavost.“

„Doufám, že to měl být kompliment.“

„Budu se snažit, aby se to pro příště neopakovalo,“ řekla Julienna suše.

Usmál se na ni takovým způsobem, že Julienně nad jeho krásou v hrudi poskočilo srdce.

„Po pravdě řečeno,“ dodala rychle ve snaze změnit téma hovoru, „mě tady za modrou punčochu nikdo nepovažuje. Pro ně jsem spíše něco jako zrádce.“

Juliennu překvapil Dareův udivený výraz. „Zrádce?“ opakoval pomalu.

„Pohrdají mnou, protože jsem se dokázala postavit na vlastní nohy. Většina z těchto urozených *aristos* by raději trpěla hladu, než by začala pracovat.“ Donutila se k úsměvu. „Za to, že mi milostivě dovolili zúčastnit se jejich večírku, vděčím jen Solange. V mládí se totiž přátelila s mou matkou, čímž si však jejich respekt rozhodně nezískám.“

Odmlčela se a vážně se zahleděla na Darea. „Uvědomil sis vůbec, že tvůj úmysl získat mě činí všechno ještě složitější?“

„Copak ti na nich tolik záleží?“

Julienna pokrčila rameny. „Londýn dokáže být osamělý.“

Pozorně si ji prohlížel. „Dokonce s tolika gentlemany, kteří touží po tvé přízni?“

Smutně se usmála. „Jak by ses cítil ty, kdyby tě všichni považovali jen za trofej? A navíc jen pro tvé tělo?“

„Chceš upřímnou odpověď?“

Překvapeně přikývla.

„Považoval bych to za velký úspěch, poněvadž bych konečně přestal být milován jen pro své bohatství a titul.“

Julienna sebou škubla, neboť si náhle uvědomila, že Dare ji považuje za nenasytnou bestii, která touží jen po slušném příjmu a titulu. A dokonce se mu ani nemohla divit. Vždyť udělala všechno, aby ho o tom sama přesvědčila. V jeho očích nebyla lepší než ostatní intrikánky, které ho neustále obletovaly.

Netrvalo však dlouho a jeho smutný výraz se rozplynul. „Nepřišel jsem, abych s tebou bojoval, zlato. Místo toho jsem tě přišel přesvědčit, abys přijala mé pozvání. Ve svém domě nedaleko Brightonu pořádám takový malý večírek a rád bych tě tam přivítal jako svého čestného hosta.“

„To nemyslíš vážně?“

„Naprosto.“

„A to jsem se dnes zmiňovala o tvém bystrém intelektu.“ Julienna se usmála. „Musel ses zbláznit, jestli si myslíš, že se dobrovolně stanu ochotnou obětí a

zúčastním se jednoho z tvých nechvalně známých večírků plných orgií a sexu.“

Zakroutil hlavou. „Ujišťuji tě, že se žádné orgie konat nebudou. Dříve, než odmítneš, zvaž všechny výhody. Nechám ti čas na rozmyšlenou. Mimo jiné je tam daleko tepleji než v Londýně. Nechci nic jiného než týden tvého drahocenného času, nanejvýš deset dní. Počítal jsem, že bychom odjeli koncem příštího týdne. To by ti snad na přípravu mohlo stačit...“

„Je to jeden z tvých mnoha triků, Dare, že?“

„Vůbec ne.“

„Tak proč potom pořádáš večírek?“

„Protože jsem nepřišel na nic jiného, jak strávit čas v tvé okouzlující společnosti. Vlastně se mi vůbec nelíbí neustále tě pronásledovat a žebrat o drobečky tvé pozornosti.“

„Takže to děláš proto, abys vyhrál.“

„Samozřejmě,“ řekl Dare mírně. „Ale tobě se dostane stejné příležitosti. Mohlo by tě to postrčit na cestě směrem k vítězství. A abych ukázal, že jsem opravdu soupeřivý, jsem připravený pozvat i Riddinghama. A samozřejmě kohokoliv, na koho ukážeš.“

I madame Brogardovou, jestli se pak budeš cítit lépe. Mohla by ti posloužit jako gardedáma.“

„Samozřejmě že bych se v přítomnosti Solange cítila lépe, ale to teď není důležité. Prostě nikam nemůžu. Můj pracovní program v divadle je tak vytížený, že nikdy nemám volno déle než dva nebo tři dny...“

„Už jsem mluvil s Arnoldem a je ochotný tě uvolnit. Za přiměřenou odměnu, samozřejmě.“

„Chceš mi tím říct, že jsi ho *podplatil*?“

„To ne. Jen jsem mu nabídl odškodnění za tvé služby. Přece bys nechtěla, aby přišel o zisk, který mu tvá

přítomnost vynáší? A navíc, potřebuje uklidnit svého hlavního herce. Měla jsi pravdu, když jsi tvrdila, že Kean je vzteky nepřičetný, protože na sebe strhuji veškerou pozornost. Arnold bude jen rád, že se mě na chvíli zbaví.

A jestli se pak budeš cítit lépe, lásko, můžeš svou návštěvu považovat čistě za profesionální záležitost. Budeš herečka, kterou jsem si najal k soukromému vystoupení. Třeba tě uklidní vědomí, že jsem ochotný ti zaplatit.“

„Kolik?“ zeptala se Julienna zvědavě.

„Udělalo by na tebe dojem tisíc liber?“

Nedokázala potlačit překvapený výdech. Je to dvakrát více, než kolik si vydělá za celou sezonu v divadle. Tak proto ji Arnold zradil.

„Musím tě upozornit, že *ne* neberu jako odpověď,“ ujistil ji Dare, zatímco Julienna přemýšlela. „Prostě tě budu obléhat tak dlouho, dokud nebudeš souhlasit.“

O pravdivosti jeho slov ani na chvíli nezapochybovala. Jestli nepřestane provokovat Edmunda Keana, Dare by mohl zcela zničit její kariéru, kterou tak úporně budovala. Arnold by vyhodil spíše ji, než by se zbavil nejlepšího herce, jakého kdy Anglie měla.

Juliennu zasáhl hořký pocit lítosti. Znovu si připadala zcela bezbranná. Jen s neskutečnou námahou se jí podařilo udržet pevný hlas. „Jistě máte značné prostředky, abyste si v mém životě mohl zahrát na boha, lorde Wolvertone, ale já jsem dlouhé roky tvrdě pracovala, abych dostala příležitost hrát v Drury Lane. Jestliže ji zničíte, pak *přísahám*, že budete litovat.“

Lehce přikývl, ale pohled jeho očí zůstal chladný. „Takže mám tvůj souhlas?“

„Zdá se, žeš mi nedal na vybranou.“

Lehce se uklonil a zcela nevzrušeně přijal její kapitulaci. „Pak tě tedy opustím, aby ses mohla věnovat své literární diskusi. Myslím, že jsem za jedno odpoledne způsobil už dost klepů.“

Julienna pozorovala, jak mizí v davu, a do očí se jí draly slzy. Byla nesmírně šťastná, že konečně odešel, přesto musela ještě stále bojovat se zmatkem, který se jí zmocnil při každém jejich setkání.

Jak jen dokáže přežít celý týden v jeho blízkosti, i když bude ve společnosti mnoha dalších hostů? Ta představa ji málem dusila. Být s Darem je stejné jako se plavit v mlze a v bouři. Bude zcela ponořena do moře emocí, ve kterém se bezpochyby utopí.

Moc dobře věděla, co má Dare v plánu. Nebezpečnou hru svádění a pokušení. Chce ji svést a opustit ji. Pokořit a ponížít.

Oči se jí topily v slzách. Co z ní zbude, až Dare odejde?

Náhle si však uvědomila, jak morbidními představami se zabývá, a prudce pohodila hlavou. Nenechá se tak lehce porazit. Ať ho vezme čert! Pokusí se ho přemoci jeho vlastními zbraněmi. Jestliže Dare tolik touží po boji, má ho mít.

Přiznal, že je jí doslova posedlý. Proč tedy jeho posedlost ještě trochu nepodpořit? Udělá všechno, co je v jejích silách, aby se do ní zbláznil, a pak ho veřejně odvrhne.

Nedovolí, aby svou pomstu uskutečnil. Posledních sedm let ji zocelilo. Kolem srdce si vybudovala pevný krunýř, který hned tak někdo neprolomí. Musí se jen postarat, aby se to nakonec nepodařilo Dareovi...

„Je všechno v pořádku, *mon amie*.“ zeptala se Solange. „Stalo se snad něco?“

Julienna zatnula zuby a donutila se k úsměvu. „Všechno je v nejlepším pořádku. Řekni mi, Solange, jak by se ti líbil večírek na venkovském sídle okouzlujícího a neohroženého lorda Wolvertona?“

Dare opustil salon a na patře cítil sladkou chuť vítězství, avšak očekávaný pocit uspokojení se jaksí nedostavoval. Donutil Juliennu, aby přijala jeho pozvání, a teď si připadal jako darebák. Někdy nerozuměl ani sám sobě. Vždyť jinak by s odjezdem nikdy nesouhlasila.

Pomalu kráčel do Brookova klubu na ulici St. James a celou cestu nemohl krásnou Juliennu pustit z hlavy. Stále měl před sebou její smyslný obraz. Oválná tvář bez jediného kazu, dlouhý a štíhlý krk, elegantní ramena, dokonalá postava oděná do šatů bronzové barvy, které se skvěle hodily k odstínu její pleti...

Vše viděl tak živě, až náhle ucítil, jak mu ztuhl úd a žaludek se začal stahovat touhou.

Samozřejmě že s odezvou svého zdravého těla počítal. Překvapoval ho však podivně stísněný pocit, jenž cítil v okolí srdce. Něco takového si prostě nedokázal vysvětlit.

Je snad možné, že by po Julienně i po tolika letech ještě stále toužil? Proč musí milovat ženu, která ho zradila? Co ho na ní tolik přitahuje, že ze sebe nechá dělat blázna?

Ano, Julienna mu připadala nádherná, vášnivá, inteligentní měla všechno, co kdy na ženě obdivoval. Žádná z jeho milenek, kterou kdy měl, se jí nemohla rovnat.

A málem ho zničila. Proč je pro něho tak těžké smířit se s tím?

Dokonce ani teď nemůže popírat vzrušení, jež se ho zmocní, kdykoliv se ocitne v její blízkosti. Její svůdný hlas ho stále vábí jako zpěv bájně Sirény. A její polibek... Na hebkost a sladkost jejích rtů prostě nemůže nikdy zapomenout.

Julienna patřila k těm ženám, na které se nezapomíná.

Dare v duchu zaklel a ze všech sil se snažil zbavit chuti jejích rtů a vymazat vzpomínky na kroutící se svůdné tělo.

Zatraceně, vždyť se nejednalo o nic jiného než o chlápny chtíč. Syrový, primitivní, odvěký pud muže toužícího po ukojení. Julienna měla tvář bohyně, tělo kurtizány a srdce z mramoru. Jestliže před čtyřmi dny, kdy se milovali, v jejích očích zahlédl náznak sympatie a nějakého citu, pak se mu to muselo jen zdát.

Nejpodivnější na tom všem mu připadal fakt, že ji chce znovu. Toužil ležet mezi jejími bílými stehny, zabořit prsty do bujné hřívy hebkých vlasů a cítit horkost, kterou v ní dokázal vyburcovat.

Poslední dny na nic jiného nedokázal myslet. V noci nemohl klidně spát, neboť ho pronásledovala divoká představa jejich vášnivého milování. Každé ráno se probouzel s tvrdým a bolavým penisem nenaplněným touhou. Otevřel oči a ještě stále ji cítil vedle sebe, vnímal ji všemi smysly a toužil po ní.

A dnešní odpoledne na malou chvíli dokonce připustil, aby mu touha zastřela zdravý rozum.

Prekvapilo ho, když Juliennu slyšel hovořit o jejím postavení ve společnosti. Její přiznání se mu zdálo tak přesvědčivé, že na malou chvíli propadl iluzi, že by snad mohla hovořit pravdu. A ke své velké hrůze si

uvědomil, že v něm dokázala rozeznít citlivou strunu a lehce ho získat na svou stranu. Dobře totiž chápal její pocit izolace. Náhle si uvědomil, že se musela cítit stejně osamocená jako on, ačkoliv každý ze zcela opačného důvodu. Přesto všechno, co mu provedla, se ho zmocnila nepochopitelná touha sevřít ji v náruči a utěšit ji.

Naštěstí se dokázal ovládnout a teď, s čistou hlavou, všechno viděl zcela jinak. Julienna Laurentová byla skvělou herečkou a své umění dokázala vždy využít ve svůj prospěch. Moc dobře věděla, jak v takovém hlupákovi vyvolat pocit souznění a sympatie. Své umění svádění vypracovala do takové dokonalosti, že netrvalo dlouho a každý muž v sobě ucítil zvláštní nutkání bránit ji třeba i před celým světem.

Ale tentokrát se nenechá vlákat do jejích sítí, sliboval si v duchu Dare. Jeho zájem o Juliennu pramenil jen z jediného důvodu, a to dostat se blíže Riddinghamovi. Stejnou chybu už nikdy neudělá.

Brzy po ránu Darea překvapil Lucianův vzkaz, neboť předpokládal, že jeho přítel je v Devonshireu. Jak se Brynnin čas blížil,

Lucian trávil stále více času na svém venkovském sídle, aby mohl stát po boku své mladé ženy. Přesto však z cizinecké policie zcela nevystoupil, poněvadž věděl, že ho jeho země potřebuje.

Měli se setkat v knihovně Brookova klubu, který tou dobou téměř zel prázdnotou. Na večeri i na hru se ještě zdálo příliš brzy, a tak v pohodlných kožených křesílkách sedělo jen několik málo člena.

Jakmile však Dare dorazil do klubu a rozhlížel se kolem sebe, zda uvidí svého přítele, po chvíli zjistil, že místo setkání změnilo své působiště. Jeden z Lucianův

sluhů ho diskrétně odvolal na ulici a zavedl ho ke kočáru, který pro něho Lucian poslal.

Dare zvědavě vyhlížel z kočáru a ochotně absolvoval cestu do méně elegantní části města, kde kočár zastavil před krámkem s rakvemi. Pobaveně otevřel dveře a vešel do dílny, kde vonělo čerstvě pořezané borovicové dřevo a všude se ozýval hlomoz kladiv a pil. Zdálo se, že několik učedníků je zcela zabráno do své práce, poněvadž když vešel, jen se na něho krátce podívali a znovu se sklonili nad dřevěnými prkny, jako by ho očekávali.

Sluha ho zavedl až do malého obývacího pokoje, kde na něho už čekal Lucian.

„Neměl bys teď být v Devonshireu?“ zeptal se Dare znepokojený výrazem na přítelově tváři.

„Povolali mě zpátky do služby,“ řekl Lucian tichým hlasem, jako by se obával, že by je někdo mohl slyšet. „Vypadá to, že Caliban znovu udeřil.“

„Cože?“

„Včera ráno našli v Temži mrtvé tělo spolčnice lady Castlereaghové. Pojď a přesvědč se sám.“

Vedl Darea ke dveřím, vedle nichž stála stráž. Dare věděl, že než je rakev dokončená, mrtvolu obvykle nechávají v podobných chráněných místnostech, aby tak předešli krádeži těla, jež se potom prodávala k lékařským studiím.

Vešli do nevětrané místnosti a Darea do nosu udeřil prudký zápach smrti.

Na dřevěném stole leželo přikryté tělo. Lucian stáhl rubáš a odhalil ženu, které nemohlo být ještě ani dvacet. Její bledá tvář a ruce ostře kontrastovaly s tmavými šaty.

„To je Alice Watsonová,“ řekl stroze Lucian. „Odložili její pohřeb, abych mohl tělo náležitě prohlédnout. A mě

tak napadlo, že by ses mohl podívat, před jak hrůzným problémem stojíme.“

Dare cítil, jak se mu zvedá žaludek. Ve své požitkářské minulosti se se smrtí příliš často nesetkával. Dokonce odmítl zúčastnit se pohřbu vlastního děda. Takže teď, když uviděl nehybného tělo Alice Watsonové, vyvolalo to u něho něco jako šok. Šok, se kterým Lucian jistě počítal. „Zavraždili ji?“

Lucian pevně sevřel rty. „Jsem o tom přesvědčený, ačkoliv všechno je nastražené tak, aby to vypadalo na sebevraždu. Zanechala dopis, ve kterém prosí o odpuštění za své hříchy. Ale rukopis není její. A na krku má několik odřenin, které jasně svědčí o tom, že její skok do řeky nebyl až tak dobrovolný.“

„Za jaké hříchy?“

„Tak to nám zatím není jasné. Ale v několika posledních měsících se často tajně vykrádala z domu. Pravděpodobně měla dostaveníčko se svým milencem. Ted to tak nevypadá, ale slečna Watsonová prý byla velice pěkná dívka. Jednalo se o chudou příbuznou, která přijela do Londýna, aby po dobu nepřítomnosti lorda Castlereagha, který v prosinci odjel do Francie, dělala společnost jeho ženě.“

„Zabil ji snad její milenec?“ divil se Dare. „Zdá se, že ano. Slečna Watsonová z ničeho nic začala nosit perlovou brož ve tvaru růže. Všichni jsou přesvědčení, že se jednalo o dárek. Ale brož zmizela. A podívej, límec na šatech je roztržený. Zcela jistě měla tu brož na sobě právě té noci, co ji zavraždili. A kdyby spáchala sebevraždu, proč by si ji strhávala?“

„Mohl ji vzít někdo, kdo ji vytáhl z řeky – zloděj, pobuda...“

„Možná,“ uznal Lucian. „Ale jsou zde ještě další shody okolností, které se mi zdají velice podezřelé – a současně jsou hlavním důvodem, proč jsem tě zavola. Chybí i několik dopisů, které lord Castlereagh poslal své ženě. Ta dívka je mohla lehce vzít. Pravděpodobně se to zdá šílené, ale Caliban ji mohl svést v rámci pokusu dostat se ke státním tajemstvím a odhalit Castlereaghovy plány.“

Dare se na chvíli zamyslel. S odjezdem anglického ministra zahraničí do Francie, kde se chtěl nejen ujistit o Napoleonově záhubě, ale i hovořit o poválečném uspořádání Evropy, se podobná akce mohla předvídat.

„Caliban jistě není spokojený s nedávným podpisem smlouvy, kterou Castlereagh zorganizoval u Chaumontu,“ podotkl Dare.

„Ne. A zcela jistě se ze všech sil snaží zabránit dalšímu podpisu podobné smlouvy. Ačkoliv za provázky tahá Anglie, v ruce je drží lord Castlereagh, což ho činí téměř stejně tak mocným jako Napoleona.“

„Myslíš, že by se lord Castlereagh mohl ocitnout v nebezpečí?“

„Připouštím, že mě tato myšlenka znepokojuje. Poslal jsem do Chaumontu zprávu, aby se raději měl na pozoru. A do jeho domu v Londýně jsem nasadil svého vlastního agenta. Jenže jak se zdá, nestačilo to.“ Naposledy se krátce podíval na nehybné tělo nebohé dívky a opět je přikryl. „Pojď. Myslím, že už jsme viděli dost.“

Poté vyvedl Darea z místnosti a opět ho provedl dílnou, kde se hoši činili nad výrobou rakve.

Venku na ulici se Dare zhluboka nadýchl. Londýnský vzduch páchl sazemi a zetlenými odpadky, přesto však

po krátkém pobytu v těsné přítomnosti smrti voněl jako parfém.

Na svého přítele se však nezlobil. Dokázal pochopit, proč ho sem přivedl. Lucian se ho jen snažil přesvědčit o důležitosti jejich poslání. Musí najít Calibana a jednou provždy učinit přítrž podobným úmrtím, jež měl zločinec na svědomí.

Dare počkal, dokud neseděli v Lucianově kočáře a nevydali se na zpáteční cestu do Brookova klubu, a pak se svého přítele zeptal na první otázku, která ho napadla hned ve chvíli, kdy uviděl mrtvé tělo spoléčnice lady Castlereaghoové. „Myslíš si, že Riddingham má co dočinění s vraždou slečny Watsonové?“

„Nemáme jediný důkaz, že by ji znal, ale minulý týden navštívil večírek pořádaný lady Castlereaghoovou. Ke svedení takové dívky jistě nepotřeboval příliš umu. Mohl jí poplést hlavu ještě předtím, než odjel do Yorkshireu.“ Lucian se vážně podíval na Darea. „To je jen další důvod k naději, že tvé seznámení s Riddinghameem přinese co nejdříve své ovoce. Nechal jsem ho sledovat, ale mí agenti se k němu nikdy nedostanou dostatečně blízko, aniž by se neprozradili.“

Nastal čas, aby se Lucianovi svěřil se svým vlastním plánem. „Koncem příštího týdne pořádám slavnost, na kterou jsem pozval Riddinghama a několik jeho starých přátel. Možná se mi podaří něco zjistit. Už jsem na něho zatlačil ohledně toho prstenu s drakem, který nosí. Řekl jsem mu, že bych chtěl také takový, a zeptal jsem se, kde k němu přišel. Odpověděl mi, že už ani neví, na kom vlastně ten prsten vyhrál, ale vzpomněl si na některé své přátele, s kterými toho večera seděl u hráčekého stolu.“

„Podařilo se mi pozvat je všechny najednou. Riddingham přijde už jen proto, aby slečnu Laurentovou ochránil od mé společnosti.“

„Mám tomu rozumět tak, že tvé tažení je úspěšné?“

Dareovy rty se nepatrně zkroutily do suchého úsměvu. „Asi bych to nemohl nazvat tak optimisticky. Ale když nic jiného, tak bude alespoň mým hostem. V opačném případě bych Riddinghama asi jen stěží donutil, aby se tam vůbec ukázal. Mám v úmyslu oba je důkladně pozorovat a možná... odhalit jejich spojení. Když jsem minulý měsíc navštívil Riddinghamovo panství, nikdy jsem se neocítl sám natolik dlouho, abych mohl místo důkladně prozkoumat a objevit nějaký trezor.“

„Hledej cokoliv. Čísla, jména... Něco, co by nás mohlo ujistit, že Riddingham není vždy Riddinghamem. A proveď i jeho přátele.“ Dare jen přikývl.

„A co se týká tvé slečny Laurentové...“, dodal Lucian po chvíli. „Trochu jsem se o ni zajímal, Dare. Neexistuje však ani to nejmenší podezření, že by mohla pracovat pro Francouze nebo snad zastávat názor bonapartistů.“

„Tvrdila, že se o politiku nezajímá, ale já nevím, jestli jí můžu věřit. Caliban by si jistě našel nějaký způsob, jak ji získat. Ty sám jsi mě často varoval, že vydírání je jeho velká specialita. Vždyť do jeho spárů se dostal i bratr tvé ženy.“

Cítil, jak ho Lucian důkladně pozoruje. „Rovněž mě udivil aristokratický původ slečny Laurentové. Věděl jsi, že je dcerou hraběte?“

„Jen jeden z dalších důvodů dávat si na ni pozor. Emigranti se často stávají terčem podplácení. Nezapomeň, že jsou navyklí na pohodlný život a náhle, jakmile se ocitnou v exilu, jsou zcela bez prostředků,

závislí jen na štědrosti svých známých. Jestliže je Riddingham Calibanem, není vyloučeno, že by ji nemohl podplatit. Zajisté je natolik nenasytná, aby si vybrala toho nejvyššího dražitele.“

Až příliš pozdě si Dare všiml hořkého tónu ve svém hlase a uvědomil si, že ho přítel pozorně sleduje.

„Kdysi ses mi svěřil, že jsi jedné ženě nabídl manželství,“ řekl Lucian pomalu. „Je to snad ona?“

„Bohužel... ano.“ Dare se podíval z okna, aby se vyhnul pátravému pohledu svého přítele. „Naše zasnoubení však netrvalo ani měsíc.“

„Udivuje mě, že jsem o tom nikdy neslyšel. Předpokládal bych, že zvěsti o tvém manželství pohnou zemí.“

„Drželi jsme to v soukromí.“ Nechtěl se Juliennou chlubit, jako to dělával s jinými ženami. Po pravdě řečeno jeho touha chránit ji představovala hlavní důvod, proč si uvědomil, že to s Juliennou myslí vážně. Nechtěl pošpinit její dobrou pověst.

Jak se mu to nyní všechno zdálo směšné.

„Musel jsi ji opravdu milovat, když ses odhodlal k takovému kroku.“

Ach, ano, pomyslel si Dare temně. Tehdy byl mladý a poprvé ve svém životě zamilovaný. Básníci vždy první lásku popisují jako divokou, bezbřehou, vášnivou, ale ono léto s Juliennou plálo jako čistý oheň. Každický sebemenší moment se mu hluboce vpálil až do samotného srdce... Rozkoš, utrpení...

„Asi jsem ji opravdu miloval,“ připustil Dare. „A pravděpodobně bych si ji i vzal, nebýt zásahu mého děda.“ *A kdybych ji nenašel v náručí jiného muže.*

„Toho starého parchanta?“

„Ano.“ Dare se nevesele usmál. „Věděl jsi, že mého otce zabili v souboji? No, děd se vždycky bál, že bych mohl dopadnout jako on – že bych následoval jeho příkladu. A sňatek s francouzskou emigrantkou by podle něho nejen vedl k mé záhubě, ale mohl by pošpinit naši rodovou linii. Když se ten starý zloduch dozvěděl o mém zasnoubení se slečnou Laurentovou, pohrozil, že mě vydědí. A lady toužila po větším bohatství, než jsem jí mohl nabídnout bez jmění mocných Wolvertonů.“

Lucian na chvíli mlčky vstřebával nové informace, až pak řekl: „A od té doby se vyhýbáš manželství jako čert kříži.“

„Přesně tak.“

Za těch sedm let se mu podařilo utéct z mnoha lécek vdavekchtivých žen, ale žádné své milence už nikdy nedovolil, aby nad ním získala takovou moc jako Julienna. Vždy se chladně vyhýbal všem citům, jež by ho mohly vést k něčemu podobně nebezpečnému jako láska.

„Všiml jsem si, že máš slabost pro brunety,“ poznamenal Lucian. „Ovlivnila to snad nějak slečna Laurentová?“

Dare se překvapeně podíval na Luciana. Ale ano, vždyť má pravdu. Jenže on sám si to nikdy předtím neuvedomil. Jaksi podvědomě si vždy vybíral ženy, které se podobaly Julienně.

„Velice bystrý postřeh, můj příteli,“ prohlásil unylým hlasem a snažil se svůj zmatek skrýt pod povrchním úsměvem.

„Doufám tedy, že se neurazíš, když poukážu i na další maličkost. Myslím si totiž, že jsi vzhledem k vaší společné minulosti proti slečně Laurentové poněkud zaujatý.“

„Asi máš pravdu. Ale co to všechno má sakra společného?“

„Nemohu ti dovolit, aby tvé pocity nějak ovlivnily náš úkol. Chci, abys ji přesvědčil ke spolupráci, Dare.“

Dare překvapeně povytáhl jedno obočí. „Ty chceš, abych z Julienny Laurentové udělal špeha?“

„Proč ne? Má přece volný přístup do francouzské komunity emigrantů. A kde jinde bychom se mohli dozvědět o plánovaném útoku než právě tam? A také ti jistě pomůže zjistit, zdali Riddingham je, nebo není Caliban.“

„Ale vždyť jsem ti říkal, že jí nevěřím.“

„A já jsem tě upozornil, že tvůj úsudek může být ovlivněný. Jsi si jistý, že se jí prostě jen nechceš pomstít za to, co ti udělala?“

Vlastně měl pravdu. Skutečně se nejednalo o nic jiného než o pomstu. Ale rozhodně se nemínil tak lehce vzdát.

„A co když je ve spojení s Riddinghamem?“ zeptal se.

„A i kdyby ne, copak ji mohu požádat o pomoc? Půjde a schválně všechno vyzradí Riddinghamovi.“

„To máš pravdu. Existuje určité riziko, ale my ho musíme podstoupit. A mimo jiné, plně důvěřuji tvému osobitému kouzlu. Jistě ji dokážeš přesvědčit. A s jejím půvabem a s dovedností herečky se jí podaří dostat se k Riddinghamovi daleko blíže, než bys to kdy dokázal ty. Mohu ti jen poradit, abys ověřil její loajalitu a neohrozil přitom svou pozici. Přesvědč se, zdali je důvěryhodná.“

Dare zatnul zuby. O důvěryhodnosti Julienny Lauretnové si nemůže být jistý ani tehdy, když pod ním leží a nahýma nohama ho objímá kolem boků. Hlavně tehdy ne.

Ale jeho přítel se nevzdával. „Musíš se nechat vést svým instinktem, Dare.“

Což se zdálo jako potíž. Nemůže věřit svým instinktům, poněvadž ho už jednou zradily. Báł se, že se tak stane znovu. Lucian má zajisté pravdu. Jeho úsudek ohledně Julienny ovlivňovala minulost. A jeho nutkavá posedlost znovu se jí zmocnit všechno jen zhoršovala.

Dare věděl, že Lucian má pravdu i v druhém bodě. Ať už k ní cítí cokoliv, nemůže připustit, aby to ovlivnilo jeho úkol. V sázce bylo příliš mnoho. A jestli je přesvědčený, že jeho pochyby ohledně Julienny jsou opodstatněné, musí získat důkazy o její vině. Především kvůli sobě.

Ale ať už je zrádkyní či ne, na jeho touze to nic neměnilo. Nemohl se dočkat, až ji znovu uvidí.

Chtěl Juliennu zpátky do postele.

6

Příští pátek z Londýna vyjela početná skupina Dareových hostů. Julienna se nestačila divit, podle jakého klíče Dare své hosty vybíral. Jednalo se o podivnou směsici lidí různého stáří, ale i zcela rozlišného postavení.

Mezi ženami se našly dvě nebo tři ženštiny pochybné pověsti a rovněž známá herečka, jež často vystupovala v Covent Garden. Julienna si však všimla i starších žen a rovněž madame Brogardové, movité vdovy po zesnulém hraběti. Nejpodivnější jí však připadalo, že Dare pozval i dva páry urozených manželů.

Co se však týkalo gentlemanů, jen stěží se dalo hovořit o kvalitách. Někteří z nich patřili do nechvalně známé skupinky bohatých zvrhlíků a prostopášníků, kteří se soustřeďovali okolo Darea a nechali si říkat Liga pekelníků. Rovněž vikomt Riddingham si s sebou vzal své dva přátele. Dlouhou karavanu uzavíraly tři vozy plné služebnictva.

Julienna svou vlastní služebnou neměla. Většinu času trávila v Drury Lane, kde si společně s ostatními herečkami pronajímaly ženy jako maskérky, kadeřnice, kostymérky. Solange jí nabídla, že tentokrát se s ní podělí o tu svou.

Vanul svěží březnový vítr a jarní sluneční paprsky příjemně prohřívaly čerstvé ovzduší. Mnoho gentlemanů, mezi nimiž nechyběl ani Dare, se rozhodlo cestovat na jih na koňském hřbetě, což Julienna více než přivítala. Představa, že by měla celou cestu strávit v

těsném kočáře a ještě navíc v jeho přítomnosti, se jí vůbec nezamlouvala.

Místo toho si užívala přátelství několika dam. Mile ji překvapilo, že žádná z nich k ní neprojevovala jakékoliv nepřátelství či rezervovaný odstup. Možná se tak chovaly díky uznávané pověsti Solange. Anebo nikoho, kdo přišel do styku s nechvalně známým Darem Northern, neudivovalo, že se snaží navázat přátelství s pouhou herečkou.

Cesta příjemně a nerušeně ubíhala. Často se zastavovali, aby vyměnili koně a občerstvili se, a k večeru ve veselé náladě dorazili k cíli.

Julienna již delší dobu mlčky pozorovala okolní krajinu a tiše se obdivovala úchvatné scenerii drsného pobřeží romantického jihovýchodu. Náhle však kočár prudce odbočil z hlavní cesty a tepanou branou vjel na pískem vysypanou cestu lemovanou rododendrony. Kam jen oko dohlédlo, se rozprostírala přímo pohádkově krásná zahrada.

„*Cet magnifique*“ zvolala Solange a Julienna s ní musela souhlasit. Nad zeleným trávníkem se tyčila majestátní budova postavená z červených cihel, místy obrostlá psím vínem.

Julienna s rozšířenýma očima pozorovala honosné Dareovo sídlo a znovu si uvědomila, v jak odlišných světech žijí. Bohatý šlechtic, jenž zdědil přímo pohádkové jmění, a jen stěží úctyhodná herečka, která se měla co ohánět, aby získala prostředky na živobytí.

Hosté pomalu vystupovali z kočárů a dámy se hlasitě rozplývaly nad krásou Dareovy zahrady, zatímco gentlemani se už nemohli dočkat, až uvidí jeho závodní stáje.

„Závodní stáje?“ zeptala se Julienna vikomta Riddinghama, který se náhle objevil po její pravici, aby jí pomohl z kočáru.

„Pár závodních klisen,“ odvětil vikomt poněkud upjatě.

Dareův přítel, lord Peter Fullbrok, však dodal: „Nejedná se o *nějaké* závodní klisny, ale o ty nejlepší dostihové koně v širokém okolí.“

„Musím uznat, že bych je také rád viděl,“ připustil Riddingham. „Slyšel jsem, že jeho koně mají vyhlídky na vítězství v derby.“

Julienna se usmála. „Tak proto jste přijal jeho pozvání, lorde? Abyste viděl jeho koně? A já hloupá jsem si myslela, že jste chtěl se mnou strávit hezký víkend.“

Vikomt se rozpačitě pousmál. „Samozřejmě, slečno Laurentová. Stáje jsou jenom takovou třešničkou na sladkém dortu.“

Julienna si všimla znepokojeného Dareova pohledu a spokojeně se usmála. Přesně tohle měla v plánu. Jestliže Dare chápal víkendový pobyt na svém venkovském sídle jako soutěž v získávání její přízně, tak jen ať vidí, že v lordu Riddinghamovi má zdatného soupeře.

Přesto ucítila podivný pocit úlevy, když se Dare otočil ke svým sloužícím a zadával rozkazy týkající se ubytování hostů. Všichni souhlasili s tím, že se před večerí, jež se podávala v osm hodin, potřebují trochu upravit a na chvíli si odpočinout.

Julienna si cestou do svého elegantního pokoje všimla, že interiér domu působí stejně úchvatně jako jeho průčelí a rozlehlá zahrada. Vešla do ložnice, přistoupila k otevřenému oknu a před koupelí využila

chvilky klidu, aby se mohla pokochat nádherným výhledem z prvního patra budovy.

Když okoupaná a převlečená do večerních šatů sestoupila do obývacího pokoje, kde se měli všichni sejít, většina hostů již byla na svém místě.

Jakmile vešla dovnitř, Dare ucítil, jak se mu zrychlil tep. Julienna si oblékla elegantní šaty z broskvového hedvábí s hlubokým výstřihem a s nízce střiženým živůtek, jenž obepínal její štíhlé tělo s takovou něhou, jak by to rád učinil i Dare.

V duchu zaklel a odsoudil nejen reakci svého těla, ale i podivný pocit, jenž se mu usadil okolo srdce.

Všichni gentlemani, kteří již seděli na svých místech, pohotově vyskočili z polstrovaných židlí a v tichém úžasu nad fascinující krásou vyčkávali, až se Julienna usadí. Když se omluvila za své zpoždění, Riddingham bleskově odpověděl: „Vy se přece nemusíte omlouvat, slečno Laurentová. Čekat na vás se opravdu vyplatí. Jako vždy vypadáte úchvatně.“

Vypadá více než úchvatně, pomyslel si v duchu Dare a znovu zaklel. Náhle si uvědomil, že proti své vůli z ní nemůže odtrhnout oči. Ty šaty musel šít snad samotný ďábel. Julienna v nich vypadala naprosto žensky, svůdně a zároveň křehce.

Tmavé vlasy si vyčesala do dokonalého účesu, který přímo volal, aby do něho zabořil prsty a zničil ho. Dare si představil hedvábné prameny rozprostřené po bílém polštáři a prudce zatnul zuby. Nedokázal myslet na nic jiného, než jak by ji svlékl a odhalil její bujné tělo svému lačnému pohledu..., svým ústům, dotekům. Stačila pouhá představa hebkých oblin, které drží v dlaních, zduřelých bradavek v ústech a Dare cítil, jak jeho mužství tuhne.

Nejdříve se však bude muset zbavit těch hladových vlků, kteří ji stále obklopují. Zvláště pak Riddinghama. Ten zatracený bídák ji přímo hltá očima. Taková drzost. Zcela nepokrytě dává najevo, jak ho okouzluje její bujná ňadra, štíhlý pás a plnost klenutých boků.

Pak se Julienna zasmála něčemu, co jí vikomt důvěrně pošeptal do ouška, a Dare cítil prudký nával žárlivosti.

O chvíli později se Julienna obrátila jeho směrem a jejich pohledy se střetly. Dare významně pozvedl obočí, avšak Juliennu nedokázal vyvést z míry. Místo toho ho obdařila chladným, vyzývavým úsměvem.

Dare si uvědomil, že má oči ženy, která si je vědoma své moci.

Znovu ho zaplavil silný pocit touhy. V danou chvíli však nemohl dělat nic jiného než trpělivě vyčkávat, až přijde jeho čas a on nalezne uvolnění.

Poté se k němu Julienna otočila zády a poskytla mu tak krásný pohled na ladnou křivku štíhlé šije. Její očividné odmítnutí ho přivádělo k šílenství. Hráli spolu hru na svádění a on si náhle nebyl jistý, jestli ji už předem neprohrál. Trávil dlouhé bezesné noci sám ve své posteli a tupě zíral do temného stropu. Celé tělo ho bolelo neukojenou touhou, ale daleko horší se zdála bolest, jež mu svírala srdce. Stará rána se znovu otevřela.

Dare pevně stiskl zuby. Téměř sedm let od sebe bezohledně odháněl představu, že by Juliennu zanechal osamocenou a krvácející. A musí tak učinit znovu. kdyby ho to mělo stát poslední zbytky síly.

Julienna si několik následujících hodin doslova protrpěla, ačkoliv se ani na chvíli neocitla v těsné Dareově blízkosti. Neustále obklopený davem zkušených žen se odebral do jídelny a usadil do čela

stolu, zatímco Julienně patřilo místo na vzdáleném konci tabule.

Pokrmý chutnaly přímo výtečně. Jednalo se o pět hlavních chodů a několik vybraných lahůdek, jež se podávaly jako zákusky, na které Solange hlasitě pěla chválu. Dare prý dopředu poslal svého londýnského kuchaře, aby všechno náležitě připravil na jejich příjezd. Julienna se však zdála příliš znepokojená svou úlohou, než aby si dobré jídlo náležitě vychutnala. Dobře věděla, že všichni přítomní vědí o Dareově sázce a že ať už to dávají najevo či nikoliv, netrpělivě vyčkávají, jak se všechno bude vyvíjet.

Přes veškerou svou nervozitu se snažila věnovat svým partnerům, již jí byli přiděleni k tabuli. Po pravé straně seděl jeden z Riddinghamových známých, tiše hovořící gentleman jménem Martin Perrine. Jeho příjemné uhlazené vystupování ostře kontrastovalo s druhým Riddinghamovým přítelem, sirem Stephenem Ormsbym.

Když se konverzace stočila k závodům, Julienna se pana Perrina zdvořile zeptala, zdali se rovněž zúčastnil dostihů v Turfu.

Sir Stephen se hlasitě zasmál a odpověděl místo přítele. „Martin je mladší syn bez jakýchkoliv vyhlídek na zbohatnutí. Jen těžko by si mohl dovolit pronajmout dostihového koně, a tím méně ho vlastnit.“

Bolestný výraz pana Perrina Juliennu přinutil k rychlé odpovědi. „Opravdu jsem slyšela, že dostihy si mohou dovolit jen ti nejbohatší. Podle mě to je jen zbytečné plýtvání. Možná právě proto se o dostizích hovoří jako o královském sportu.“

Perrine se na ni vděčně usmál a Julienna rychle změnila téma hovoru. Nicméně ať se snažila sebevíce,

nemohla odolat a občas pohledem zalétla ke gentlemanovi v čele stolu. Dareův vzhled se zdál natolik aristokratický, že si ho mohl leckdo splést s příslušníkem královského rodu. Vysoké čelo a klasické vystouplé lící kosti mohly docela dobře patřit i princovi z pohádky. A rovněž se o něm vědělo, že patří k nejbohatším mužům v celé Anglii. Bez sebemenších problémů podplatil jejího zaměstnavatele a doslova si ji koupil.

Julienna ucítila ostré bodnutí u srdce. Připadalo jí, jako by se minulost znovu vracela. Opět proti ní stojí Dareovo bohatství, s kterým se ona nebude moci nikdy měřit.

Když se dámy po večeři zvedly od stolu a odebraly se do vedlejšího salonku, aby gentlemani mohli nerušeně popíjet portské a zakouřit si, ulehčené si oddychla. Její pocit uvolnění však neměl dlouhého trvání, neboť pánové se k nim brzy přidali.

Poté, co někdo navrhl, že by neuškodilo trochu hudby, si Julienna všimla, jak se k ní přibližuje lord Riddingham. „Zpíváte jako anděl, slečno Laurentová. Prokázala byste nám velkou čest.“

Letmo se podívala na Darea, který stál poblíž jejího křesla. Aby přijala jeho pozvání, nabídl jí značnou sumu, ale ještě spolu neprohráli, co všechno bude patřit k jejím povinnostem.

Vrátila se tedy ke své roli a s povytaženým obočím se vyzývavě zeptala: „Takže, lorde Wolvertone, musím teď za svou večeři zazpívat?“

„Ne, pokud si to sama nepřejete.“

„Obávám se, že jsem nucená odmítnout. Raději si totiž svou energii ponechám na další boj a na získání výhry.“

Dareova ústa se nepatrně zkroutila do jeho obvyklého úsměvu. „Už se nemohu dočkat,“ prohlásil dvojsmyslně.

Riddingham pohledem zalétl k Dareovi a zase zpátky k Julienně. Zcela jistě vycítil sexuální napětí, které se mezi nimi rozhostilo, a spěchal, aby ho přerušil. „Možná je to tak dobře. Žádná z přítomných dam by vámi jistě nechtěla být zastíněná, slečno Laurentová.“

A několik mladších žen skutečně vypadalo, jako by si po Juliennině odmítnutí oddychlo. U hracího stolku s kartami jim krásná herečka nepřípadala tak nebezpečná. Zatímco část společnosti hrála whist, ostatní se pohodlně usadili do polstrovaných křesílek a naslouchali pěveckému a klavírnímu vystoupení, o něž se postaralo několik přítomných dam.

Jednalo se o typický poklidný večer na venkově. V následujících dnech Dare pro hosty připravil několik dalších povyražení jako jízdu na koni, hraní golfu a kriketu, procházky okouzlující zahradou a rovněž výlet do nedaleké historické tvrze a do starého dolu, kde se kdysi těžil křemen.

Gentleman se zdáli celí nedočkaví vidět Dareovy závodní koně a každé ráno vstávali brzy po úsvitu, jen aby mohli sledovat jejich trénink. Dare je již přihlásil do květnového závodu v Newmarketu a na červnové derby v Epsom Downs.

Tak uplynula první polovina týdne. Julienna s Darem na veřejnosti dál statečně bojovala, avšak ze všech sil se snažila vyvarovat se zůstat s ním třeba jen chvíli o samotě. Ještě teď si pamatovala na jejich poslední žhavé setkání. Podobné chyby se již nikdy nesmí dopustit.

Nicméně všechno šlo až překvapivě snadno. Dare se ukázal jako skvělý hostitel a všem přítomným dámám dával na obdiv svůj šarm a bystrý vtip. K velké radosti

všech hostů s Juliennou přímo ostudně flirtoval, avšak k jejímu velkému překvapení se ji nesnažil svést, jak zprvu předpokládala.

Jeho strategie ji nepřestávala udivovat. Ani na chvíli neuvěřila, že by se tak lehce vzdal. Dare byl mistrem v manipulaci s lidmi, podezřívala ho, že ji chce uchlácholit falešným zdáním jistoty, ale jestli to měl skutečně v plánu, pak se jeho snaha minula účinkem. Jeho hraný nezájem jen zvýšil Julienninu ostražitost.

Dareovu přítomnost si stále uvědomovala, neboť stačil jediný jeho pohled a ona cítila, jak jí v žilách začíná kolovat horká krev. A když jí náhodou nebyl nablízku, několikrát se přistihla, že se nedočkavě rozhlíží a vyhlíží jeho vysokou postavu. Věděla, že podobné pocity nesmí za žádnou cenu podceňovat.

Když se společnost ve středu vydala na piknik pod širým nebem, Julienna si nemohla pomoci a srovnávala jeho obřadnost s neformální ležérností pikniku, jenž kdysi podnikla jen sama s Darem. Snad nikdy nezapomene na jejich poslední chvíle, kdy ji laskaly nejen sluneční paprsky, ale i Dareovy prsty, které se zdály zcela zaujaté objevováním tajných zákoutí jejího těla.

Ted' však všechno vypadalo zcela jinak. Na zeleném trávníku stála dlouhá řada stolů prostřená bílými ubrusy. Vybraná jídla se podávala na stříbrných podnosech a víno se nalévalo z křišťálových karaf. Jedinou připomínkou tehdejšího pikniku se zdály vlněné deky rozprostřené na zeleném trávníku.

A Dare. Jeho vlasy se ve slunečních paprscích leskly se stejnou intenzitou, jeho úsměv působil stejně svůdně, pohled stejně hladově.

Julienna si ho uvědomovala i tehdy, když Dare hovořil se Solange, která opěvovala krásu a vytríbený vkus jeho venkovského sídla.

„Musím se přiznat,“ řekl s lehkým úsměvem, „že jsem na něho opravdu hrdý. Koupil jsem to tady, když jsem hledal vhodné místo pro své stáje. Rozhodně tomuto místu dávám přednost před rodinnou usedlostí, kterou jsem zdědil po svém dědovi. Wolverton Hall ve mně vyvolává četné nechtěné vzpomínky... Obzvláště pak na poslední léto, jež jsem tam strávil.“

Jejich pohledy se na chvíli střetly a Juliennu v tu chvíli zaplavil nepříjemný pocit viny, který však rychle zaplašila.

Kdyby neudělala, o co ji lord Wolverton požádal, Dare by své panství nikdy nezdědil. Přesto vzpomínky na ono magické léto, které pro ni skončilo hotovou katastrofou, bolely více, než dokázala snést.

Prudce vstala od stolu. „Musím říct, že je to opravdu překrásné místo,“ řekla a hlavou kývla k blízkému vodopádu, jenž v třpytivých gejzírech dopadal do nevelkého rybníčku. „Zajímalo by mě, jestli tam jsou nějaké ryby. Lorde Riddinghame, budete tak laskav a doprovodíte mě?“

S úsměvem přijala nabídnuté vikomtovo rámě, nicméně vyhnat z hlavy vzpomínky na Darea se jí tak lehce nepodařilo. Jeho přítomnost se zdála až příliš vzrušující, i když většinu času se věnoval ostatním hostům, což přítomné dámy uvítaly s velkým potěšením.

Julienna sledovala jeho maškarádu a pomalu se v ní začala vzdouvat vlna nevole.

Pobuřoval ji způsob, jakým se věnoval všem dámám. Jak je okouzloval svým zjevem a balamutil svým šarmem. A rovněž ji zlobilo, jak se kolem něho všechny

točily. Nicméně rozhodně jim to nemohla zazlívát. Dare North patřil k nejkouzelnějším mužům, jaké kdy poznala, a Julienna si po chvíli uvědomila, že by se opět chtěla stát středem jeho zájmu.

Vzápětí nato se však v duchu okřikla. Jestli bude žárlit na jeho milenky, jistě se z toho zblázní.

Následujícího dne Juliennino pevné rozhodnutí vyhnout se privátnímu setkáním s Darem zcela selhalo. Celá společnost se vydala na vyjížďku, a když se vraceli, její klisna ztratila podkovu a začala kulhat. Dare jí pomohl sesednout a po krátké prohlídce poraněné nohy zvířete společnosti nabídl, ať jedou napřed a on že klisnu dovede domů.

Julienna zůstala rozpačitě stát na trávníku a chvíli váhala, co má dělat. Když se jí lord Riddingham ochotně nabídl, aby s ním jela na jeho koni, Dare tuto možnost rozhodně zamítl a raději jí půjčil svého hřebce.

Dovolila Dareovi, aby jí pomohl do sedla, pak však změnila názor a řekla, že přece lorda Wolvertona nemůže opustit.

Jakmile Riddingham začal něco namítat, zakroutila hlavou a rozhodným tónem pronesla: „Ne, prosím, Hughu, jed'te napřed. Nic se mi nestane. Věřím, že se lord Wolverton alespoň na chvíli dokáže chovat jako gentleman. A stejně bych si s ním ráda promluvila.“

Když společnost odjela a zanechala je o samotě, Julienna na sobě ucítila Dareův tázavý pohled.

„Takže Hugh? Zdá se, že opravdu neztrácíš čas.“

Julienna s hranou nenuceností pokrčila rameny. „V uplynulých dnech jsme měli mnoho příležitostí vzájemně se sblížit.“

„Nechápu, proč s ním marníš čas, když bys byla daleko raději se mnou.“

„Nechápu, kde bereš tu jistotu.“

Dare ji na jízlivou poznámku neodpověděl a místo toho se tichými slůvky snažil uchlácholit poraněné zvíře. Julienna se přizpůsobila tempu klisničky a s nevolí naslouchala Dareovu hebkému hlasu. Přesně tímto tónem s ní hovořil, když spolu prožívali chvíle plné vášně a extáze, když tišil její žár a pak ji znovu a znovu přiváděl k bouřlivým výšinám.

Když po chvíli odpoutal pozornost od zvířete a podíval se na Juliennu, věděla, že z jejích rozpalených tváří poznal, na co právě myslí.

„Jsem rád,“ řekl nenuceným tónem, „že tě mám konečně jen sám pro sebe. Kdybych věděl, že to závisí na pochroumané klisně, už dávno jsem mohl jednu obětovat. Měl jsem co dělat, abych od tebe udržel všechny nápadníky.“ Pohledem sklouzl po svůdně odhaleném lýtku. Julienna navyklá na jízdu v dámském sedle teď seděla na koňském hřbetě obkročmo, přičemž se jí vyhrnula sukně i spodnička. „Nemohu jim to však mít za zlé. Každý muž by se chtěl vyhřívat na výsluní tvé krásy.“

„Ani v nejmenším netoužím poslouchat tvé laciné lichotky,“ odvětila Julienna a snažila se udržet v sedle.

Dare si všiml jejího nepohodlí. „Nešla bys raději pěšky?“

„Vlastně ano. Nikdy jsem se nepokládala za dobrého jezdce.“

„Na to si vzpomínám. Ale tam nahoře jsi ve větším bezpečí.“ Na chvíli se odmlčel a pak dodal: „Tak mi konečně prozrad', o čem jsi se mnou chtěla mluvit.“

„Ráda bych zjistila, co máš v plánu.“

„Asi nechápu.“

„Vynaložil jsi značné úsilí i velkou sumu peněz, abys mě sem dostal, a teď, když jsem tady, se mě ani nesnažíš svést. Připadám si jako myš, která čeká na kočičí drápy.“

„A já jsem si myslel, že si za své chování zasloužím uznání.“ Tázavě vyklenul obočí. „Cože? Ty sis snad myslela, že tě vylákám na své sídlo a tam tě znásilním? A to před všemi svými hosty?“

„Jistě by se tak nestalo poprvé.“

Dareův úsměv měl na Juliennu přímo pustošivý vliv. „Hluboce se ti omlouvám, jestliže se cítíš zanedbávaná, *chérie*. Ale stačí, abys sesedla z koně a já ti svůj zájem s radostí předvedu.“

Chtěla popřít, že se cítí zanedbávaná, ale bylo tomu tak. Než by však něco takové přiznala, to by raději šlápla do kbelíku plného žhavého uhlí. „Nechci, abys mě sváděl. Jen ti prostě nevěřím. Myslím si, že máš něco v plánu, a ráda bych tomu přišla na kloub.“

Při její poznámce o důvěře se Dareova ústa na chvíli stáhla do tenké linky a Julienna se v duchu napomenula, aby pro příště volila vhodnější slova.

Zhluboka se nadechla a pokračovala: „Poslední dobou se opravdu chováš jako gentleman. Málem tě ani nepoznávám. Přesto však čekám, kdy ukážeš svou pravou barvu. Jistě chceš vyhrát.“

„Ale samozřejmě že chci,“ řekl s nesnesitelnou domýšlivostí. „Ale dovol mi poukázat na fakt, že ty prostě odmítáš hrát. Co se stalo? Skoro se na mě ani nepodíváš. Snad se nebojíš, že by ses mohla přestat ovládat?“

Když Julienna neodpovídala, Dare pokračoval: „Co říkáš, že bych večer přišel do tvé ložnice? Mohli bychom pokračovat tam, kde jsme před dvěma týdny skončili,

ale tentokrát pěkně v pohodlí postele. Musím tě ubezpečit, že by mi to opravdu pozvedlo náladu. Zjistil jsem totiž, že mi celibát absolutně nevyhovuje. Nejen že má zničující vliv na mé tělo, ale projevuje se i na mé náladě. Celý doslova hořím.“

Z nepochopitelných důvodů Julienna po jeho nabídce pocítila zvláštní druh uspokojení. *Tohle* byl Dare North, jakého znala – svůdný, žádostivý a tolik pokušitelský. Ať ji však Dareova slova zasáhla sebevíce, ať se chvěla touhou, chybu, již učinila před dvěma týdny, už nehodlala opakovat.

„Tak si myslím, že přece jen raději pojedu popředu,“ řekla a přitáhla otěže.

„Zbabělče,“ zamumlal pobavený její reakcí.

„Vůbec ne,“ namítla Julienna. „Jsem jen vyčerpaná posloucháním tvých nudných návrhů.“

Jak pobídla koně a vydala se kupředu, za zády uslyšela Dareův smích. Netrvalo dlouho a potkala podkoního s čerstvým koněm, kterého jim Riddingham poslal naproti.

Jakmile dorazila do Dareovy rezidence, lokaj ji upozornil, že ostatní hosté se shromáždili v přijímacím salonku, kde se jim právě servíruje čaj. Julienna odešla do ložnice, aby se převlékla z jezdeckého úboru a mohla se k nim přidat. Uvědomila si však, že na společnost nemá vůbec náladu.

Natáhla se na širokou postel a jen tak nečinně zírala na purpurový baldachýn, jenž jí visel nad hlavou. Vývoj situace se jí vůbec nelíbil. Cítila se osamocená, prázdná a rozzlobená. Nejvíce ze všeho ji však znepokojovala magická síla, která ji k Dareovi neustále přitahovala.

Po půlhodině, kdy se alespoň částečně uklidnila, vstala z postele, trochu se upravila a vyšla z ložnice s úmyslem připojit se k ostatním.

Náhle však na chodbě uviděla Darea a ztuhla. Ještě stále měl na sobě jezdecký úbor a právě vycházel z ložnice, která zcela jistě nepatřila jemu.

Rovněž Dare se zarazil. Očekával, že se Julienna připojí k ostatním. Herečce z Covent Garden Fanny Upcottové zaplatil slušnou sumu, aby v době, kdy měl v úmyslu prohledat Riddinghamův pokoj, vikomta zabavila. S tím však, že ho při hledání inkriminovaných dokumentů načapá právě Julienna, nepočítal.

Dare si ji zamyšleně prohlížel. Věděl, že má dvě možnosti. Buď si něco rychle vymyslí, nebo bude riskovat a řekne jí pravdu.

„Předpokládám, že k prohledávání ložnice lorda Riddinghama máš jistě pádný důvod,“ poznamenala, jakmile se k ní přiblížil.

Dare tázavě pozvedl obočí. „Jak vlastně víš, že to je právě Riddinghamova ložnice?“

„Protože jsem ho viděla, jak do ní vstupuje. A nesnaž se vyhnout odpovědi. Co jsi tam dělal? Na to, abys chtěl něco ukrást, jsi až příliš bohatý.“ Když Dare váhal, Julienna kousavě dodala: „Jistě nechceš, abych mu řekla, že ses mu probíral prádlem.“

Jednalo se o jasnou výhrůžku. A právě toho se Dare obával. Ve snaze zastrašit ji přistoupil blíže a jednou rukou se opřel o zeď za Julienninými zády. Hrudí se téměř dotýkal jejích hebkých nader a stehny se přitiskl k jejím štíhlým nohám. Vzápětí však svého činu hořce litoval. Jeho mužství ztuhlo a celým tělem mu projel prudký závan touhy. Přesto se neovládl a volnou ruku

přitiskl těsně pod Juliennino ňadro. Pod dlaní cítil zrychlený tep jejího srdce.

Dareův úmysl Juliennu zastrašit se opravdu vydařil. Odpolední šaty sice neměly příliš hluboký výstřih, avšak Julienna cítila Dareovu horkost i přes tenkou látku živůtku.

Julienna, zcela *vyvedená* z míry, nedokázala odtrhnout zrak od jeho hrdla, které se chvělo potlačovanou touhou. Zcela nesmyslně zatoužila přitisknout se k němu a ochutnat jeho hladkou pokožku.

Vtom však Dare sklonil hlavu a začal něžně sát Juliennin horní ret. Jako by zbavená své vlastní vůle, poslušně pootevřela rty.

„Líbej mě, Julienno,“ zašeptal hlubokým hlasem. „Líbej mě tak, jak to umíš jen ty. Přitiskni své rty k mým... Vsuň svůj jazyk do mých úst...“

Julienně z hrdla unikl tichý sten. Rty jí pod jeho vášnivými doteky hořely a tělo začalo roztávat. Přesto však ještě stále dokázala uvažovat.

Snaží se ji zastrašit... Právě proto je náhle tak nenasytný, pomyslela si vzteky téměř bez sebe.

Prudce se od něho odtrhla a s bušícím srdcem vykřikla: „Jak se opovažuješ...“ A ze všech sil se snažila vymanit z jeho objetí. Dare se však znovu sklonil a svými ústy umlčel hněvivá slova, jež se jí drala na jazyk.

Julienna si připadala jako v ohni. Celé tělo jí hořelo plamenem touhy a srdce bilo jako o závod. Přesto v sobě našla ještě poslední zbytek vůle, dlaněmi se opřela o pevnou hrud a prudce ho odstrčila.

„Přestaň! Tak už přece přestaň!“ S přerývaným dechem se mu podívala přímo do očí. „Chci vědět, co jsi dělal v tom pokoji.“ Rty měl ještě stále vlhké od polibku a Julienna viděla, jak se mu stáhly do tenké linky.

„Řeknu ti to, ale ne tady na chodbě.“

Otevřel dveře její ložnice, nechal ji vejít, vstoupil dovnitř a dveře zase zavřel.

Julienna si vzápětí uvědomila, že na něco podobného neměla přistoupit. Ocitnout se s Darem v jedné ložnici se jí zdálo až příliš riskantní.

„Tedy?“ dožadovala se odpovědi.

„Riddingham je podezřelý z vlastizrady,“ řekl jednoduše.

Nevěřicně se na něho podívala. „Co to říkáš?“

„Jeden z anglických šlechticů, který si říká Caliban, nám vloni způsobil značné škody. Kradl a pašoval zlato, aby získal prostředky pro Napoleona...“

A tak Julienna s úžasem vyslechla šokující příběh o vraždách, krádežích, o pašování a rovněž o honu na Calibana a o prstenu s drakem s rudýma očima. Nikdy by ji ani ve snu nenapadlo, že by Dare osobně projížděl celou zemi a hledal tajemného vlastizrádce.

„A ty si myslíš, že by tím Calibanem mohl být Riddingham?“ zeptala se překvapeně.

Jestliže se zprvu Dareovy oči zdály ostražitě, teď si ji prohlížely v očekávání na její reakci. „Má ten prsten..., ačkoliv tvrdí, že ho vyhrál v kartách. Je možné, že se pro Calibana stal příliš nebezpečným a rozhodl se ho zbavit. Mohl ho jednoduše vnutit Riddinghamovi, aby nás tak svedl ze stopy.“

Julienna zamračeně zvažovala, jestli Dareovi může věřit. Jednalo se o příliš závažné obvinění a Dare neměl téměř žádný důkaz. Před sedmi lety ji Dareův dědeček rovněž obvinil z vlastizrady. Podobné příkoří by nepřála ani svému nepříteli.

„Nějak nemůžu uvěřit, že by Riddingham mohl být tím, koho hledáš. Je sice docela žoviální a má vybrané

způsoby, přesto si nemyslím, že je dostatečně chytrý. Předpokládám, že zrádce podobného kalibru, jak jsi mi ho tady popsal, musí mít důvtip vychytralé lišky.“

„Zastávám podobný názor,“ připustil Dare. „Je však naše jediná stopa a já ji musím následovat, ať mě zavede jakkoliv daleko.“

„Proč právě ty? Abych řekla pravdu, jsem udivená, že si někdo takový, jako jsi ty, chce hrát na špiona.“

„Myslíš takový floutek a budižkníchemu?“

Julienna cítila, jak jí hoří tváře. „To jsem neřekla. Ale všichni tě znají jako Pána rozkoše. Tvá úloha se mi zdá stejně tak neuvěřitelná jako ta Riddinghamova.“

„A to je jen jeden z důvodů, proč to jsem právě já. Nikoho by ani nenapadlo, aby mě podezříval. Vlastně jsem ho pozval, aby si ho mohl trochu oťuknout.“

Julienna se náhle zarazila a šokována zírala na Darea. „Proto jsi mě najal? Abych špehovala Riddinghama?“

Dare pokrčil rameny. „Zprvu ano. Ale už dávno není tím hlavním důvodem. Jakmile jsme uzavřeli sázku, uvědomil jsem si, že ji chci vyhrát. A to za každou cenu.“

Julienna si zmateně přitiskla ruce ke spánkům.

„Vlastně nesleduji jen Riddinghama, ale i jeho přátele,“ dodal Dare. „Tvrdil totiž, že toho večera, co získal prsten, hrál karty mimo jiné s Ormsbym a Perrinem. Na nikoho dalšího si už bohužel nevzpomněl. Nic v jejich chování však nenasvědčuje, že by se mohlo jednat právě o ně. Také jsem prohledal jejich pokoje a nenašel jsem nic neobvyklého.“

Julienna si ještě stále nedokázala utřídit myšlenky. Dare ji pozval, aby se dostal blíže ke svému cíli. Z jeho strany se celou tu dobu jednalo jen o vychytralý fígl.

„Takže jak ses rozhodla? Prozradíš Riddinghamovi, že je podezřelý ze zrady?“ zeptal se Dare.

„Samozřejmě že ne,“ odvětila téměř šeptem.

Skepticky pozvedl obočí. „Asi bude lepší, když na náš rozhovor rychle zapomeneš. Jestli se totiž začneš k Riddinghamovi chovat jinak, nabude podezření a celá ta šaráda přijde vniveč.“

Julienna prudce zvedla bradu. „Nemusíš mě poučovat, jak mám hrát svou roli. Jestli sis totiž nevšiml, jsem herečka. A to dost dobrá.“

„Já vím,“ řekl poněkud výsměšně, přesto se však nemohl zbavit příchutě hořkosti, jež se mu odrážela v hlase.

Julienna překvapeně zvedla zrak a všimla si, že ji Dare propaluje vášnivým pohledem. Uvědomila si, že musí co nejrychleji zmizet.

„Nemusíš se bát, že bych tě prozradila,“ řekla, když mījela Darea a rychlým krokem přecházela přes pokoj. „Mám v úmyslu z celé té šarády alespoň něco vytěžit. Rozhodně si nenechám ujít svou výhru.“

Už sahala po klice dveří, když vtom ji jeho silná ruka zezadu chytila za paži.

V Julienně by se v té chvíli krve nedořezal. „Nechej mě odejít, prosím.“

Dare ji však nepustil. Místo toho ji objal kolem ramen. Julienna cítila, jak jí v žilách koluje horká krev.

„Ale to není šaráda,“ zašeptal. „Stále tě chci, poklade.“

Ve vlasech cítila jeho vzrušený dech a celé tělo se jí chvělo touhou. Ačkoliv se třásla, jeho ruce ji příjemně hřály, a když zezadu dlaněmi objal její ňadra a začal se

mazlit s citlivými bradavkami, Julienna jen slastně přivřela oči.

Kdesi v hloubi duše věděla, že by se měla bránit, že by ho měla vymazat ze svého srdce i ze svého života, ale místo toho cítila, jak pod jeho doteky taje a chce stále víc a víc...

„Můj překrásný poklade,“ šeptal svým erotickým, ryze mužským hlasem, kterým ji vždy dokázal zbucovat k životu.

Ach bože, pomyslela si bolavá touhou, když na ušním lalůčku ucítila jeho vlhký jazyk. A když prsty pevně sevřel ztuhlé bradavky, Julienna se musela vši silou kousnout do rtu, aby nevykřikla. Cítila, jak se jí celým tělem rozlévají slastné vlny vzrušení.

Odmítavě zatřásla hlavou a snažila se zbavit fyzické touhy po Dareovi.

„Chci tě,“ znovu jí zašeptal přímo do ucha. „Chci tě horkou, divokou a hořící touhou po mých dotecích.“ Jeho erotický hlas jí naplňoval všechny smysly. Jeho slova, slastné přísliby. „Řekni, že mě chceš, Julienco.“

Tolik po něm toužila. Zmírala touhou, potřebovala ho...

Jemně se vyklenula a vyšla vstříc jeho dráždivým dotekům. Jeho prsty ji doslova spalovaly, otřásaly její rozhodností, zbavovaly ji vůle... Připomínaly jí, jakou slast jí Dare dokáže způsobit, jakou bolest...

Hrdlo se jí sevřelo dávno potlačovanou bolestí. „Ne,“ vykřikla Julienna rozhodným hlasem. „Já to nechci, Dare. Nechci tě.“

Roztřesenýma rukama sáhla na kliku dveří, otevřela je a rychle vyběhla z ložnice.

Osamocený s prázdnýma rukama Dare zavřel oči a zaklel. Smysly měl ještě stále omámené tou důvěrně

známou sexuální esencí, kterou Julienna přímo vyzařovala. Tělo ho stále bolelo touhou. Penis měl tvrdý a horký jako samo peklo.

Téměř už cítil její vlhké teplo, jak do ní vstupuje. Její svůdnou hebkost, která obepíná jeho ztopořený úd...

Navzdory neukojené touze však cítil podivný pocit uspokojení. Zdá se, že Julienna nemá s Calibanem nic společného, a dokonce mu ani neprozradí, že prohledával Riddinghamův pokoj. Což znamená, že o něho nestojí.

Dare si prsty pročísl vlasy. Jestliže by však Julienna patřila k přívržencům Calibana, právě teď by se ocitl ve smrtelném nebezpečí. Svou vinu by dokázala tím, že by se hned rozběhla za Riddinghamem. Alespoň v jednom má konečně jasno. Julienna není zrádce.

Jednalo se sice o profesionální herečku, ale jeho instinkt mu říkal, že nelže. Takže je nevinná a jeho podezření pramenilo jen z neblahé zkušenosti z minula.

Škoda, pomyslel si Dare, a ucítil nečekaný osten lítosti. Její vina by mu snad konečně dala svobodu. Želízka by mu pomohla zbavit se posedlosti, jež se ho zmocňovala vždy, když se v jeho blízkosti objevila Julienna.

Náhle ho napadlo, že jestli ji vtáhne do své hry, Julienna se sama může ocitnou v nebezpečí.

Na malou chvíli mu mozkiem proběhla představa mrtvého ženského těla...

Dare odmítavě zatřásl hlavou. Julienna Laurentová se o sebe umí postarat. V nebezpečí je tady jediné on, a to kvůli jejímu svůdnému tělu a marnivému kouzlu, které ji obklopuje.

Zatrpkle sklonil hlavu a podíval se dolů na své kalhoty. Hosté ho očekávají, jenže on před ně v takovém

stavu rozhodně nemůže předstoupit. Potřebuje volnější šaty. A když vycházel z Julienniny ložnice, zvažoval, zda by si raději neměl dát studenou koupel.

7

„No?“ popíchla Solange Juliennu, když následujícího dne pozorovaly Darea, jenž tančil s naivní dcerou bohatých sousedů. Dare na daný večer v Brightonu najal muzikanty a dveře svého tanečního sálu otevřel všem místním šlechticům. „Nebojíš se, že bys mohla mít soupeřku?“

„Ne,“ odvětila Julienna bezstarostně. „Lord Wolverton dává přednost ženám s nabroušeným jazýčkem.“

Dare se zdál příliš zkušený, než aby ho dokázala oslnit mladá plachá dívka, jež právě vyšla ze školních lavic. S největší pravděpodobností se v ní jen snaží vyvolat žárlivost.

Dare se znovu vrátil k obletování všech přítomných dam a slečen, což všechny krásky přijaly s velkým nadšením.

Julienna si teď, když znala jeho plány, připadala daleko klidnější a jistější. Již věděla, proč se na veřejnosti tolik snaží o její přízeň: chce tak zamaskovat svůj nejdůležitější cíl, kterým je odhalení zrádce.

Tato venkovská slavnost se koná především na Riddinghamovu počest, a s ní to nemá nic společného. A je docela možné, že Dareova úloha špiona není až tak nesmyslná, jak si o ní zprvu myslela. Teprve nyní si uvědomila, že Dare nenápadně sleduje každý

Riddinghamův pohyb a naslouchá každému jeho slovu. Nic mu neušlo.

A ačkoliv její pýcha nepatrně utrpěla, neboť si uvědomila, že ve skutečnosti po ní Dare netouží, cítila určitý druh úlevy. Vědomí, že tou pomyslnou myší pod kočíčky paráty není ona, ji příjemně uklidňovalo. Přesto se měla stála na pozoru. Dareovo kouzlo pro ni představovalo příliš velké nebezpečí. Již nikdy se do něho nesmí zamilovat.

Taneční sál přímo praskal ve švech, neboť představitelé místní šlechty Dareovo pozvání s velkým nadšením přijali. Zdálo se, že všichni slyšeli o jejich sázce. Julienna se rozhodla dát jim to, proč vlastně přišli. Několikrát za večer se s Darem utkala ve slovní potyčce, což se setkala s velkým nadšením přihlížejících.

„Je skvělý tanečník,“ podotkla Solange a sledovala Darea nadšeným pohledem.

Asi měla pravdu, přiznala Julienna v duchu. Zdálo se, jako by se po parketu přímo vznášel, a na každou svou partnerku se díval tak, že málem ztrácela dech.

„A rovněž se o něm říká, že je výtečný milenec. Slyšela jsem, že v posteli je velice vynalézavý.“

„Jeho sexuální zkušenosti mě vůbec nezajímají,“ prohlásila Julienna.

Vtom hudba utichla a Julienna na sobě ucítila hladový pohled jeho očí.

„*Mon Dieu*“ vydechla Solange. „Vypadá to, jako by tě chtěl zhltnout.“

Julienna pokrčila rameny. „To je jen přetvářka. Pouhá hra.“

„*Bien*“ odsekla její přítelkyně. „Jen doufám, že víš, co se říká o hře s ohněm, *mon amie*. Měla by sis dávat pozor, aby ses nepopálila.“

„Budu to mít na paměti. Omluvíš mě? Mám dojem, že jsem na tahu.“

Julienna se pomalu blížila k Dareovi s rozhodnutím požádat o waltz. Když se prodírala davem, všimla si, že se stala středem pozornosti a sálem se nesl vzrušený šepot. Všichni s napětím očekávali, jak se situace bude nadále vyvíjet.

„Jaká hanba, můj pane,“ řekla se svůdným úsměvem. „Slíbil jste, že se mnou protancujete celý večer, ale nějak jste na to zapomněl. Nebo se snad bojíte dát mi příležitost získat svou výhru?“

„Celý večer se doslova třesu hrůzou,“ odvětil Dare výsměšně. Ušklíbl se a vzal ji do náručí.

Julienna mu dovolila, aby ji vedl. Počkala, dokud nesplynuli s hudbou, a pak se na něho podívala. „Po pravdě řečeno mě napadlo, jestli bych neměla zachránit tu nebohou dívku. Vypadala, že vzrušením každou chvíli omdlí.“

Dare zakroutil hlavou. „To já jsem ten, kdo potřeboval záchranu. Máš můj vděk, lásko.“

„To nebude zapotřebí. Nejednala jsem zcela bez sobeckých úmyslů. Nemůžu se dočkat, až tě uvidím na kolenou.“

Dare se pousmál. „Ach, má lásko, ty přece víš, že mě tam máš od první chvíle, kdy jsme se setkali.“

„Tak to tedy nevím. Při našem prvním setkání mě až příliš zaměstnávaly požadavky tvé sestřenice.“

Dareovy oči se rozzářily dávnou vzpomínkou. „Pamatuješ si, jak jsi ji tehdy odkázala do patřičných mezí?“

Samozřejmě že ano. Dare přijel v červnu do Kentu, aby se zúčastnil svatby své mladé sestřenice, a den před obřadem povýšenou slečnu Emersonovou doprovodil

do Juliennina kloboučnictví. Julienna stála opodál a trpělivě přihlížela povrchnímu jednání rozmazlené lady, která hanila jak kvantitu, tak i kvalitu nabízeného zboží.

„Stále si myslím, že jsem byla v právu,“ odvětila Julienna. „Držela jsem jazyk na uzdě až do té doby, dokud nezačala znevažovat můj původ, a pak už jsem se neovládla.“

Juliennina odezva nabubřelou slečnu Emersonovou rozlítla, kdežto v očích hraběte rozzářila pobavené plamínky. Následujícího dne se vrátil bez sestřenice s úmyslem získat prostořekou prodavačku.

„Mně ses zdála úžasná,“ řekl Dare tichým hlasem. „*Stále* si myslím, že jsi úžasná. Proč odsud nepozorovaně nezmizíme a nenajdeme si pohodlnou postel?“

Sklonil hlavu a přímo do ouška jí vzrušeným hlasem popisoval, co by spolu mohli dělat, kdyby se ocitli o samotě.

Julienna si s hrůzou uvědomila, že se chvěje vzrušením. Ačkoliv teď již znala skutečný důvod Dareovy šarády, všechno se zdálo obtížnější, než zprvu doufala. Julienna se sice zlobila na své vlastní tělo a na jeho nepřiměřené reakce, ale nemohla s tím nic dělat.

Přesto nechtěla Dareovi poskytnout satisfakci z vědomí, že má na ni takový vliv.

Svůdně se na něho usmála a sladce zašeptala: „Běž nahoru, vysveč se a počkej tam na mě.“

„A přijdeš za mnou, můj sladký klenote?“

„Hned jak svolám dostatek hostů, kteří by mě k tobě doprovodili. Potřebuji svědky, kteří by viděli, jak tancuješ přesně, jak já pískám.“

Její nápad markýze Wolverotna rozesmál natolik, že několik tanečníků zvedlo hlavy a zvědavě se podívalo jejich směrem.

Měla vědět, že Dare jí poslední slova nedaruje. Jakmile bál skončil, Julienna se odebrala do své ložnice a připravovala se do postele. Když už sahala po měkké přikrývce, venku se ozvaly tklivé tóny houslí.

Přes noční košilku si rychle přetáhla župan, přiběhla k oknu a prudce ho otevřela. Údivem stěží mohla popadnout dech. Barevné lampióny rozsvícené po celé zahradě dokreslovaly romantický výjev, zatímco muzikanti tiše hráli svou serenádu.

Na vydlážděném chodníku pod oknem stál Dare, na sobě divadelní kostým a v zubech růži. Jestli se nemýlila, měl představovat Romea.

Jakmile ji uviděl v otevřeném okně, hluboce se uklonil a pak jí k nohám vhodil růži.

„Ach, sladká Julie,“ zvolal teatrálním hlasem, „sejdi dolů ke mně a staň se mou láskou.“

Julienna měla co dělat, aby se nad jeho okouzlující snahou nerozesmála, ale nakonec se ovládla a na tvář si nasadila navyklou masku herečky. „Lituji, můj pane, ale šlechticem, který takhle očividně kazí Shakespeara, musím jen pohrdat. Jestli to je jediné, co dokážete, pak jste zklamal.“

Na tváři se mu objevil ďábelsky svůdný úsměv. „Ještě jste ani zdaleka neviděla, co všechno dokážu. Sejděte dolů a můžete se o mých kvalitách přesvědčit sama.“

Julienna si všimla, že se otevřelo několik dalších oken a hosté pobaveně čekali na její reakci.

„Bud' jste vypil příliš mnoho vína,“ podotkla kousavě, „nebo jste dočista přišel o rozum.“

„Obojí, přiznávám. Vaše krása mě opila a vaše odmítání mě přivádí k šílenství. Jste příliš velkým pokušením...“

Podíval se směrem k Solange, která vyhlížela z vedlejšího okna. „Copak vy mi nepomůžete, madame Brogardová? Krutá Julienna se už předem rozhodla mě odmítnout.“

„Vy jeden šibale,“ zavrkala Solange pobaveným hlasem. „Řekla bych, že si poradíte i bez mé pomoci. Žádná žena neodolá růžím, měsíčnímu svitu a krásnému kavalírovi.“

„Jenže jak se zdá, na slečnu Laurentovou nic takového neplatí.“ Dramaticky roztáhl ruce a pak si je přitiskl k hrudi. „Přísahám, že mé srdce krvácí.“

Julienna mu pohotově poradila: „Pak zavolejte doktora, můj pane, a mě nechejte v klidu spát.“

Dare se nato podíval tak nešťastně, jako by dostal smrtelnou ránu, a Solange se hlasitě rozesmála.

Aby zakryla svůj vlastní smích, Julienna rychle zavřela okno a vrátila se do postele. Věděla však, že stejně neusne.

Hudba hrála ještě přinejmenším další půl hodinu a Julienna celou tu dobu bojovala s touhou znovu vstát a přesvědčit se, zdali Romeo vytrval a spolu s muzikanty stojí pod jejím oknem. A i když si hlavu překryla polštářem, určitá část jejího bytí si přála, aby Dareovo předstírání zájmu o její osobu pramenilo z čistého srdce.

Následujícího dne se počasí poněkud pokazilo a společnost musela zůstat uvnitř domu. Znudění dlouhým zahálením někdo z hostů navrhl, aby si zahráli amatérské divadlo, což Dare pohotově zamítl. Tvrdil, že do konce týdne nezbývá příliš času a herci by se na představení nemohli náležitě připravit, čímž by se ocitli ve značné nevýhodě.

A navíc, dodal se smíchem, slečna Laurentová pohrdá každým amatérem, který przní slova jejích milovaných autorů.

Domluvili se tedy na pantomimě, šarádě a na recitaci poezie. Julienna cítila nad vývojem situace úlevu, ačkoliv by jí trocha práce mohla pomoci a zbavit ji nechtěných myšlenek na Darea.

Naštěstí se bouře rychle přehnala a hned další ráno hosty probudily příjemné sluneční paprsky. Odpoledne si většina z přítomných krátila chvíli hrou *pall-mall*, která připomínala kriket a hrála se na zeleném trávníku, ale Julienna se rozhodla pro procházku zahradou.

Romantický park se zdál doslova propletený klikatými uličkami lemovanými květinovými záhony a nízce strážnými živými ploty.

Julienna se vydala po jedné písčité vyvýšenině, která vedla k březovému háji.

K velkému překvapení po chvíli narazila na malou bránu, za kterou se ukrývala růžová zahrada.

Okouzující změť divokých i pěstěných růží v ní vyvolala příjemné vzpomínky na bujnou růžovou zahradu, ve které se kdysi scházela s Darem. Růže ještě zdaleka nekvetly, přesto téměř cítila jejich sladkou vůni. V jednom rohu stála kamenná lavička, zatímco středu zahrady dominovalo mramorové sousoší dvou milenců.

Julienna klesla na lavičku a tvář nastavila slunečním paprskům. Na malou chvíli jí znovu bylo devatenáct a zdála se beznadějně zamilovaná. V hlavě se jí honily bláhové představy o životě s Darem.

Nikdy nedoufala, že by se mohla stát jeho manželkou nebo snad milenkou. Když poprvé přijel do Kentu, nechtěla s ním mít nic společného. Netoužila stát se kořistí známého svůdníka. Věděla, že Dare ji chápe jen

jako výzvu, neboť se nenechala oslnit titulem a klidně poslala k čertu jak jeho, tak i jeho rozmazlenou sestřenici.

Ve skutečnosti nikdy nedoufala, že by ji požádal, aby se stala hraběnkou. Vzhledem k daným okolnostem pro šlechtice a mladou majitelku kloboučnictví existovala jen jedna možnost, a tou se rozhodně nemyslel právoplatný sňatek.

Dělala, co mohla, aby se Dareovi ubránila, ale jeho vytrvalost a šarm ji nakonec okouzly natolik, že podlehla a stala se jeho milenkou. Když se na to dívala z dnešního pohledu, nebyly to Dareovy uhrančivé oči, které by ji snad přiměly věřit v jeho lásku. O jeho upřímnosti ji přesvědčila až jeho žádost o ruku. Spolu se svou nevinností mu pak dala slib, že se stane jeho chotí.

Nicméně její romantický sen netrval příliš dlouho. Stačila jedna návštěva starého pána a plány na budoucnost ležely roztříštěny u jejích nohou. A spolu s nimi i její srdce.

Od první chvíle, kdy slyšela o rozhodnutí Dareova jediného příbuzného, Julienna věděla, že si nikdy nevezme muže, jehož miluje. Nemohla Dareovi dovolit, aby se kvůli ní obětoval, neboť věděla, že jednou by jí to mohl vyčítat.

Zachvěla se zdrcujícími vzpomínkami a prudce zatrásla hlavou. Náhle znovu cítila tutéž samotu a lítost, jež se jí zmocnila před sedmi lety.

Chvíli trvalo, než se znovu vzpamatovala. Pak se rozhodla, že se raději vrátí do domu, kde ji nebudou pronásledovat hořké vzpomínky na minulost.

Jakmile však vstala, zjistila, že ve vchodu do zahrady stojí Dare. Líně se opíral o živý plot a upřeně ji

pozoroval. Na malou chvíli jí srdce poskočilo radostí, když vtom si uvědomila realitu a sklopila zrak.

S neurčitým výrazem hlavou ukázal na růžové keře, jež pokrývaly většinu zahrady. „Chtěl jsem si uchovat příjemné vzpomínky, a tak jsem tady nechal vysadit růže.“

Když si uvědomila, že Dare nechtěl zapomenout na jejich společné chvíle, srdce se jí sevřelo podivnou bolestí.

„Raději bych se měla vrátit k ostatním hostům,“ šeptla přiškrceným hlasem.

„Zase chceš utéct?“ řekl Dare líným hlasem, když se odpoutal od živého plotu a pomalu se k ní přibližoval.

„Není důvod, abychom tady zůstávali. Riddingham nás nemůže vidět.“

„Ale jistě ví, že jsme oba zmizeli, a jeho žárlivost se tím jen posílí. Čím více bude rozzlobený, tím pravděpodobněji se přestane ovládat a někde udělá chybu. Jen tady se mnou chvíli zůstaň.“

Julienna zdráhavě přikývla, ale raději si stoupla do bezpečnější vzdálenosti od Darea. V celém těle cítila napětí a touhu.

Dare se posadil na lavičku, ze které před chvílí vstala. „Existuje nějaký důvod, proč jsi tady? A ještě k tomu sama? Proč se raději nebavíš s ostatními?“

Julienna jen pokrčila rameny. „Asi na takové nicnedělání nejsem stavěná. Všichni tví hosté celý den nedělají nic jiného, než si hrají.“

„Právě proto jsou tady. A podle mého názoru by sis trochu odpočinku zasloužila. Pracuješ až příliš tvrdě.“

„Ale já mám svou práci ráda.“

„Co se ti na ní zdá tak skvělého? Vždy ses mi zdála až příliš praktická.“

Vážnost jeho otázky Juliennu zaskočila. Pevně stiskla rty a na malou chvíli se odmlčela ve snaze najít ta správná slova. „Je zajímavé vžít se do role. Stát se na chvíli někým jiným.“

Dlouhou chvíli si ji zkoumavě prohlížel. „Utéct do kůže jiné osoby?“

„Ano“ přisvědčila Julienna překvapená Dareovou vnímavostí. Představa, jaké by to bylo, stát se někým jiným, ji pronásledovala již delší dobu.

Když Julienna nepokračovala v dalším rozvíjení tématu, Dareův zkoumavý pohled zmírnil a nahradil ho poněkud strojeně netečný. Jestli tolik toužíš po úniku, drahá, pak jsem zcela zřejmě špatný hostitel. Zkusím pro tebe vymyslet nějakou lepší zábavu.“

Vstal a pomalu se k ní přibližoval.

„Nemám zájem o zábavu, o jaké pravděpodobně mluvíte, lorde Wolvertime,“ namítla Julienna a kousek couvla.

Dare vypadal, že ho její reakce pobavila. „Mohu snad za to, že ve mně toto zákoutí vzbuzuje myšlenky na vášnivý sex?“

„Asi ne,“ řekla jízlivě. „V tobě totiž *každé* zákoutí vzbuzuje myšlenky na sex.“

S okouzlejícím úsměvem lovce Dare pobaveně zvedl obočí. Julienna cítila, jak se jí v hrudi prudce rozbušilo srdce a zmateně zamířila k soše. Celé tělo měla napnuté a každíčký nerv se chvěl vzrušeným očekáváním.

„Nedokáží myslet na nic jiného, než jak bych tě pomalu svlékl a položil do trávy, zlato.“

„Už jsem ti to říkala jednou. Nemůžeš mít všechno, co si zamaneš.“

Významně se na ni podíval. „Ale já nechci *všechno*. Chci jen tebe.“

Julienna za zády ucítila nepropustnou hradbu mramorové sochy, avšak na místě ji přikovaly Dareovy oči. Lapil ji do sítí svého pohledu a ona se nemohla ani hnout.

„Copak ti mě není líto?“ zamumlal. „Trpím ukrutnými bolestmi a jen ty mi dokážeš pomoci.“

„Dare...“ Julienna se chvěla potlačovanou touhou, jež v ní vzbuzoval Dareův lačný pohled.

Když však přistoupil ještě blíže a sklonil se, aby ji políbil, prudce se odvrátila. Nechtěla se s ním líbat. Jeho polibky se zdály příliš svůdné, příliš ničivé. Zbavovaly ji nejen dechu, ale i zdravého rozumu.

Dare se však nevzdával a začal něžně okusovat její ouško. „Dare, přestaň!“

„Myslím, že trpíš stejně jako já.“ Konečky prstů lehce přejel po klenutém oblouku bělostné šíje, zatímco horkým jazykem okoušel sladkost její kůže. Julienna vnímala takovou rozkoš, až se jí začala podlamovat kolena. Přesto však věděla, že musí odolat.

„Už nikdy se s tebou nebudu milovat!“ protestovala slabým hláskem.

„To vůbec nemusíš, můj klenote,“ odpověděl zastřeným šepotem. „Dokáži tě vzrušit jen svými prsty a jazykem.“ Po krátké odmlce dodal: „Zajímalo by mě, kolikrát bych tě dokázal přivést k vyvrcholení.“

A po těch slovech se nepatrně odtáhl a rozepnul si poklopec kalhot. „Podívej, co se mnou děláš.“ Z rozevřených kalhot trčel tvrdý mužský úd. Julienna jen zalapala po dechu. „Vždyť já hořím touhou.“

„Dobrotivé nebe, Dare...“ vydechla a ohromeně zírala na Dareův vyvinutý penis. „Copak nemáš vůbec žádné zábrany?“

Pobaveně se usmál. „Téměř žádné.“

Vzal ji za ruku a dlaň přitiskl na ztopořené mužství. Cítila jeho horkost, jeho pevnou hebkost a touhou se jí zatočila hlava. Přesto se ovládla a rychle ucukla. „Musel jsi přijít o rozum. Někdo může jít okolo a...“

„Věřím, že bys mě včas varovala. A když si kleknu na kolena, tak mě nikdo neuvidí...“

Julienna musela uznat, že živý plot je opravdu dostatečně vysoký, takže kolemjdoucí by jí viděl jen ramena a hlavu.

Než mohla odpovědět, Dare poklekl na jedno koleno a řekl: „Chtěla jsi mě přece dostat na kolena, nemám snad pravdu? Takže nyní ti tuto laskavost mile rád poskytnu.“

Ve chvíli, kdy uchopil lem jejích šatů, Julienna pochopila, co má v plánu.

Jejich pohledy se setkaly. Jednalo se o souboj vůlí a Julienna se bála, že o tu svou právě přišla.

Chtěla couvnout, ale nemohla se ani hnout. Tělo jí hořelo touhou a dokázala myslet jen na bolestnou touhu, jež se jí usadila v klíně, a na Darea, který jediný jí mohl pomoci.

Když se nehýbala, Dare vyhrnul okraj mušelínové sukně a lehce jí roztáhl nohy. Pak přiložil rty na hebkou kůži vnitřní strany stehen a začal ji líbat.

„Dare...“ vydechla.

„Tíše. Bude se ti to líbit, slibuji.“

Chvějící se Julienna zjistila, že mu nemůže odolat. Dare patřil k expertům v milování a Juliennu dokázal vzrušit natolik, že ji zcela ovládl.

Něžně ji líbal a svým vlhkým jazykem po sobě zanechával horkou stopu vedoucí vzhůru k Julienninu klínu. Když jí vyhrnul dlouhou sukni až k pasu a odhalil tak její ženskost, Julienna náhle nemohla popadnout

dech. Vnímala na sobě jeho vášnivý pohled, který ji doslova spaloval. Omámeně přivřela oči a opřela se o kamennou sochu.

Julienna cítila, jak celé její ženství tepe touhou. „Ještě jsem k tobě ani nepřitiskl rty a už jsi vlhká,“ zamumlal spokojeným hlasem.

A měl pravdu. Julienna si v duchu musela připustit, že stačil jen jeho pohled a ona už vlhla.

Dlaně vsunul mezi její stehna a doširoka je roztáhl, aby se pokochal pohledem na její očividnou touhu.

„To je tvůj trest,“ řekl Dare zastřeným hlasem. „Teď trpíš stejně jako já.“

Julienna sklopila zrak a podívala se na Dareovo ztopořené mužství, jenž svědčilo o svém vzrušení se stejnou intenzitou jako její vlhká štěrbinka.

Dare se jí lehce dotkl svým hbitým jazykem, jen podráždil vnější okraj citlivého ženství. Julienna si uvědomila, že kdyby ji nepodpírala socha, jistě by padla na zem. Položila se na chladivý mramor a zaklonila hlavu. Dare věděl, jak se jí dotýkat, kde přesně ji dráždit, kde přitlačit a kde jen něžně olíznout. Mazlil se s okvětními lístky jejího citlivého ženství, špičkou jazyka přejížděl po vlhké blizně Julienniny rozkoše...

Julienna se zavřenýma očima vnímala slastné vlny, jež se jí rozlévaly celým tělem, a když své rty přitiskl přímo na citlivé místo jejího ženství a začal je sát, vykřikla. Nebýt sochy, jistě by upadla.

Dare ji rukama chytil v pase, aby ji podepřel, a dál pokračoval ve slastném týrání.

Julienně se zdálo, že je to více, než může snést. Přesto chtěla, aby Dare nikdy nepřestával, aby rozkoš, jež jí způsoboval, trvala navěky. A Dare jako by jí uměl číst myšlenky.

Když Juliennu zaplavila první křečovitá vlna vyvrcholení, Dare zabořil jazyk hluboko do jejího žensství a hladově pil z kalichu rozkoše, dokud se bezvládně nezhroutila na mramorovou sochu.

Chvíli počkal, až se alespoň částečně uklidní, a pak, s posledním něžným políbením, ji nechal klesnout k zemi.

Julienna ještě stále lapala po dechu, přesto se jí podařilo otevřít oči a upřít je na Darea. Ten uchopil své ztopořené mužství a začal se s ním mazlit. Rychlými pohyby kmital nahoru a dolů a hladil ho způsobem, jakým by to chtěla dělat Julienna.

Podíval se na ni touhou hořícím pohledem. „Když v sobě nenajdeš kouska slitování a nechceš mi ulevit...”

Dare nechal větu nedokončenou, zavřel oči a na tváři se mu rozlil výraz čisté rozkoše. Julienna pozorovala, jak mu na ruce zbělely kotníky prstů, a fascinovaně sledovala Dareovo erotické představení.

O chvíli později mu z hrdla uniklo hlasité zasténání a na růžový keř se snesla sprška jeho sperma. S vydechnutím klesl na zem a se zavřenýma očima prohodil: „Ubohá náhražka slastné skutečnosti. Ale když to musí být.”

Podíval se na Juliennu a v jeho pohledu neviděla ani stopu po zahanbení. Z kapsy vytáhl bílý kapesník, otřel si poslední stopy po své vášni a pak si zapnul kalhoty.

„A teď se můžeme vrátit.”

Zbytek týdne se pro Juliennu stal noční můrou. S Darem ve své těsné blízkosti nemohla přestat myslet na jeho erotické dráždění.

Vůbec se jí nelíbil vliv, jaký měl na její tělo, ale daleko větší nebezpečí pro ni představoval emocionální zmatek, jenž ji zcela zaplavoval. Její duše toužila po něžnostech a

Julienna si uvědomila, že jí chybí jeho láska, kterou ji kdysi tak hojně zahrnoval. Dare se ukázal jako jediný muž, který dokázal proniknout za její masku a dotknout se člověka, jenž se skrýval uvnitř. Jediný, který se staral o její myšlenky, o pocity, který ji považoval za milováníhodnou ženu a za skutečného přítele.

Ovšem nyní mu nezáleželo na ničem jiném, než jak dosáhnout odplaty, ukojit tělesné touhy a využít ji k lepšímu přístupu k Riddinghamovi. Při představě, že by se do Darea mohla znovu zamilovat a on by ji pak nechal poslápanou s krvácejícím srdcem, se třásla hrůzou.

Utěšovala se myšlenkou, že něco takového se již nikdy nestane. Nedovolí to.

Den po jejich vášnivém setkání v růžové zahradě se celá společnost rozhodla podniknout výlet do Brightonu, kde zhlédli námořnickou vojenskou přehlídku a navštívili světově známý pavilon, který nechal vystavět princ regent. Poté se usadili na skalních útesech, aby se krátce občerstvili a pokochali výhledem na moře.

Když se společnost vydala na krátkou procházku po skalních útesech, Julienna zjistila, že Dare jde vedle ní.

„Zdá se, že poslední dobou si s Riddinghamem obzvlášť rozumíš,“ prohodil chladným tónem. „Tvé flirtování s ním dosáhlo přímo epických rozměrů.“

Letmo se na něho podívala. Od včerejška opravdu všechnu svou pozornost věnovala vikomtovi, a to hned ze dvou důvodů. Za prvé flirtování s ním jí pomáhalo alespoň na chvíli zapomenout na chvíle strávené s Darem. A za druhé doufala, že o Riddinghamovi zjistí něco, co by Dareovi mohlo být užitečné. Jestli se Dareovi podaří odhalit zrádce, uvažovala v duchu, pak už nebude mít důvod, proč předstírat zájem o její osobu a jednou provždy zmizí z jejího života.

„Prostě jsem se vžila do své role,“ prohlásila s bezelstným výrazem. „Přece jsem ti slíbila, že ti pomůžu, pamatuješ?“

„Tak je to tedy.“ Ústa se mu pokrčila do neveselého úsměvu, kdežto hlas zůstal stále stejně chladný. „Mně ale stačí, žes neběžela za Riddinghamem a nevyzradila jsi mu mé úmysly.“

Cítila, jak ji bodlo u srdce. „Skutečně sis myslel že bvch to udělala?“

„Po pravdě řečeno jsem si nebyl jistý, jestli ti mohu důvěřovat. Musím však uznat, že v rozněcování jeho chtíče jsi udělala kus práce.“

„Doufám, že nežárlíš?“ odvětila Julienna se sladkým úsměvem.

V Dareových očích se náhle objevil temný stín. „Žárlivost je primitivní mužská vlastnost, s kterou jsem se jednou provždy vyrovnal. Ne, nežárlím. Ba právě naopak. Čím více budeš Riddinghama povzbuzovat, tím lépe. A kdyby se do tebe dokonce zamilovat pak by ti své tajemství jistě svěřil.“

„Ovšem jen v případě, že nějaké tajemství vůbec má „

„Máš skvělou šanci to zjistit. Riddingham po tobě přímo vzdychá touhou a jsou určitá místa, kde se lidé často svěřují“

Julienna po něm šlehla rozzlobeným pohledem. „Nechápu co tím chceš říct? Navrhuješ mi snad, abych s ním šla do postele?“

„Právě mě to napadlo.“

Překvapeně zalapala po dechu. „Ty chceš, aby se ze mě kvůli tobě stala kurtizána?“

„Proč ne?“ Cynicky povytáhl obočí. „Mohla bys tak využít svůj talent. A po pravdě řečeno ve svádění starších gentlemanů už máš přece své zkušenosti.“

Julienna mlčky zírala na Darea a bojovala s touhou praštit ho do obličeje. „Myslím, že už jsem ti jednou řekla, že si sama vyberu, koho si vezmu do postele. A o radu se nemusím prosit tebe a ani nikoho jiného.“

Na tváři se mu mihl mrazivý úsměv. „Samozřejmě že jsem připravený náležitě se ti odměnit. Jestli svou roli zvládneš stane se z tebe bohatá žena.“

Julienna měla pocit, jako by jí do srdce vrazil ostrou dýku. Na malou chvíli nemohla popadnout dech.

Pak se však vzchopila, posbírala poslední zbytky síly a na tváři vyloudila bezstarostný úsměv. „Možná se přece jen rozhodnu pro Riddinghama a udělám z něho svého milence. Bezpochyby bude daleko lepší než... jiní muži, s kterými jsem kdy spala.“

Julienna v Dareově očích zahlédla podivný odraz. Jednalo se o bolest? Či snad zlobu? Věděla, že se jí podařilo skórovat

Julienna však Dareově nevoli nevěnovala pozornost a se zamyšleně našpulenými rty pokračovala ve svých úvahách. „Ale když tak o tom přemýšlím, asi to nepůjde. Kdyby se Riddingham stal mým milencem, jistě by požadoval, abych se vzdala své sázky s tebou. A něco takového prostě nemám v plánu, lorde Wolvertone. Já se své výhry nevzdám.“

Po těch slovech Julienna nechala Darea stát na útesech a po úzké pěšině rychle pospíchala nahoru. Potřebovala se zbavit své vlastní zlosti a bolesti.

Když dostihla ostatní a uviděla tázavý pohled své přítelkyně, jen odmítavě zakroutila hlavou a nenuceně

se usmála. Ten jediný úsměv ji však stál všechny síly, co jí ještě zbývaly. Nedokázala pochopit, proč ji vlastně Dareův návrh tak ohromil. Vždyť co jiného by od něho mohla čekat?

Považuje ji za děvku. A co je na tom všem nejhorší, že mu to nemůže zazlívat.

Julienna se zachvěla a po zádech jí přejel mráz.

S povděkem uvítala, když se odpoledne schýlilo ke konci a ona mohla využít soukromí své ložnice. Padla na postel, tvář zabořila do polštáře a dala volný průběh zdrcujícím myšlenkám.

Vždyť jednu chvíli děvkou dokonce byla. Stalo se tak krátce poté, co její život zasáhl skandál a ona se nedokázala bránit. Právě tehdy choroba její matky postoupila do dalšího stadia a Julienna se o ni musela postarat. Zvážila veškeré možnosti a zjistila, že nemá jinou šanci než se stát milenkou bohatého lorda.

Poprvé, kdy své tělo dala za peníze, celou dobu tajně plakala. Pak však své city pevně uzavřela a rozhodla se vytrvat. Tehdy jí velice pomohlo, že se jejím milencem stal milý, starší gentleman, jehož soucit a pochopení v ní znovu probudily chuť do života a víru v sebe sama. Nicméně Julienna prožívala chvíle, kdy se jí všechno zdálo tak marné, že raději chtěla zemřít.

Při vzpomínce na ony těžké roky Julienna znovu cítila, jak jí krvácí srdce. Sílu jí tehdy dodávalo jen vědomí, že její matka nemá nikoho, kdo by se o ni postaral, a že ji potřebuje. V sebeobraně se uchýlila do role, kterou si sama vytvořila – protřelou, náročnou herečku, která je znuděná svým vlastním neštěstím a vysmívá se osudu přímo do tváře. A jen tak v sobě objevila tolik vnitřní síly,

O které nikdy ani netušila.

Poté, co její matka zemřela, Julienna pocítila úlevu, že se už déle nemusí prodávat. Nicméně stále se nemohla zbavit hořké příchuti z nespravedlnosti. Stala se ženou odsouzenou k životu bez šance na slušnou budoucnost.

Julienna polkla slzy, jež se jí draly do očí, a obrátila se na záda. Pravděpodobně nikdy nebude mít ve svém životě to, co ostatní ženy považovaly za samozřejmost – manžela, děti, domov... Lásku. Zcela jistě nikdy k nikomu nepocítí tutéž vášeň, která se jí zmocnila vždy, když se ocitla v blízkosti Darea. Vášeň, jež stále žila.

Jednou se o to pokoušela. Dva roky poté, co její matka zemřela, si našla milence. Jednoho kolegu z divadla. Jeho sladká vášeň ji sice dokázala ukojit, ale nikdy v ní nedokázal probudit tentýž divoký hlad, jaký okusila jen s Darem. A v jejich vztahu chyběla intimnost. Toužila po emocionální blízkosti, která se jí zdála mocnější než samotný sex.

A nakonec se o jakékoliv navazování známostí přestala zajímat. Zjistila, že tělesná láska nemůže uvolnit osamělost duše či ukojit touhu po lásce skutečné. A ona o žádné náhražky nestála.

Uzamkla své srdce a noc co noc ulehala do prázdné postele. A po čase v sobě dokonce našla klid a mír. Přisahala si však, že se nikdy nedostane do situace, aby znovu potřebovala bohatého milence. Právě *proto* se pevně rozhodla, že svým hraním musí vydělat slušnou sumu, která by ji zaopatřila i v případě nouze. Potřebovala získat nezávislost, která se skrývala jedině za bohatstvím. Se svými penězi bude natolik svobodná, aby mohla dělat svá vlastní rozhodnutí.

Nyní ji však Dare nabídl peníze, aby pro něho dělala děvku. Oči se jí znovu zalily slzami.

Náhle si však uvědomila, že Dare není nic jiného než rozmazlený mizera a že kvůli takovému jí nestojí za to plakat. A určitým způsobem mu za jeho nabídku může být i vděčná. Znovu v ní totiž povzbudil její odhodlání.

Ona tu jeho zatracenou sázku vyhraje. Kdyby ji to mělo stát poslední kousek pevné vůle, zmocní se jeho srdce a pak ho pošlape.

Dare si je tolik jistý, že ji dokáže ovládat. Ale ona ho přesvědčí o opaku. Jestli chce válku vůlí, pak ji má mít.

Nejdříve musí využít veškerý svůj um a získat nad ním převahu. Počká, až se jí veřejně vyzná a uzná její vítězství. Pak mu podpatkem bez jakýchkoliv výčitek rozdrtí srdce.

Jen tak bude jejich šaráda naplněná a ona jednou provždy vyžene Darea ze svého života.

Konečně bude svobodná. A právě to chce.

Nebo snad ne?

8

Dare snad ještě nikdy *nezažil* tak silný pocit frustrace a zmaru. Před třemi dny se vrátil do Londýna, a nejen že neměl jediný důkaz o Calibanově identitě, ale dokonce jeho výhra s Juliennou se mu zdála více než vzdálená. Ať už se jednalo o hru či ne, chtěl ji ve své posteli.

Ačkoliv se mu podařilo dostat ji na své panství, k ničemu to nevedlo. Ujistil se jedině v tom, že při představě, jak Julienna svádí Riddinghama za účelem vyzvědět na něm jeho tajemství, neuvěřitelně trpí.

Nechápal, co se s ním vlastně děje. Vždyť věděl, co je Julienna zač a čeho všeho je schopná. Přesto jeho vlastnický instinkt muže odmítal přijmout jakékoliv racionální důvody. Julienna ho obvinila, že žárlí. A měla pravdu. Toho dne, kdy na útesech sledoval, jak nestoudně flirtuje s Riddinghamem, jak se hlasitě směje jeho hloupým historkám, se mu v těle vařila krev. Jejich scéna ho hluboce zasáhla. Vyvolala v něm dávno potlačené vzpomínky. Vzpomínky staré sedm let, kdy objevil Juliennu v náručí Iverse a zjistil, že jsou milenci.

Oslepený vzteky jí chtěl ublížit, a proto jí nabídl finanční odměnu za její služby, kterou by mnoho hereček ochotně uvítalo. Ne však Julienna. Celá se stáhla do sebe a dokonce se zdálo, že ji hluboce urazil.

Darea se po jejím odmítnutí zmocnil nečekaný pocit úlevy. Nechtěl, aby se jí Riddingham dotýkal. Ani žádný

jiný muž. Nikdy by si nepřestal vyčítat, že hloupou zlostí Juliennu uvrhl do náruče svého soka.

Rovněž nemůže popírat ani hluboký pocit úlevy, když Julienna neběžela za Riddinghamem a neinformovala ho o jeho podezření. Sice se nejednalo o naprostý důkaz její nevinu, přesto se zdálo stále méně a méně pravděpodobné, že by se jakkoliv zapletla s Calibanem.

Poté, co jí nabídl, aby za úplatu svedla vikomta, ho znovu ubezpečila, že je nevinná. Jakmile se vrátili do Londýna, Dare pokračoval v každovečerních taženích na veřejné svádění kouzelné Julienny, ať už v divadle, v saloně madame Brogardové nebo jako člen Juliennina houfu obdivovatelů, jenž ji doprovázel na jejích cestách do muzeí a galerií. Dříve však Dare v jejích očích viděl zranitelnost a křehkost, teď v nich nenalézal nic jiného než chlad a vypočítavost kurtizány.

Když jí podával šek na deset tisíc liber, což byla její odměna za návštěvu jeho panství, vsunula si kousek papíru do západní a usmála se na něho tak svůdným a provokativním úsměvem, že cítil okamžité zburcování.

Nikdy předtím si této její stránky nevšiml. Nikdy se k němu nechovala tak bezohledně provokativně a se zcela zřejmým úmyslem. Julienna s ním nestoudně flirtovala a vzbuzovala v něm neovladatelný chtíč, přesto si ho držela dál od těla.

Dare měl pocit, že se z toho zblázní.

Julienna se díky jeho dvoření stala nejžádanější ozdobou každého muže. Pro Darea se stávalo stále obtížnější flirtovat s ní nebo s ní jen hovořit.

Proto, když přijala jeho pozvání na odpolední projíždku parkem, považoval to za nečekaný úspěch. Připadal si jako vítěz.

Pro Juliennu přijel do jejího apartmá na Montague Street, kde ho nechala dobrých dvacet minut čekat, než konečně vyšla ze svého pokoje. Jistě se jednalo o jednu z jejích mnoha provokací.

Jakmile ji však uviděl, srdce mu zběsile poskočilo a na malou chvíli nemohl popadnout dech. Vypadala tak čerstvě, tak úžasně. Ačkoliv se dubnový den nevydařil a sluníčko se schovávalo za mraky, její vyjížďkové šaty ze žlutého mušelínu zdobené svěže zeleným saténem připomínaly jaro.

„Klenote, vypadáš tak skvěle, až mi vyrážíš dech,“ řekl, když jí podával ruku, aby jí pomohl nasednout do otevřeného kočáru.

Obdařila ho svůdným úsměvem. „Právě to jsem měla v úmyslu, můj pane.“

„Mám za to, že formální oslovení je v našem případě už poněkud zbytečné. Jsem Dare.“

„Nikdy bych se neodvážila chovat se tak důvěrně,“ odvětila lehce výsměšným tónem.

Zcela v rozporu se svým tvrzením na Darea upřela provokativní pohled. Nestydatě si ho prohlížela od hlavy až k patě, až pak pohledem ulpěla na jeho mužství. Dare měl dojem, jako by se ho dotýkala rukama. Všechny svaly v těle se mu napjaly a tep začal bít jako o závod.

Dare se posadil vedle Julienny a v duchu přemítal, jestli se mu tahle svůdná stránka její podstaty vůbec zamlouvá. Její dovednosti zkušené kurtizány ho ohromovaly a zároveň v něm vzbuzovaly silný pocit nevole a žárlivosti. Přes veškeré úsměvy měl však stále podivný pocit, že jedná s velice rozzlobenou ženou a že její zlost jen tak lehce neutiší.

Kdyby Julienna dokázala číst Dareovy myšlenky, jistě by s ním souhlasila. Pevně se rozhodla, že ho pokoří a zlomí mu srdce, nicméně ani v nejmenším ji nezaplavoval tak uspokojující pocit, jaký předstírala. Dareův dotek, když jí pomáhal do kočáru, v ní i přes látku rukavic vyvolal vzrušené chvění. A když se posadil vedle ní, i přes vrstvu spodniček až příliš intenzivně vnímala pevnost jeho svalnatých stehů.

A nahodilé doteky dále přibývaly. Dare se natáhl pro otěže a mimovolně se paží otřel o Juliennina ňadra. K velké nelibosti cítila, jak jí bradavky ztuhly touhou, a navíc si všimla Dareova vědoucího úsměvu, který jasně hovořil o jeho úmyslu.

Přesto odmítala nechat ho vyhrát. Rozhodně se nehodlala postavit do dlouhého zástupu žen, které v jeho náručí omdlévaly. Jestliže chce Dare bojovat svým tělem, Julienna mu oplatí stejnou mincí. Položila ruku v bílé rukavičce na Dareovo stehno a nepatrně stiskla, jako by ztratila balanc a snažila se znovu získat rovnováhu.

Uslyšela jeho přerývaný dech a spokojeně se usmála.

„Jestli nechceš, abych ten kočár otočil zpátky,“ podotkl velice zdvořile, „a neodnesl tě do postele, kde bych se s tebou pomiloval, pak dej tu ruku, prosím, okamžitě pryč z mého stehna.“

Julienna mu vyhověla, avšak překvapeně zvedla obočí. „Snad si nemyslíš, že bych ti dovolila provést takový barbarský čin? Dokonce jsem pevně rozhodnutá nedovolit ti, abys mě znovu políbil.“

Překvapeně se na ni podíval. „Jestliže jsem ti své úmysly nevyložil dostatečně jasně, pak se hluboce omlouvám. Ono totiž není pochyb, že se s tebou znovu pomiluji. A až tak učiním, budeš více než ochotná – budeš mě prosit.“

Jeho arogance Juliennu ohromila natolik, že měla co dělat, aby ho neshodila z kočáru. „Myslím, že bys měl být poněkud opatrnější. Co kdyby ses do mě skutečně zamiloval?“

Dare na její otázku neměl žádnou odpověď. Místo toho se zamračil a soustředil se na jízdu.

Poněvadž Julienna nesměla zmeškat večerní představení v divadle, na vyjížďku se vydali krátce po poledni. Přesto se zdálo, že park je zcela přeplněný. Všude postávaly rozličné kočáry a drožky a Julienna si po chvíli uvědomila, že jsou středem veškeré pozornosti.

Zdálo se, že jejich milostný tanec sleduje celý Londýn.

„Je směšné,“ řekla Julienna s neveselým úsměvem, „jak hloupá sázka dokáže vyvolat tak nečekaný zájem. Mám dojem, že to přerostlo rámec mého chápání.“

„Jenže dnešní doba si podobné šarády přímo vyžaduje,“ odvětil Dare. „Především je vítána bitva mezi známými oponenty. A my dva jsme na něco takového přímo stavění – okouzlující herečka a známý svůdník. Musím však říct, že se to všechno poněkud protahuje. Už jsem celý nedočkavý, až si vyberu svou výhru.“

Naštěstí nemusela reagovat, poněvadž ji právě oslovil jeden z jejích mnoha obdivovatelů.

Poté pokračovali hlemýždím tempem, neboť jejich příznivci je často oba zastavovali. Náhle však Dare tiše zaklel. Julienna zvedla zrak a uviděla, že se blíží k Riddinghamovi.

Rovněž vikomt se nezdál příliš potěšený, že je vidí společně. Po nezbytných formalitách Riddingham začal Darea zcela úmyslně ignorovat a věnoval se výhradně Julienně. „Doufám, že mi dovolíte, abych vás zítra vzal na vyjížďku, slečno Laurentová. Můžeme vyzkoušet můj

nový pár," dodal a hlavou kývl na dva koně, kteří vypadali, že jsou v plné síle.

„Jsou nádherní," řekla Julienna upřímně.

„Jsou nejen krásní, ale především rychlí."

„To bych neřekl," přerušil ho Dare. „Co kdybychom je vyzkoušeli hned teď?"

„Co přesně navrhuje?"

„Vaše spřežení proti mým šedákům."

„Chcete závod?" zeptal se Riddingham. „Zdáte se docela překvapený."

„Možná nevíte, Wolvertone, že jsem členem klubu *Four-in-Hand*?"

Julienna věděla, že se jedná o spolek vysokých anglických šlechticů, kteří pravidelně pořádají dostihy, aby v nich předvedli nejen své nejlepší koně, ale i dovednosti.

„S tímto faktem jsem obeznámen," odpověděl Dare suše. „A rovněž věřím, že vaše dovednost je vskutku excelentní. Doufám jen, že jsem natolik zdatný, abych se vám stal rovnocenným soupeřem. Navrhuji, aby si každý z nás vzal pasažéra - lady, kterou si vybere. Jestliže nebudete mít námitek, já bych rád požádal slečnu Laurentovou. Jsem si jistý, že slečna Upcottová vaše pozvání rovněž neodmítne."

Jednalo se o Fanny Upcottovou, herečku z Covent Garden, kterou Dare spolu s ostatními pozval na své panství.

„Jeli bychom až do Hampstead Heath, jestli vám to bude vyhovovat," pokračoval Dare. „Místo před hostincem na Primrose Hill by mohlo sloužit jako start. K hostinci Blue Boar to bude asi tak... pět mil? Vítěz platí oběd v Blue Boar. Co říkáte, Riddinghame?" Když

vikomt váhal, Dare se smíchem dodal: „Doufám, že jsem nevybral příliš obtížnou trasu, abyste odmítl?“

„To jistě ne,“ odvětil Riddingham upjatě. „Dobře tedy, budu s vámi závodit. Zítřka v deset hodin před hostincem Primrose Hill.“

„Se slečnou Upcottovou se domluvíte sám, nebo s ní mám prohodit nějaké to slovo ve váš prospěch?“

„Nemusíte se obtěžovat. Poradím si i bez vás,“ odsekl Riddingham těsně předtím, než svou pozornost opět obrátil k Julienně. „Nemůžu se dočkat, až dnes večer uvidím vaši roli Ofélie v Hamletovi, slečno Laurentová...“

Dare jí sotva dovolil odpovědět, neboť zcela nečekaně pobídl koně a bez jakéhokoliv rozloučení pokračoval v cestě.

„Co to zatraceně mělo znamenat? Proč jsi ho vyzval na závod?“ zeptala se Julienna, když se ocitli v dostatečné vzdálenosti, aby je vikomt nemohl slyšet.

„Jen jsem ho chtěl trochu vyvést z míry,“ odpověděl Dare nevzrušeně.

„A mě jsi přitom použil jako návnadu. Jak tě vůbec mohlo napadnout, že bych mohla...“

„Rozhodně jsem tě nechtěl použít jako návnadu, *chérie*.“

„Ale vypadalo to tak. Postavil jsi mě do pozice, kdy jsem nemohla odmítnout. Tvé bezohledné taktiky jsou odsouzeníhodné, Dare.“

„Copak jsi ještě nikdy neslyšela, že v lásce a ve válce je dovoleno vše?“

Jeho nonšalantnost jí přímo drásala nervy. „S těmi svými citáty jsi nesnesitelný!“

Dare na ni upřel nevinný pohled. „Víš vůbec, že jestli se budeš takhle urputně vztekat, mezi očima se ti předčasně udělají vrásky?“

„Dare!“

Jeho naivně nechápavý výraz v ní jen vyvolával další vlnu hněvu. Pak však Dare zastavil, aby se jí mohl zcela věnovat, a řekl: „Odpusť mi, klenote. Ačkoliv si z tebe často utahuji, mé úmysly jsou zcela vážné. Opravdu zoufale potřebuji tvou pomoc. Sám si s Riddinghamem nevím rady. Proto tě žádám, prosím tě, budeš tak laskavá a doprovodíš mě na zítřejší závod?“

Poněkud uchlácholená jeho upřímným doznáním Julienna pozvedla jedno obočí. „Zoufale?“

V očích se mu objevily jiskřičky smíchu. „Ano, zoufale.“

„Dobře tedy. Jestliže jinak nedáš, pomohu ti. Ale příště se mě musíš zeptat dříve, než mě do té své hry zatáhneš.“

„Děkuji ti, lásko.“ Otěže přendal do jedné ruky a druhou rukou pozvedl konečky jejích prstů a lehce si je přiložil ke rtům. Stačil jediný pohled jeho očí a Julienna cítila, že po něm touží.

Prudce se mu vytrhla a řekla: „Snažíš se mě okouzlit svým šarmem?“

Lišácky na ni mrkl jedním okem. „Samozeřejmě. Zjistil jsem, že pak jde všechno mnohem snáz.“

Julienna pozvedla oči k obloze, a než odpověděla, počítala do desíti. „Jestli to je pravda, proč své kouzlo potom nepoužiješ na Riddinghama? Proč mám ten pocit, že se ho spíše snažíš popudit?“

„Už jsem ti to říkal. Snažím se ho vyprovokovat, aby udělal chybu.“ A po těch slovech znovu pobídl koně a věnoval se řízení. „Po pravdě řečeno... ohledně Calibana máme stále tak málo důkazů, že jsem se rozhodl použít poněkud odlišnou taktiku. Dalo by se říct, vnést do věci trochu rozruchu.“

„Což znamená?“

„Nechal jsem se slyšet, že honím vlastizrádce.“

Julienna se zamračila. „Není to poněkud nebezpečné? Jestliže je Caliban opravdu tak bezohledný, jak jsi mi ho popisoval, nestaneš se pak terčem jeho útoku?“

„Jestli se mi podaří vytáhnout ho z jeho úkrytu, trochu toho riskování se rozhodně vyplatí.“ Když Julienna neodpovídala, významně se na ni podíval. „Že by ses bála o mou kůži, lásko?“

Pochopitelně že se o něho bála, ale rozhodně neměla v úmyslu něco takového přiznat. „Samozřejmě,“ odvětila sladkým tónem. „Jestli se ti totiž něco stane, pak nebudu mít příležitost tě porazit.“

K Julienninu velkému překvapení zůstal Dareův výraz vážný. „Tentokrát se jedná o více než o hloupou sázku. Před třemi týdny našli utopenou mladou ženu. Jednalo se o společnici lady Castlereaghové...“

Julienna s hrůzou vyslechla příběh Alice Watsonové. Dare jí rovněž sdělil všechny důvody, proč jsou přesvědčení, že se jedná o spiknutí proti lordu Castlereaghovi a rovněž o důkladnou vraždu.

Julienna zamračeně pohlédla na Darea. „Opravdu si myslíš, že by Riddingham mohl být tak odporný, aby zabil nevinnou mladou dívku?“

„To nevím. Pomohlo by mi, kdybych aspoň zjistil, jestli se s ní vůbec znal a jestli měl příležitost ji svést. Dal bych celé jmění, kdybych se dozvěděl, kde se té noci, co zabili Alici Watsonovou, vikomt nacházel. Možná by to dokázalo jeho nevinu.“

„Je něco, co bych mohla udělat?“ nabídla se Julienna. „Možná bych se mohla Riddinghama diskrétně zeptat a pak bychom viděli, co mi odpoví.“

„Ne,“ řekl Dare rozhodně, „s tím si poradím sám.“

Cítil na sobě Juliennin tázavý pohled. „Před několika dny jsi mě žádal, abych se stala jeho milenkou a v posteli z něho vytáhla veškerá tajemství.“

„Před několika dny jsem se choval jako žárlivý blázen.“

„A už nežárlíš?“

Ústa se mu stáhla do váhavého úšklebku. „Uznávám, že se za tebe cítím jaksi zodpovědný. Ale žárlivost není jediný důvod, proč nechci, aby ses do toho pletla. Jestliže je Riddingham vrah, nechci, abys mu byla na blízku. A zítra se teple obleč,“ prohodil Dare, čímž záměrně změnil téma hovoru. „Pojedeme s větrem o závod.“

Povzdychla si. „V kolik se mám připravit?“

„Stavím se pro tebe ráno o půl desáté... Pokud mě ovšem nechceš pozvat na příjemně strávený večer a pak i noc.“

„Copak to *nikdy* nevzdáš?“ řekla Julienna podrážděně.

„Nikdy,“ odpověděl Dare s pobaveným úsměvem.

Zbytek projížďky proběhl v relativní harmonii. A když Dare odvezl Juliennu zpátky do jejího apartmá, jen jí lehce políbil konečky prstů. Chtěl však víc. Mnohem víc.

Jenže Julienna, bohužel, nesdílela shodný názor, přemítal Dare v duchu při své cestě nazpátek. Jeho um svádění snad nikdy neokusil takový neúspěch.

Vlastně se vůbec nic nezměnilo, alespoň ne tak, jak by si to představoval. Toužil mít ji ve své posteli. Chtěl, aby pod ním ležela zcela nahá a s nohama ovinutýma okolo jeho boků se kroutila slastí. Zdálo se, že představy o Juliennině svůdném klíně ho doslova pronásledují.

Dare si uvědomoval, že vývoj situace zůstal na mrtvém bodě. Ačkoliv celé ty dlouhé roky pociťoval

vnitřní lhostejnost a chlad, nyní měl dojem absolutního vyburcování a nově nabyté chutě do života. Každé ráno se probouzel, těšil se na další den a počítal minuty, kdy opět uvidí Juliennu...

Dare v duchu zaklel. Stala se pro něho smrtelně nebezpečnou. Zdálo se, že je jí doslova posedlý. Nepřestalo ho poslouchat jen jeho tělo, ale už i rozum.

Dare si v duchu lál a přísahal, že se představám o svůdné Julienně musí postavit a jednou provždy v sobě zlomit tu neovladatelnou touhu, která se ho zmocňuje vždy, když ji jen uvidí.

A právě z toho důvodu té noci navštívil vdovu Dunleithovou. Její chladné přijetí ho však nepřekvapilo. Louisa zcela očividně nechtěla hrát druhé housle a její žárlivost během večere několikrát vyplula na povrch. Dare proto krátce poté odešel, aniž by se událo více než letmé políbení na rozloučenou.

Pochopitelně že ji mohl obměkčit svým kouzlem a znovu ji získat. Většina žen pro něho udělala vše, co mu jen viděla na očích. Záleželo jim jen na jeho potěšení.

Potíž se ukázala v tom, že žádná z tisíce žen nedokázala to, co Julienna. Sex s nimi ho naplňoval prázdnotou a pocitem osamění. Pokaždé, když se dotkl nějaké ženy, netrpělivě očekával tu primitivní a vše přehlušující intenzitu, kterou kdysi zakoušel s Juliennou. Bohužel se nikdy nedostavila.

Snažil se namluvit sám sobě, že se jednalo o následek sexuální frustrace. Rozhodně se nemínil stát abstinentem. Jeho nynější život mnicha se mu nelíbil o nic víc než dlouhý zástup mladých naivních hochů, kteří s roztouženým pohledem neustále obklopovali Juliennu.

Začínal se bát, že jeho dlouhodobá frustrace ho dovede k něčemu hrozivému. Jako že holýma rukama uškrtí prvního muže, který se na ni jen podívá.

Přesně to chtěl totiž udělat, když Riddingham nepokrytě hltal Juliennino bujné poprsí. Musel se ovládat, aby vikomta nevytáhl z kočáru a nedal mu okusit tvrdosti svých pěstí...

Co ho však dráždilo pravděpodobně nejvíce, byla náklonnost, kterou Julienna prokazovala všem mužům. Ovšem kromě jeho. *On* v ní vyvolával jen zlostnou odezvu.

Ať už je vikomt Riddingham vrahem či není, přemítal Dare, zatímco se převracel ve své obrovské posteli, bude lépe, když mu drahý šlechtic půjde z cesty.

Následující den se Julienna probudila do slunného rána. Navzdory prvotnímu pocitu nevole po chvíli zjistila, že se na krátkou vyjížďku k Primrose Hill severně od města opravdu těší. Přesně podle Dareova doporučení si oblékla teplé jezdecké šaty ušité ze zeleného sametu. Jakmile se usadila do kočáru, Dare jí přes klín přehodil teplý pléd, aby ji ochránil před ranním chladem.

Netrvalo dlouho a vjeli na přeplněné nádvoří zájezdního hostince, kde na ně už čekal Riddingham s krásnou slečnou Upcottovou po svém boku. Herečka si pro dnešní den vybrala nákladné karmínové šaty a vysoký klobouk, který Julienna shledala zcela nevhodným. Nedovedla si představit, jak bude klobouk s péry vypadat po závodě.

Nepřekvapilo ji, že se na závod dostavilo tolik diváků. Na dvoře stálo několik kočárů a asi deset sportovních drožek. Sázky na vítěze se již vyšplhaly do

nebetyčných výšek, přičemž většina přítomných vsázela na Darea.

„Co kdybychom si rovněž vsadili?“ zeptal se Dare Riddingham. „Řekněme tisíc liber?“

„Dvojnásobek,“ vyštěkl vikomt, zcela evidentně ve špatné náladě. „Můj čas je velice drahý.“

Julienna uslyšela slečnu Upcottovou, která nad výškou sázky zalapala po dechu. Rovněž i ona musela kroutit hlavou nad nemalou sumou, kterou si tito bohatí šlechtici mohou dovolit rozhazovat.

„Jak si přejete,“ odvětil Dare lehkým tónem. „Kdo první vjede na nádvoří hostince Blue Boar, vyhrává.“

Krátce nato se uzavřely poslední sázky a dvůr hostince se začal rychle vyliďňovat, neboť diváci chtěli být přítomní v cílové rovině. Dare jim chtěl dát náskok, a tak pro sebe a pro Juliennu objednal horký grog, zatímco jeho rival netrpělivě poposedával na kozlíku.

Právě když hostinskému podávali prázdné sklenice, Riddinghamovi koně začali netrpělivě ržát a zběsile poskakovat po nádvoří. Zdálo se, že Riddingham má plné ruce práce, aby zvládl temperament mladých hřebečků. Dare na něho zdvořile kývl rukou a ukázal mu, aby vyjel z nádvoří.

„Jsi připravená?“ zeptal se Dare Julienny, když pobídl své koně do lehkého klusu, zatímco Riddingham se hnál kupředu.

„Ano.“

„Pak tedy jedeme. Bude se ti to líbit.“

Julienna jeho připomínku raději nekomentovala, aby se Dare mohl plně věnovat koním. S obdivem pozorovala jeho dovednost a musela uznat, že v práci s bičem je prostě jedinečný.

Dare se musel soustředit na cestu před sebou, avšak Julienna se mohla pohodlně rozhlížet po okolní krajině. Rozprostíralo se před ní zelené údolí, které na severu lemovalo nevysoké pískovcové pohoří. Kam jen oko dohlédlo, se zelenala mladá jarní tráva a na slunných stráních se začínaly objevovat první květy podbělů a petrklíčů. S větrem ve tváři byla ráda, že si místo vysokého klobouku, který měla druhá herečka, raději vybrala malý klobouček pevně uvázaný pod bradou. Občas si totiž všimla slečny Upcottové, která si jednou rukou přidržovala vysoký klobouk a druhou se snažila udržet v kočáře.

Projeli bujným údolím Hampstead a vjeli do širokého pásu Heath, které se zdálo charakteristické osamocenými shluky divoce rostoucích stromů. Dare se nepatrně naklonil a s přivřenými očima sledoval cestu před sebou a rovněž svého soupeře. Pak znovu práskl bičem a koně pobídl k střemhlavému trysku.

Julienna sledovala, jak se začínají pomalu přibližovat k Riddinghamově kočáru, a zmocnilo se jí příjemné soutěživé vzrušení. Pochopitelně že v dostizích často docházelo k nehodám a že zde existovalo nemalé riziko úrazu, když však viděla Dareovy pevné ruce, které s jistotou a dovedností mistrně ovládaly otěže, cítila se zcela v bezpečí.

Rovněž Riddingham, který ještě stále jel v čele, jistě nepatřil k žádným začátečníkům. Julienna by přísahala, že žádný kůň nemůže vydržet tak ďábelské tempo, avšak Riddinghamovi hřebečci nevypadali vůbec unavení. Vtom je však Dare začal pomalu dohánět.

Cesta se v těchto místech nebezpečně zužovala a rozhodně se nezdálo, že na ní můžou jet dva kočáry vedle sebe. Když se však Dare podíval na Juliennu a

ulíčnícky se zašklebil, věděla, že to riskne. Zdálo se, že je se sebou více než spokojený.

„Drž se,“ křikl na ni přes burácení větru a dupot kopyt.

Poslechla ho a v duchu si odříkávala malou modlitbičku.

Riddingham však vjel do středu cesty, čímž jim znemožnil, aby ho předjeli. Julienna přivřela oči a sklonila hlavu, aby se vyhnula spršce bláta, která se na ni řtila z kopyt Riddinghamových hřebců.

Dare trpělivě přijal taktiku svého soupeře a čekal, dokud se před nimi neobjevila stíněná zákruta. Pak ostře projel zatáčkou, zatímco Riddinghamův kočár k vybrání potřeboval širší oblouk. Jedním okem mrkl na Juliennu a pak už pobídl své koně, aby se opět dali do střemhlavého trysku. Stateční grošáci vyrazili kupředu a chvílemi se zdálo, jako by se doslova vznášeli.

Vtom Darův kočár prudce zavrával. Julienna tiše vykřikla a zoufale se zachytila svého sedadla. Cesta po dlouhé zimě ještě nebyla opravená a jedno kolo kočáru vjelo do hlubokého výmolu. Kone se začali vzpínat a divoce ržát, očividně nespokojení s neobvyklou zátěží. Dare pevně uchopil otěže a nepovolil, dokud se koně nezklidnili a on nad nimi znovu nezískal kontrolu.

Pak je lehce pobídl a spřežení se opět vydalo do klusu. Netrvalo dlouho a oba páry koní jely bok po boku.

Tím, co se stalo potom, si Julienna nebyla zcela jistá. Uslyšela jen nepříjemný zvuk kovu. Oba kočáry zavrávaly a odstředivá síla vrhla Juliennu přímo do Dareovy náruče.

Uslyšela tichou kletbu a uvědomila si, že se snaží udržet rovnováhu. Když se to však stalo podruhé,

Julienna pochopila, že se je Riddingham snaží vytlačit z cesty.

Julienna věděla, že se jedná o velice neobvyklý a především riskantní manévř. Po třetím nárazu se kola téměř zaklínila do sebe a všichni měli co dělat, aby se udrželi na svých místech a neskončili pod koly těžkých vozů. Slečna Upcottová hlasitě křičela a pevně se držela Riddinghama, zatímco Dare živě klel.

Náhle však Julienna ze svého úhlu pohledu uviděla, jak se mu opět rozjasnila tvář. Doufala, že co nevidět dojedou k nějaké další zákrutě a Dare se pokusí Riddinghama znovu předjet.

Jaké však bylo její překvapení, když Dare zatáhl za otěže a zvolnil tempo.

„Co to děláš?“ zeptala se sotva popadajíc dech.

„Chtěl jsem vyhrát, ne však riskovat tvůj život. A také bych nerad zranil koně.“

Julienna věděla, že spíše než o závod se jednalo o válku nervů, kterou Riddingham zcela očividně prohrál. Rovněž ji potěšilo, že Dareovi více než na výhře záleželo na jejím životě, a mile se na něho usmála.

Po chvíli však pochopila, že Dare se tak lehce nevzdává. „Drž se,“ nařídil a zahnul na úzkou polní pěšinu.

Julienna zahlédla Riddinghamův překvapený pohled a rovněž i ona cítila určité znepokojení, když si uvědomila, že Dare chce jet přímo přes pole.

Podobnou jízdu snad ještě nikdy nezažila. Navzdory pomalému tempu sebou kočár házel ze strany na stranu a Julienna měla dojem, že vypustí duši. Přesto se jim asi půlmílovou vzdálenost podařilo překonat bez jakékoliv úhony a do nádvoří hostince vjeli o celou minutu dříve

než Riddingham. Přivítal je nadšený jásot všech přihlížejících.

Dare zastavil koně a počkal, až se u nich objeví podkoní. Pak uchopil Juliennu do náručí a pevně si ji přitiskl k hrudi.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se. Dříve, než mohla reagovat, překryl její ústa svými a horečně ji políbil.

Julienna cítila, jak ji zaplavuje příjemný pocit.

„Bože,“ zamumlal Dare jen nepatrný kousek od jejích úst, „vždyť ten blázen tě mohl zabít.“

V potměšlých očích se mu zračila silná emoce, Julienna však nedokázala poznat, zdali se jedná o radost z vítězství, úlevu z přečkaného nebezpečí, či o rozkoš způsobenou jejím polibkem. Možná všechno dohromady.

Před zraky diváků ji Dare znovu vzal do náručí a sklonil hlavu, aby ji opět políbil. Julienna chtěla protestovat, avšak proti síle jeho horkého jazyka a domáhajících se rtů neměla šanci. Její rty se mimovolně pootevřely a Julienna tiše vydechla.

Když Riddingham vjel na nádvoří, ještě stále se líbali. Julienna si uvědomila náhlé ticho a s vypětím všech sil se jí podařilo vymanit se z Dareovy náruče.

V jeho očích zahlédla záblesk vítězství a uvažovala, jestli oslavuje vítězství z jejího polibku, nebo se jedná o radost z provokování soupeře. Obě možnosti jí přímo drásaly nervy.

Po chvíli však měla zcela jiné starosti. Dare upřel na vikomta tak zuřivý pohled, že se začínala bát o Riddinghamovo bezpečí.

Rovněž vikomt se zdál rozrušený. Julienna však nevěděla jistě, jestli to je zlost z porážky, či z veřejného polibku.

Obličej slečny Upcottové se zdál bílý jako křída. S lehkým chvěním bez cizí pomoci vystoupila z kočáru a bez hnutí zůstala stát na místě.

Riddingham krátce pohlédl na svou spolucestující a obořil se na Darea: „Takže jste vyhrál, Wolvertone, ale nečestným způsobem. Odbočení z trasy považuji za jednání hodné mizery a podvodníka.“

Dare na něho upřel chladný pohled. „Jsem si jistý, že naše sázka zněla, kdo jako první dojede na nádvoří hostince. Ale když už mluvíme o čestném chování, považujete snad za sportovní snažit se svého protivníka vytlačit z cesty a ohrozit tak životy všech přítomných? Vždyť jste nás svým sobeckým a hloupým činem mohl klidně zabít.“

Riddinghamova tvář se zbarvila do nachová. „Toho budete litovat, Wolvertone,“ procedil skrze zuby zcela zjevně neochotný přiznat, že svým vlastním nerozumným činem ohrozil jejich životy a rovněž přišel o dva tisíce liber.

K Julienninu velkému překvapení vikomt náhle švihl koně a prudce vyjel ze dvora.

Dare se zdál vzteklým chováním svého soupeře pobavený. „Alespoň nám mohl zaplatit oběd,“ podotkl suše.

Pak se starostlivě podíval na Riddinghamovu spolucestující. „Jste v pořádku, slečno Upcottová?“

Přiložila si ruku k ústům a zakroutila hlavou. „Myslím, že budu zvracet...“

Obrátila se a rozběhla se k hostinci.

S tichou kletbou na rtech Dare svižně seskočil na zem a podal Julienně ruku, aby jí pomohl z kočáru.

„Chci ti jen říct, že mně se tvá taktika vůbec nelíbí,“ podotkla zastřeným šepotem. „Copak tě nikdy

nenapadlo, že pokoušení Riddinghamovy pýchy může vést k podobným mrzutostem? A jeho tajemství z něho stejně nedostaneš.“

Dare se na ni překvapeně podíval. „Copak já pokouším jeho pýchu?“

„Ano. Chováš se jako hloupý mladík, který musí za každou cenu vyhrát. Co kdybys nad ním pro jednu zkuril zvítězit rozumem?“

„Já přece...“

„Setři si dech a raději se jdi omluvit slečně Upcottové.“

Pak uchopila otěže, nařídila podkonímu, aby jí šel z cesty, a s lehkým zamlaskáním na koně vyjela ze vrat dvora. Když uslyšela Darea, který za ní ohromeně volal, spokojeně se usmála. Poté, co tak nesvědomitě podlehla jeho vášnivému polibku, musí divákům ukázat, že Dare ještě stále nemá vyhráno.

Zmocnit se jeho vlastního kočáru a nechat ho v hostinci je jistě daleko odvážnější než jeho běžné kousky. Později bude muset najmout nějaký povoz a poslat ho pro ubohou Fanny Upcottovou, aby ji dopravil zpátky do Londýna. A *někdo* by měl zajet za Riddinghamem a utěšit jeho poraněnou pýchu. Možná by mohla využít příležitosti a na vikomtovi vyzvědět, co si myslí o vražedných akcích Calibana.

Dare se pravděpodobně bál o své koně, ale ona se postará, aby se jim nic nestalo. Jízdu v kočáře ovládá lépe než jakákoliv jiná žena. Naučil ji to jeden její milenec z Yorku. A grošáci po namáhavé jízdě beztoho potřebují trochu zchladit. Hladká srst se jim leskla stružkami potu.

Jen ať si Dare dělá starosti. Ono mu to neublíží a Julienna svůj čin považovala za názornou ukázkou odplaty. Konečně mu dala lekci.

Arogantní Dare North, který vítězí i s těmi nejlepšími soupeři, se bude muset smířit s tím, že nad ní nevyhraje.

9

Když Julienna toho večera přijela do Dareova domu na Cavendish Square, aby mu vrátila kočár, všimla si nesouhlasného pohledu jeho sluhy.

Dare se objevil téměř okamžitě po jejím ohlášení. Zdálo se, že se doslova třese vzteky. Prudce vyběhl ze dveří, několika dlouhými skoky zdolal schodiště a pospíchal zkontrolovat stav koní.

Julienna pozorovala, jak rukama opatrně klouže po hebké srsti zvířat, aby se ujistil, že nejsou zraněná.

„Přísahám, že se jim nic nestalo,“ řekla mírně. „Dojela jsem s nimi jen k hostinci Primrose Inn, kde je podkoní řádně vyhřebelcoval a postaral se o ně. Já jsem si zatím u oběda povídala s jedním naším společným známým.“

Dare po ní střelil ostrým pohledem a pak nařídil, aby koně odvedli do stájí. Poté Juliennu lehce, avšak rozhodně popadl za rameno.

„Dříve, než vám povím, co si o tom myslím, slečno Laurentová, mi dovolte, abych si dal skleničku sherry,“ řekl nesmlouvavým tónem.

„Ale samozřejmě, můj pane,“ souhlasila Julienna se sladkým úsměvem.

Jeho velký dům, i když mnoho z něho neviděla, se jí zdál přímo úchvatný. Ještě se ani nestačila rozhlédnout po obrovské vstupní hale, kterou vkusně zdobily četné gobelíny, mramorové sochy a olejomalby známých malířů, a už ji Dare pobízel do salonku.

„Pevně věřím, že jsi ke krádeži mých koní měla pádný důvod,“ řekl stručně, jakmile zavřel dveře.

„Jakmile jsem zjistila, že ses v pořádku dostal domů, opravdu se mi ulevilo,“ škádčila ho Julienna s provokativním úsměvem na tváři.

Viděla, jak skousl a začaly mu škubat svaly v obličeji. Pak si však zřejmě uvědomil, že svým hněvem hraje Julienně přímo do ruky, a místo toho se jeho dokonalá ústa stáhla do zdráhavého úsměvu. „Předpokládám, že mi svůj důvod prozradíš, až sama uznáš za vhodné, můj vzácný klenote.“

„Nechtěl bys mi nabídnout sklenici vína? Umírám žízni. Práce špiona je opravdu vyčerpávající.“

Po jejích slovech se na ni překvapeně podíval, pak však došel k příručnímu stolku a z křišťálové karafy nalil sklenici rudé tekutiny. Julienna si od něho raději udržovala patřičný odstup pro případ, že by ji chtěl opět políbit. Rozhlédla se kolem sebe a pak se posadila na brokátovou pohovku.

„Snažila jsem se z Riddinghama dostat jeho tajemství,“ řekla konečně.

Viděla, že se v Dareových očích objevil stín nesouhlasu, avšak jen mlčky přistoupil ke krbu a s rukama založenýma za zády vypadal, jako by se snažil najít kontrolu nad svým vlastním jednáním.

„Naštěstí jsem ho ani nemusela vlákat do postele,“ dodala Julienna přívětivým tónem.

„Copak si neuvědomuješ,“ vyštěkl, „že jestli je Riddingham skutečně vrahem, mohla ses ocitnout ve smrtelném nebezpečí?“

„Snad ano, jenže já o jeho vině opravdu pochybuji. Vlastně mám důkaz, že to nemohl udělat. Přinejmenším v případě Alice Watsonové.“

Jeho výraz zůstal nezměněný. „A na to jsi přišla jak?“

„Jednoduše. Když jsem dneska jela za Riddinghamem, nejdříve jsem měla v plánu trochu ho uklidnit a zbavit ho zloby proti tvé osobě. Pak mě však napadlo, že mám jedinečnou příležitost zeptat se ho na pár maličkostí. Pochopitelně že se na tebe velice zlobí, Dare. A já jsem musela předstírat, že s ním plně sympatizuji.“

„A vedlo to k něčemu?“

„K odhalení, že on Alici Watsonovou zabít nemohl.“

Dare jen tázavě pozvedl obočí a trpělivě čekal.

„Skutečně. Vzpomněla jsem si, že Riddingham tou dobou na několika mých představeních chyběl. Proto jsem se ho zeptala, z jakého důvodu mě takto trestuhodně zanedbával. A zdá se, že má dokonalé alibi. Celý víkend strávil se svou matkou na panství lady Smallcombeové v Richmondu.“

„Chceš mi snad říct, že jeho matku považuješ za alibi?“

Julienně se Dareův skeptický tón vůbec nezamlouval, a tak se na něho jízlivě usmála. „Proč ne? Ale abych tě uklidnila, ten příběh ještě nekončí. Ve skutečnosti vikomt do Richmondu přijel jen proto, aby tam lady Riddinghamovou doprovodil na místní ples pořádaný jedním ze šlechticů. Když však dorazili na místo, psa jeho matky napadl polodivoký kocour a nebohé zvíře se zdálo tak stresované, že se lady odmítla vydat na cestu, dokud se neuklidní. Dokonce zavolali venkovského lékaře, aby mu dal něco na spaní. Takže Riddingham a jeho matka strávili v Richmondu celý víkend a do Londýna se vrátili až v pondělí pozdě odpoledne.“

„Zatímco společnice zmizela v neděli večer,“ zamumlal Dare. „Její tělo našli v pondělí brzy po ránu.“

„Myslím si, že to je dost pádný důkaz o Riddinghamově nevině, co ty na to? Jeho příběh je až příliš extravagantní, než aby si ho vymyslel. Jsem přesvědčená, že muž Calibanových kvalit by nepoužil takový výmysl, který se dá docela lehce ověřit. Jistě nebude velkým problémem zjistit, zdali Riddingham mluví pravdu a onen víkend skutečně strávil v Richmondu. Mohl by ses zeptat lady Smallcombeové... nebo třeba toho lékaře.“

„To rozhodně udělám. Ptala ses ho na Alici Watsonovou?“

„Nechtěla jsem zajít tak daleko, abych v něm nevzbudila zbytečné podezření. Přesto jsem se zmínila, jak mě ohromila zpráva o smrti spolence lady Castlereaghoové, neboť jsem předpokládala, že Londýn je pro ženy bezpečným místem. Riddingham mi na to řekl, že on ji ani neznal, že o její smrti slyšel až nedávno od lady Castlereaghoové.“

„A ty mu věříš?“

„Jestli to na mě hrál, pak je lepší herec než samotný Kean. V jeho slovech jsem nezaslechla žádnou přetvářku. A musím říct, že znám téměř všechny triky týkající se mé profese.“

Dare na ní spočinul vážným pohledem. Pak se k ní obrátil zády, jednu nohu si opřel o železný rošt vyhaslého krbu a mlčky hleděl do temného ohniště. „Jestliže Riddingham není naším zrádcem, pak celou tu dobu pronásleduji jen jeho stín.“

V hlase měl takové zoufalství a beznaděj, že Julienna musela bojovat sama se sebou, aby k němu nepřistoupila a neobjala ho. „A co třeba jeho přátelé, sir Stephen Ormsby a pan Perrine? Říkal jsi, že od jednoho z nich mohl dostat ten prsten. Je zřejmé, že ten víkend oba

strávili v Londýně, protože Riddingham musel narychlo zrušit jejich sobotní setkání.“

„To ti řekl?“

„Ano. Stěžoval si, jak mu matka zničila jeho plány. Není snad možné, že by jeden z nich mohl mít něco společného s Alicí Watsonovou? Sir Stephen se mi zdá dostatečně protřelý, aby bez větších obtíží svedl mladou, naivní dívku a využil ji ke svým účelům. Mohl by ses zeptat lady Castlereaghové, zda s nimi v poslední době nebyla v bližším kontaktu.“

„Přesně to udělám. A také se pokusím zjistit, zdali Riddinghamovi přátelé tu dívku znali.“

„Jak?“

Dare si nešťastně povzdychl. „Ačkoliv mě to velice bolí, budu se muset pokořit a připlazit se za Riddinghamem téměř po kolenou.“

„Jestli chceš skutečně ukonejšit jeho uraženou pýchu, pak uděláš nejlépe, když mě necháš na pokoji a on bude mít volnou cestu.“

Dare zvedl hlavu a nesouhlasně se zamračil. „Asi máš pravdu. Nejdříve se však pokusím najít mu nějaký jiný objekt, který by mohl zbožňovat.“

Julienně se vůbec nezamlouval ten zvláštní jas, který se mu náhle objevil v očích. Jenže budeš muset najít někoho jiného než slečnu Upcottovou. Dovedu si představit, že v této chvíli mu nebude právě příznivě nakloněna.“

„Mám i lepší kandidátky,“ odvětil s tajemným úsměvem. „Pozvu ho totiž do jednoho privátního klubu.“

„Jistě se jedná o klub plný hříchu.“ Když Dare neodpovídal, Julienna pokračovala: „Na tvou Ligu pekelníků jsem slyšela pět jen samou chválu. Musím se

přiznat, že i já bych se ráda nechala pozvat. Docela by mě zajímalo, co přesně se tam děje.“

Dare se odpoutal od krbu a pomalu se blíží k Julienně. „Chceš na mě vymámit pozvání, drahá?“

„Ty bys mě tam nevzal?“

„Nikdy. Velice rád ti vše vysvětlím a ukážu v soukromí své ložnice. Kdyby ses však měla stát milenkou někoho z klubu a já tě měl ochotně vydat napospas jeho zhýralosti, musel bych být zatracen.“

„Už zase žárlíš,“ řekla Julienna mírným tónem.

„Jak nízké,“ prohlásil Dare unylým hlasem. „Navzdory tvému nesouhlasu si však myslím, že tvá přítomnost by všechno jen zbytečně komplikovala. Jsi až příliš velkým pokušením – pro nás pro oba. Raději si to s Riddinghamem vyřídím sám. A tentokrát to myslím vážně.“

Julienna si ho zamyšleně prohlížela. „Změnil ses. Z lehkomyšlného floutka se stal zodpovědný muž. Už chápu, proč k pronásledování Calibana vybrali právě tebe. Přesto mě nepřestává udivovat, že jsi na jeho odhalení věnoval tolik úsilí a času.“

Julienna si pravdivost svých slov uvědomila, až když je vyslovila. Zdálo se jí překvapující, že Dare už není tím bezstarostným mizerou, kterého znala. Od jejich známosti opravdu vyspěl. Nicméně jak Dare pomalu přecházel přes místnost, lovce v sobě zapřít nemohl.

Pohledem pomalu klouzal po Juliennině těle a ona měla dojem, jako by se s ní mazlil. Cítila jeho horkost, hebkost a tvrdost. Představa horkých rtů, které kloužou po jejím těle, v ní vyvolávala chvění a touhu a...

Julienna ztuhla. Vždyť málem dovolila, aby ji znovu ovládl primitivní pud jeho pohlcující vášně. Nesmí být v jeho blízkosti, nesmí dovolit, aby se jí dotkl...

„Už budu muset jít,“ zašeptala. „Setrvat příliš dlouho v domě proslulého svůdce by mohlo vyvolat skandál.“

„Copak ty se bojíš o svou dobrou pověst?“

„Vlastně ani ne. Jistě víš, že herečce příliš dobré pověsti nezbyvá. Takže vlastně není, o co se bát. Jenže naši diváci by si mou návštěvu mohli mylně vysvětlovat jako mé selhání a tvou výhru. Což, jak jistě uznáš, nemohu připustit.“

Na malou chvíli se zdálo, že Dare chce něco namítnout, pak si však odkašlal a ustoupil stranou. „Řeknu někomu, aby tě doprovodil domů.“

Odložila svou netknutou sklenici vína a vstala. „Dáš mi vědět, cos zjistil?“

„Opravdu tě to zajímá?“

„Ano. Dnes jsem se kvůli tobě dostala do mnoha nepříjemných situací, Dare, tudíž doufám, že si zasloužím dozvědět se, jak pátrání pokračuje.“

„Asi máš pravdu. Jistě víš, že bych tě chtěl políbit.“

Julienna se na něho provokativně usmála. „Uvítala bych, kdyby ses tentokrát ovládl.“

„Jak myslíš, klenote. Cokoliv řekneš.“ A zcela v rozporu se svými slovy se sklonil a na špičku nosu jí vtiskl letmý polibek. „Málem bych ti odpustil, žes mi ukradla koně.“

O několik dní později Dare seděl na polstrovaném divanu v přijímacím salonku jednoho pánského klubu a spokojeně sledoval, jak tři vyvinuté krasavice svými vnadami útočí na Riddinghama. Netrvalo dlouho a vikomta zbavily přebytečného oblečení, načež ho dráždily a mazlily se s ním tak dlouho, až Riddingham na místě téměř dosáhl vyvrcholení.

Pak se na něho jedna z krasavic obkročmo posadila, zatímco zbylé dvě ho dál hladily a vzrušovaly ho jak svýma rukama, tak jazyky či odhalenými nadry.

Riddinghamovi se ve tváři odrážela vášeň a rozkoš, kterou v něm vyvolávala erotická péče jeho tří společnic. O chvíli později se jeho štíhlé tělo prohnulo a z vikomtova hrdla unikl divoký sten extáze a úlevy. Pak se vyčerpaně zřítíl zpět na pohovku.

Dare si znuďeně povzdychl.

Pozval Riddinghama na příjemný večer strávený v salonu madame Fouchetové, takže ho vůbec nepřekvapilo, když vikomt pozvání přijal. Poněvadž lady Castlereaghová si na další podrobnosti týkající se její společnice nevzpomněla, nezbylo mu nic jiného než se pokořit.

Pochopitelně mu chvíli trvalo, než vikomta přesvědčil, aby na svůj spor zapomněli. Jenže Dare dokázal být více než přesvědčivý a jeho taktika se jen málokdy minula cíle. Dare si stěžoval, že mu slečna Laurentová odmítla odpustit, dokud se s vikomtem nesmíří.

Rovněž prohlásil, že svou sázku o Julienninu přízeň prohrál kvůli její náklonnosti k Riddinghamovi.

Uchlácholen představou, že nakonec přece jen vyhrál, se vikomt nacházel v daleko přívětivější náladě. A právě proto se tři dny po jejich závodě nechal přemluvit k návštěvě elegantního klubu hříchu madame Fouchetové.

„Věřím, že se o mého přítele dokážete dobře postarat,“ řekl Dare majitelce klubu.

„*Mais oui, absolument*“ odpověděla svým zastřeným hlasem a diskrétně kývla na tři ztělesněné Venuše.

Dare Riddinghama vděčně přenechal v laskavé péči madame Fouchetové. Věděl, že ho zaplaví vínem a

nevázaným sexem, až si bude připadat jako samotný král – nebo spíše jižní potentát ve svém přepychovém harému.

Pak se Dare usadil v jednom klidném rohu a připravil se na dlouhou noc.

V určitém období svého života on sám klub často navštěvoval a ještě stále znal některé dívky jménem. Rozhlédl se po místnosti a všiml si, že Riddingham není jediným gentlemanem, jenž se účastní bouřlivého hýření. V náručí madame Fouchetové a jejích slečen toho večera ochotně přistála další polovina tuctu známých tváří.

Dare však nepociťoval chuť připojit se k nim.

Prudce vstal, obrátil do sebe sklenici brandy a přistoupil k francouzskému oknu vedoucímu do potměšlé zahrady. Navzdory svému věku se náhle cítil starý, unavený životem a opuštěný.

Sám nedokázal pochopit, kde se v něm berou takové úvahy. Až donedávna si plnými doušky užíval a bral vše, co mu do cesty vkládal samotný život.

Asi se není co divit, že se cítil znuděný a opuštěný. Všichni jeho blízcí přátelé se oženili, vzdali se svého prostopášnictví a zakotvili v bezpečném přístavišti domova

První z nich tak učinil Damien Sinclair. Jednalo se o známého svůdce a prostopášníka, jakým byl i Dare. Avšak jen do té doby, dokud nepodlehл kouzlu lásky a nenašel ženu, bez které již nemohl žít.

Lucian Tremayne s nimi hrál jejich erotické hry, dokud neztratil hlavu a srdce pro jednu rusovlasou Sirénu a nevzal si ji jen proto, aby mu porodila dědice.

Lucianův vzdálený bratranec, americký námořní kapitán Nicholas Sabine, propadl neovladatelné vášni k

překrásné dceři vévody a přemluvil ji, aby s ním odjela k němu domů. A Nikova svěřenkyně, Raven Kendricková, si z důvodu, aby unikla skandálu, vzala naprostého cizince, do kterého se nakonec zamilovala. Poloviční Ir, proslule známý hráč Kell Lasseter, se tak stal vzorným a milujícím manželem.

A právě díky jejich problematickému vztahu Dare nedávno předčasně přerušil svůj pobyt v Yorkshireu a jako s větrem o závod upaloval do Irska, aby Kella informoval, že mu odjíždí manželka.

Když ten příběh vyprávěl Lucianovi, zdál se pobavený.

„Takže jestli tomu dobře rozumím, Dare, tak sis zahrál na Amora.“

Dare se nad ironií svého chování musel sám pousmát. Takový mizera jako on a nakonec se z něho vyklube dohazovač. „Měl jsem za to, že by ho někdo měl upozornit. Vždyť Raven chtěla opustit Anglii, aniž by mu cokoliv vysvětlila.“

„Takže ses vydal do Irska.“

„Ano. Naštěstí jsme to do londýnských doků stihli včas. Jinak by odjela.“

Raven Lasseterová nakonec do Karibiku stejně odplula. Ale o dva dny později a společně se svým manželem. Dare věděl, že na zprávy od nich je ještě příliš brzy, přesto doufal, že jsou šťastní.

Raven mu bude opravdu scházet. Tak trochu se považoval za jejího staršího bratra a ochránce. Její nekonvenční chování na něho mělo dobrý vliv. Koneckonců jeho překotná cesta do Irska patřila k jednomu z mála dobrých činů, kterými se v posledních letech mohl pyšnit.

Dare si se zamračeným výrazem do hrdla vlil další dávku brandy. Juliennina dřívější poznámka, že se choval jako bezohledný floutek, ho opravdu zasáhla. Vždyť měla pravdu. Většinu svého třiatřicetiletého života nevykonával nic jiného, než si jen užíval a vyhledával rozličná potěšení. Kromě svého dřívějšího politováníhodného vztahu s Juliennou nenašel nikoho, ke komu by cítil něco víc než jen přelétavý zájem. Nestaral se o nic než jen sám o sebe a o ukájení svých potřeb.

Ovšem dokud se neobjevil Caliban.

Dare si s hořkou ironií uvědomil, že svůj dekadentní způsob života změnil až s příchodem vraha a zrádce. Možná že v sázce bylo příliš mnoho.

Ke svému velkému překvapení si uvědomil, že po změně zoufale toužil.

Nyní však musí strávit zbytek nekonečného večera v salonu madame Fouchetové a počkat, až Riddinghama dostatečně uchlácholí a rozváže mu jazyk.

Nakonec se Dareovi přece jen podařilo přemluvit Riddinghama k návratu, avšak ten se již nacházel v tak pohrouženém stavu, že se potácel jako plachta ve větru.

Dare předstíral, že i on je silně ovíněn, a se špatnou artikulací se vikomta zeptal, zdali je spokojen.

„Zatraceně, víc než spokojen!“ odpověděl Riddingham nadšeně. „Musím říct, Wolvertone, že si opravdu umíš užívat. Ty Fouchetovic slečinky mě dokázaly rozparádit...“

„Jsem si jistý, že tě kdykoliv rády uvidí. Ta vyvinutá blondýnka se mi svěřila, že takového hřebce už neměla celé měsíce.“

„Skutečně?“ Riddingham se spokojeně rozvalil na sedačce a se šaty potřísněnými vínem a svým vlastním spermatem zářil jako měsíc.

„Taky mi řekla, že se jí líbí tvůj prsten,“ dodal Dare. „Uvažoval jsem, jestli na ženy nemůže mít nějaký zvláštní vliv...“

Riddingham zvedl ruku a se samolibým úsměvem pozoroval drakovy rudé oči. „Možná že ano. Kdo ví?“

„Taky by se mi nějaký takový hodil. Nevzpomínáš si, od koho jsi ho získal? Co třeba Stephen Ormsby?“

Riddingham se zamračil. „To teda fakt nevím.“

„No, ještě že tvůj vkus ohledně ženských je lepší než Stephenův. Slyšel jsem, že se před několika týdny točil okolo mladé společnice lady Castlereaghoové. To je ta dívka, co ji vytáhli z Temže“

„Chudák holka.“

„Ano, chudák. Před nedávnem jste se Stephenem navštívili raut u Castlereaghů, nemám snad pravdu?“

Vikomt mdle přikývl.

„Zdálo se ti, že u té dívky nakonec uspěl?“

„Možná by se mu to i podařilo, ale objevil se tam ještě jeden chlápek... Vysoký, tmavý chlapík...“ Riddingham si opilecky škytl. „Měla oči jen pro něho a nebohého Stephena si ani nevšimla.“

„Opravdu? Dala přednost tomu druhému chlápku? Jak se jmenoval?“

„Zaboha si nemůžu vzpomenout..., ale jeho titul byl jistě vyšší než baronet. Na to si pamatuji, protože Stephen to udával jako hlavní důvod své prohry. On je totiž o sobě přesvědčený, že je dost přitažlivý, a odmítnutí té holky ho urazilo.“

Riddingham ze sebe vydal podivný zvuk, jenž snad měl představovat smích, pak si opřel hlavu o čalounění a usnul.

Dare se snažil nevnímat jeho hlasité chrápání a v duchu promýšlel další kroky. Nyní už i on sám pochyboval, že by Riddingham tu dívku zavraždil nebo snad kryl jejího vraha. A pravděpodobnost, že se za titulem vikomta skrývá Caliban, se mu zdála k smíchu.

Dare se zamračil. Je to stejně tak směšné jako jeho podezření, že Julienna je nějakým způsobem spojená s Calibanem. Nebo snad, že ona sama je zrádcem.

Nyní však Dare neměl žádný omluvitelný důvod, aby nadále předstíral, že ji chce získat.

Julienna jeho veřejné dvoření považovala za akt pomsty – a možná to tak i začalo. Ale teď již nemělo smysl, aby sám sobě něco namlouval.

Nezkrotná touha ho spalovala jako žhavé uhlí. Nejednalo se však jen o fyzickou potřebu. Nechtěl jen její tělo, ale i její duši. Toužil po jejím naprostém odevzdání.

Dare si vzpomněl na polibek, kterým na nádvoří hostince ztvdil své vítězství, a penis mu ztuhl touhou. Tolik se bál, že by mohla spadnout z kočáru. Její rty se pod jeho pootevřely jako okvětní plátky růže a znězněly touhou. Na své hrudi cítil její splašené srdce, vnímal horkost jejího dechu a roztoužené chvění křehkého těla...

Líbat její smyslná ústa mu činilo neskonale potěšení. Chtěl by tak setrvat navěky. Stačil letmý dotek či pohled do jejích očí a v jeho těle se probudily pocity, o kterých si myslel, že již dávno odumřely. Za ta dlouhá léta svého života se miloval s mnoha ženami, ale nikdy se nejednalo o nic jiného než o prosté ukájení tělesných

potřeb. Hledal nové a nové sexuální zážitky, které ho však naplňovaly pocitem osamění a prázdnotou.

Dare věděl, že by se měl snažit udržet si od Julienny odstup. Jestli to nedokáže, jen mu znovu ublíží.

Nesmí ji milovat.

Přesto ji nechtěl ztratit. Teď ještě ne.

A nemohl se ani zbavit bláhových představ, jaké by to bylo, kdyby skutečně vyhrál.

Příští ráno Dare našel Luciana, jak pozoroval zápasnické utkání v Jacksonově tělocvičně na Bond Street. Potřeboval se svým přítelem hovořit dříve, než opustí město a odjede do Devonshireu, kde zanechal svou těhotnou ženu Brynn.

Když Dare viděl podivný zmatek svalnatých údů, znechuceně se odvrátil, avšak Lucian vypadal, že si barbarský způsob utkání skutečně užívá. Dokonce se jednoho i sám zúčastnil. Jakmile utkání skončilo, Lucian a Dare se odebrali do jednoho vzdálenějšího rohu místnosti, aby si mohli promluvit.

Zatímco se Lucian otíral čistým ručníkem, Dare svému příteli podrobně sdělil, co se dozvěděl o Riddinghamovi a jeho alibi na osudnou noc.

„Takže ty si myslíš, že Riddingham není Caliban?“ zeptal se Lucian na závěr.

„Jsem o tom téměř přesvědčený. Sledovali jsme špatného muže. Přesto není vyloučeno, že do celého případu jsou zavlečení jeho přátelé.“

„Kdo?“ zeptal se Lucian se zájmem.

„Sir Stephen Ormsby a Martin Perrine. Znáš je?“

„Sira Stephena ano. Perrina jen mlhavě.“

„Sir Stephen se projevuje jako skvělý společník. Kdežto Perrine je nezajímavý chlapík, který ve smíšené

společnosti téměř ani nepromluví,“ vysvětloval Dare. „Oba minulý měsíc odjeli s Riddinghamem na jeho panství v Yorku. Proto jsem je pozval i na svou párty. Vypadá to, že Riddingham svůj prsten získal právě od jednoho z nich. A co víc, sir Stephen očividně nadbíhal společníci lady Castlereaghoové.“

Poté vylíčil Riddinghamovo pobavení, že dívka dala přednost vysokému, tmavému šlechtici.

„Nesmíme však zapomínat ani na Martina Perrina,“ poznamenal Dare. Je veřejným tajemstvím, že jeho kapsa je neustále prázdná. Jako mladší syn nemá přílišné vyhlídky na skvělou budoucnost. V jeho případě by se mohlo jednat o touhu po penězích.“

Lucian zamračeně vyslechl svého přítele a pak řekl: „Raději ho nechám prověřit, ale pochybuji, že by Calibanovi šlo jen o peníze. Pro něho to je spíše hra. Je brilantním taktikem, který dokáže vždy odhalit své nepřátele.“

„Nemyslím si, že by se o Perrinovi mohlo hovořit jako o brilantním taktikovi. A navíc není urozené krve.“

„A možná právě jeho tichá a nenápadná povaha nás má svést ze stopy. Třeba i z toho důvodu si nechává říkat lord Caliban, i když ve skutečnosti žádným lordem není. Raději počkáme, co o něm a jeho příteli siru Stephenovi zjistí naši agenti. Také se musí podívat po tom záhadném cizinci.“

Dare se právě chystal odpovědět, když se vedle něho objevil Jackson, jeden z anglických mistrů v boxu a majitel tělocvičny. Přišel, aby Luciana pochválil za jeho přátelské utkání.

Jakmile znovu osaměli, Lucian se důvěrně naklonil k příteli a ztišil hlas. „Musím tě požádat, abys ve svém

vyšetřování nepolevoval. Dnes ráno jsem obdržel tajný vzkaz z Francie. Před několika dny úspěšně zmařili pokus o atentát. Lordu Castlereagho vi se někdo snažil podat jed.“

„A ty si myslíš, že v tom má prsty Caliban?“ Je pochopitelné, že náš ministr zahraničí má více nepřátel,“ připustil Lucian. „A poněvadž není doma, aby se mohl bránit, v Parlamentu se dokonce ozvalo několik hlasů silně kritizujících jeho politiku. Dokonce i v kabinetě nevládne naprostá shoda. Přesto jsem přesvědčený, že žádný z jeho odpůrců by nezašel tak daleko, aby mu usiloval o život.“

„Ale proč by na jeho smrti Calibanovi tolik záleželo?“ zeptal se Dare.

„Možná se jedná o odvetu. Kdyby Napoleon abdikoval, jak se předpokládá, jeho nástupce musí být rozhodný muž. A Castlereagh je přesvědčený, že než mít na trůně mladšího syna Boneyho, to raději bourbonského monarchu. Jeho Lordstvo čeká jen na podpis smlouvy o alianci s naší zemí, aby opustil Chamount a vydal se přímo do Paříže. A možná právě to je Calibanův důvod: spojení proti největšímu bonapartskému nepříteli. Mohl by chtít Castlereagha zavraždit.“

„Takže si můžeme být téměř jistí, že dalším cílem Calibana se stane lord Castlereagh,“ řekl Dare zamyšleně.

„Asi ano. Musíme také počítat s tím, že Caliban má zcela jistě své komplice. Ve vyhledávání spiklenců je přímo mistrem. Dokáže najít lidské slabosti a náležitě jich využít. Brynnin bratr Grayson je snad jediný člověk, kterého znám, jenž unikl z jeho sítí. A podařilo se mu to jen proto, že předstíral svou vlastní smrt. Což mi

připomíná... Máš nějaké nové zprávy o spojení slečny Laurentové s Calibanem?"

Dare se bezděčně ušklíbl. „Ano.“

„A?“ dožadoval se Lucian.

„Zdá se, že je nevinná. Prostě jsem se zmýlil. Právě ona objevila důkazy o Riddinghamově pobytu mimo Londýn. Kdyby nebylo jí, ještě stále bych šel po špatné stopě.“

„Takže jsem měl pravdu?“ zeptal se Lucian pobaveně.

„Ano, zatraceně,“ odsekl Dare v dobrém rozmaru. „Připouštím, že jsem své minulosti dovolil, aby ovládla můj úsudek přesně tak, jak jsi mě obvinil. Už se na ni dívám úplně jinak. Věřím, že by se mohla stát dobrou špionkou.“

„Skutečně? Takže ji budeš kontaktovat a nabídneš jí práci?“

„Jestli máš ještě stále zájem.“

„Samozřejmě. Rád bych s ní hovořil osobně, ale večer odjíždím do Devonshireu.“ Lucian se na chvíli odmlčel.

„Znáš mého zástupce, Filipa Bartona? Jestli zjistíš něco zajímavého, kontaktuj ho. On už bude vědět, co dál.“

Dare přikývl. „Pozdravuj Brynn,“ řekl roztržitě a v duchu uvažoval, jak se spojí s Juliennou a požádá ji o spolupráci.

Než se však Dare odvážil k Julienně přiblížit, uběhl více než týden. Držel se opodál hned z několika důvodů.

Ten první, a dalo by se říct praktický důvod, pramenil z potřeby přesvědčit Riddinghama o jeho výhře ohledně Julianny. Vikomt by totiž mohl příliš rychle pojmout podezření, proč vlastně ho Dare opil a pak z něho doloval informace o jeho přátelích ve spojitosti s mrtvou společnicí.

Druhým důvodem, který by se mohl považovat za víceméně vypočítavý, bylo zvýšit Julienninu dychtivost. Při jejich posledním setkání se zdála celá netrpělivá dozvědět se veškeré podrobnosti, které by zjistil od vikomta. To, že jejich setkání poněkud oddálí, jen povzbudí její zvědavost.

A v neposlední řadě potřeboval trochu času, aby si utřídil své vlastní myšlenky a našel v sobě dostatek síly, které se mu poslední dobou nedostávalo. Kdykoliv se ocitl v blízkosti Julienny, ztrácel kontrolu nejen nad svým tělem, ale i nad svých jednáním. Jakmile se však Dare usadil do pohodlného lože v divadle Drury Lane, aby sledoval hru *Richard III.*, vzápětí pochopil, že veškeré úsilí vyšlo vniveč.

Jednalo se o skvělé představení. Edmund Kean přímo mistrovsky ztvárňoval postavu ďábelského Richarda, jehož nečestné taktiky mu nejdříve pomohly ke zmocnění se trůnu, načeš však vedly k jeho vlastní

zkáze. A k tomu všemu úchvatná Julienna, která se v roli lady Anny snažila uniknout Richardovým nebezpečným sítím.

Scéna, jež se uskutečnila během smutečního průvodu za zesnulého krále, patřila k veřejnému souboji mezi dvěma mazanými protivníky s téměř erotickým podtónem.

Dare, jakožto i ostatní diváci, se výjevem nechal lehce strhnout. Výjev se až příliš nápadně podobal jeho vlastním veřejným soubojům s Juliennou. Občas si dokonce všiml, že po něm dámy a gentlemani z ostatních lóží zvědavě pokukují.

Pochopitelně že Shakespearovu hru znal, a tudíž věděl, jak souboj dopadne. Lady Anna svou bitvu s Richardem prohraje a nakonec se otráví. Jak však sledoval Juliennino oslnivé vystoupení, stále více si uvědomoval, že v jejich bitvě bude tím poraženým právě on.

Může za to tvá krása... Tvá krása, která mě pronásleduje v bezesných nocích.

Snažil se přesvědčit sám sebe, že na ni už dávno zapomněl, ale ona se mu zase dostala pod kůži. Zatraceně.

Nic ho nemůže odradit od touhy zmocnit se jí a získat nejen její srdce, ale i duši.

Nic ho nemůže zastavit. Dokonce ani vědomí, že na konci všeho na něho čeká jen bolest a zoufalství.

Dare opustil divadlo okamžitě po spuštění opony. Měl v plánu počkat na Juliennu v jejím apartmá. V chladném větru stál na ulici a čekal na kočár, který parkoval v dlouhé řadě na kraji dlážděné cesty.

Jakmile sluha otevřel dveře, Dare se svižně vyšvihl dovnitř a chtěl se posadit. Vtom si však ve světle pouličních lamp všiml malého lesklého předmětu, jenž ležel na rudém polstrování.

Šperk. Snad brož. Zvedl ji a zaujatě si ji prohlížel. Květina... se stonkem a listy ze zlata a okvětní plátka z perel. Růže?

Dare náhle pojal podezření. Co to vlastně Lucian říkal, když stáli nad mrtvým tělem Alice Watsonové? *Nosila brož ve tvaru růže. Pravděpodobně se jednalo o dárek od jejího milence.* Co jestli to je právě ta brož, kterou jí někdo strhl z límce? A jak se zatraceně dostala na sedadlo jeho kočáru?

Položil ji tam vrah?

Dare prudce zvedl hlavu a pohledem bedlivě prozkoumával dlouhou řadu kočárů. Před čtrnácti dny se nechal slyšet, že hledá zrádce jménem Caliban. Jednalo se snad o jeho odpověď?

Chce ho tak Caliban vystrašit? Sleduje ho někde zpovzdáli? Je Caliban vrahem bezmocných dívek?

Dare pevně sevřel rty. Jen těžko se dalo uvěřit, že by v tom neměl prsty.

Nejdříve se chtěl poptat svého kočího, pak si však uvědomil, že jen stěží objeví nějakou stopu. Caliban se zdál příliš chytrý.

Chce si s ním pohrávat jako kočka s myší, a tentokrát mu to opravdu vyšlo. Pravděpodobně rád ovládá lidi a činí mu potěšení do srdcí svých protivníků vnášet zmatek a strach. Ale tento zjevný pokus o zastrašení Darea jen povzbudil v jeho přesvědčení zrádce najít a přivést ho před spravedlnost.

Když před Julienniným apartmá zastavil rozdrchaný kočár, ručičky hodin ukazovaly už téměř půlnoc. Mladá žena vystoupila do potměšlé ulice a kočár s rachotem pokračoval dál.

Náhle ze stínu vystoupila temná postava. Julienna vyděšeně zalapala po dechu a automaticky sáhla po malém noži, jež nosila pro svou ochranu.

„Není trochu pozdě?“ zeptal se Dare nenucené a vstoupil do světla měsíce, kde bledé paprsky dopadly na jeho krásnou tvář.

Julienna si přiložila ruku k srdci. „Dare!“ V jejím tónu se odrážela jak úleva, tak napětí. „Vystrašil jsi mě natolik, že jsem přišla o deset let života!“

„Představení skončilo už před čtyřmi hodinami.“

Zamračeně si ho prohlížela a snažila se proniknout pod jeho nic neříkající výraz. „Přijala jsem Riddinghamovo pozvání na večeři.“ Když nereagoval, pokračovala: „Proti tomu můžeš jen stěžít něco namítat. Pokud si dobře vzpomínám, ty sám jsi mě žádal, abych se mu věnovala. A kromě toho, několik dní ses ani neukázal.“

„Chyběl jsem ti?“

„Ne,“ lhala Julienna. „Ale čekala jsem, že mě budeš kontaktovat mnohem dříve – pochopitelně ne v tuto hodinu.“

„Pozveš mě dál?“

Julienna zaváhala. „Tohle je úctyhodný dům. Majitelka nevidí ráda, když za mnou chodí pánské návštěvy, zvláště pak tvé pochybné pověsti.“

„Nemusí o tom vědět.“

„Ta vidí i slyší úplně všechno.“

„Přišel jsem tě informovat o mém setkání s Riddinghamem,“ řekl Dare, když stále váhala. „Ale jestli nemáš zájem, pak mohu odejít...“

„Ne,“ šeptla Julienna. „Ale raději buď tiše.“

„Dneska jsem sledoval tvé představení,“ zašeptal, když ji následoval k hlavním dveřím.

„Já vím. Viděla jsem tě,“ řekla. To však, že ho každý večer netrpělivě vyhlížela, už nedodala. Ani se nesvěřila se svým zklamáním, když po představení nepřišel do zeleného salonku.

Julienna potichu odemkla dveře a rozsvítila lampu. Rychle ho vedla úzkým schodištěm a pak temnou chodbou až ke svým pokojům, které si pronajala na sezonu v Londýně.

V přijímacím salonku bylo chladno, neboť Julienna nechtěla zbytečně vydávat peníze za sluhu, který by před jejím příchodem zatopil. Stejně se vracela až pozdě večer a to zrovna vklouzla do postele. Oheň udržovala jediné v ložnici.

Julienna si sundala plášť a pobídla Darea, aby se posadil. Ten však zůstal stát. Když rozsvítila lampu, Dare se překvapeně rozhlédl po stroze zařízené místnosti a zamračil se.

„Tak jak to dopadlo s Riddinghamem?“ zeptala se Julienna, poněvadž nechtěla rozebírat své rozhodnutí ohledně zbytečného vyhazování těžce vydělaných peněz za honosný nábytek. „Zjistil jsi, jestli jeho přátelé znali společníci?“

„Sir Stephen se o společníci lady Castlereaghoové zcela očividně zajímal. Ale na scéně se objevil ještě jeden muž. Temný cizinec, který v ní zřejmě probudil zájem. Prozatím se o něm snažím zjistit nějaké další informace.“

Jestli budeme mít štěstí, mohlo by nás to přivést až ke Calibanovi.“

„Takže teď se děje co?“

„Pokračuje pátrání.“

Zaraženě se na něho podívala. „To je vše, cos mi chtěl říct?“

„To záleží jen na tobě, Julienco.“

„Co tím chceš říct?“

„Můj nadřízený mě zplnomocnil, abych ti nabídl práci.“

„Práci?“

„Práci špiona pro britskou vládu.“

Julienna nechápavě zakroutila hlavou.

„Gentleman,“ vysvětloval Dare, „který zastává v cizinecké policii vysoké místo, věří, že bys pro naši zemi mohla být velice užitečná, poněvadž máš styky s francouzskou komunitou. Jestli se rozhodneš pro nás pracovat, budeš shromažďovat veškeré informace o intrikách royalistů a předávat je dál. Pochopitelně že vláda ti za každou informaci zaplatí.“

Rozhlédl se po prostě zařízeném salonku a Julienna přesně věděla, co si myslí: že by se jí plat navíc rozhodně hodil. Rovněž si dobře pamatovala, že Dare ji považoval za hrabivou a nenasytnou. Zcela bezpochyby je přesvědčený, že pro peníze udělá téměř vše.

Julienna pevně stiskla rty. „Udivuje mě, že tvá nabídka přišla právě teď,“ řekla chladným hlasem. „Je to díky tomu, že jsem dokázala svou schopnost v jednání s Riddinghamem?“

„Ano. A také proto, žes svým chováním prokázala svou nevinu.“

„Nevinu?“

Dare se na ni podíval znuděným pohledem. „Když jsem tě poprvé uviděl s Riddinghamem, zdálo se mi, že k sobě jaksi patříte. A vzhledem k tomu, že jsem ho považoval za Calibana, jsem tebe klasifikoval jako jeho komplice.“

Otřesena zalapala po dechu. „Tys myslel, že jsem... Tys mě podezříval z *vlastizrady*?“

„Popravdě řečeno ano.“ Dare se na ni výsměšně ušklíbl. „Vždyť se ve tvém případě nejednalo o první podezření ze spojení s bonapartisty.“

Julienna cítila, jak se chvěje. „Mluvíš snad o obvinění, které na mě uvalil tvůj děd?“

Když jen mlčel, Juliennou projela palčivá vlna zlosti a pokoření. Před sedmi lety se stala obětí ďábelské machinace jeho děda, ačkoliv byla zcela nevinná.

„To tvůj děd mě obvinil ze zrady,“ řekla ledovým hlasem. „Copak tys mu věřil?“

Dare pokrčil rameny. Elegantní gesto, jež jí neřeklo vůbec nic. „Nevěděl jsem, čemu nebo komu můžu věřit. A řekl bych, že vzhledem k ostatním lžím mi nedostatek loajality rozhodně nemůžeš vyčítat. Rovněž ani nedůvěru, co se týká tvého spojení s Calibanem.“

Jeho odpověď se Julienně zdála až příliš bolestná, a proto raději sklopila oči, aby v nich neviděl hořkost a žal. Vždyť opravdu Darea zradila. A on měl plné právo jí za to pohrdat. Jedna věc však byla opovrhovat jí za tajného milence, a druhá za zradu země.

Jak si o ní mohl myslet, že by mohla udělat něco tak podlého?

Na malý okamžik se přenesla do doby před sedmi lety. Odporné pomluvy, které na ni uvrhly podezření ze zrady, její bezmocnost, naprostá neschopnost bránit se. Pouhé smyšlené obvinění, které jí zničilo život, ačkoliv

nic špatného neprovedla. Jedině snad to, že milovala Darea.

Nemá ani nejmenší právo takto o ní smýšlet! Měl přece vědět, že se jedná jen o sprosté pomluvy. Že ona by nikdy nic takového neudělala.

Julienna zvedla hlavu a s hněvem v očích se podívala na Darea. „Tvůj děd tehdy zfalšoval důkazy jen proto, aby mě zastrašil. Divím se, že ses jím nechal tak ovlivnit.“

V Dareových očích se na malou chvíli objevil pochybný stín, který však vzápětí vystřídal klidný chlad. „Měl jsem se raději nechat ovlivnit *tebou*? Asi jsem byl příliš důvěřivý. Jenže můj děd měl tenkrát pravdu. Pamatuješ?“

Jeho ironická odpověď v Julienně jen podnítila další vlnu vzteku. Dívala se na Darea skrze rudou mlhu a zoufale ho chtěla srazit na kolena. Potrestat ho za jeho nedostatek víry. „Jestli mě považuješ za ničitelku svého štěstí, pak se divím, že jsi se mnou v jedné místnosti. Není to snad příliš nebezpečné?“

„Teď jsem již lépe ozbrojen.“

„Skutečně?“ řekla Julienna nebezpečně hedvábným hlasem. Měla by Dareovi ukázat, že by si sebou neměl být až tak jistý. „V tom případě nebudeš nic namítat, když tě budu chtít podrobit zkoušce.“

Líným pohledem přejel po jejím svůdném těle. „Co máš v plánu?“

Místo odpovědi se otočila na podpatku a otevřela dveře do ložnice. Tam na chvíli zůstala stát, podívala se na něho přes rameno a s vyzývavým pohledem řekla: „Půjdeš dál?“

Julienna si s uspokojením uvědomila, že konečně Darea zbavila slov. Po chvilce váhání ji však následoval.

Náhle se zdálo, že se v místnosti oteplilo. Pomalu došla ke krbu, kde skomíraly poslední žhavé uhlíky, a přiložila několik polen. Pak ještě rozsvítila lampu a postavila ji na krbovou římsu. Dare za sebou zavřel dveře a pohledem klouzal po jednotvárném a čistě účelovém zařízení pokoje: úzká postel, toaletní stolek, skříň, jednoduchá dřevěná židle postavená poblíž krbu.

„Svlékni se,“ nařídila Julienna, když si sundala plášť a pověsila ho na věšák. Náhle na sobě ucítila Dareův pronikavý pohled. Hleděl na ni zpod přivřených víček.

„Hned teď? Očekáváš, že se jen tak svleču? Bez jakékoliv přede hry?“

Její úsměv se zdál jak svůdný, tak pohrdavý. „Bojíte se snad, lorde Wolvertone?“

„Když máš takovou náladu?“ Dare nepatrně zkrivil ústa. „Asi bych měl.“

„Přesně tak. Měl by ses mě bát,“ škádlila ho, přičemž si zkušeným gestem kurtizány přejela konečky prstů přes krajku výstřihu.

Její vnitřní hlas ji varoval, aby si nezahrávala s ohněm, ale Julienna se nemínila vzdát. Až příliš ji ovládal vztek, který se v ní hromadil celých sedm let. Cítila se jako soudek střelného prachu, který měl právě vybuchnout. Chtěla Darea potrestat, ublížit mu tak, jak on ublížil jí. Chtěla se ho zmocnit. Dobýt ho.

V této bitvě musí vyhrát. A k vítězství použije své tělo.

„Nu?“ zeptala se netrpělivě s rukama založenýma v bok.

Dare se tedy začal svlékat. Každický pohyb činil mnohem pomaleji, než se jí líbilo. Před jejími zraky si sundal kabát a kravatu a pověsil je na opěradlo židle.

Pak si svlékl bílou košili. Nahé torzo se v mihotajícím světle lesklo a dávalo na odiv pevné svaly.

Posadil se, aby si stáhl podkolenky, a pak se dotkl předního dílu kalhot. Na chvíli zaváhal, podíval se na ni, jako by se chtěl přesvědčit, zda ho pozoruje.

Julienna pozvedla koutky úst do chabého úsměvu a vyzývavě se na něho podívala. Dare si rozepnul kalhoty, postavil se a pomalu je začal stahovat dolů. Nejdříve odhalil pevné ploché břicho..., vzrušující změť temně zlatých chloupků, které se táhly k jeho mužství... Pak saténovou látku stáhl ještě níž, čímž ze svého zajetí uvolnil ztopořený penis, který se okamžitě napřímil a v plné síle se tyčil přímo proti Julienně.

Náhle si uvědomila, jak jí vyschlo v ústech. Navzdory svému odhodlání zůstat chladná cítila, jak se celá chvěje touhou. Dareovi však svou slabost rozhodně nemínila dát najevo.

„Řekla bych, že po mně doslova dychtíš,“ utrousila.

„Stále po tobě dychtím, *chérie*,“ odvětil Dare výsměšně. „To není žádná novinka.“

Dare pokračoval dále, čímž odhalil sametovou kůži na mohutných varlatech, svalnatá stehna a šlachovitá lýtka. Nakonec se napřímil a stál před ní zcela nahý.

Julienna si s bolestí uvědomila, jak je krásný. Štíhlý a silný, smyslný, naplnění všech jejích fantazií. Tělem jí proudily mocné vlny vzrušení a touhy, přesto se dokázala ovládnout a svůj chtíč skryla za provokující úsměv.

Přistoupila těsně k němu a konečky prstů přejížděla po svalnatých prsou, přes ploché břicho směrem k tvrdému údu

Dareovy zelené oči se zúžily, avšak Julienna nedbala na možné nebezpečí a prsty obkroužila kolem mohutného penisu.

„Vyzkoušíme si, jak dlouho mi dokážeš odolávat?“ zeptala se.

„Dělej, co umíš,“ řekl s nonšalantností, jež ji doháněla k šílenství.

Ach, také že budu, pomyslela si Julienna rozzlobeně. Zlomí ho. Bude ji prosit o milost...

Stoupla si na špičky, aby ho políbila, avšak v jejím polibku chyběla něžnost a cit. Místo toho ho prudce kousla do rtu.

Uslyšela tichý překvapený chrapot, ovšem kromě napnutého těla se nezdálo, že by Dare cokoliv namítal.

S tvrdým údem stále ve své dlani ho Julienna začala líbat na bradu, na pevný sloupec mohutného krku, hebkou pokožku širokých ramen, přes svalnatá prsa až ke ztvrdlým bradavkám. Když jednu z nich jemně skousla, ucítla, jak se mu zrychlil dech. S uspokojením se usmála a dál pokračovala ve slastném týrání.

Jakmile se však horkými ústy posunula níže, Dare si její záměr uvědomil, chytil ji za paže a zastavil ji. „Nejdříve tě chci vidět nahou. Pokud se *ovšem* nebojíš,“ dodal, když uviděl její nesouhlasný pohled.

Z očí jí sršely blesky, přesto mu v tichosti nastavila záda, aby jí na šatech rozepnul knoflíčky. Když se k němu znovu obrátila, jejich pohledy se střetly. Dva vášniví lidé pevně odhodlaní neustoupit.

Ústa se jí pokrývila do chabého úsměvu a Julienna si pomalu svlékla šaty. Kousek po kousku s provokativnímu pohyby odhalovala Dareovi svou nahotu.

Ten od jejího erotického představení nemohl odtrhnout zrak. Nechápal nával hněvu, který se v ní tak náhle probudil, její chladnou odmítavost a prudkou výzvu, zato však plně chápal efekt, jaký na něho měla. Celým tělem mu proudily horké vlny vášně povzbuzované bezbřehou touhou.

Pak si v erotickém pozvání jazykem olízla vrchní ret a všemi jeho smysly proniklo prudké vzrušení. A když si svlékla i spodničku a zůstala před ním stát jen v hedvábných punčochách, jež na stehnech přidržovaly modré mašle, stálo ho veškerou sílu, aby i nadále předstíral, že je zcela nezaujatý.

Sklonila se, rozvázala saténové mašle a hedvábí začala po štíhlých stehnech pomalu shrnovat dolů. Plná ňadra se pod svou tíhou prohýbala a připomínala zralé ovoce.

Dare cítil, jak mu po zádech stéká kapička potu. Bože, tolik chtěl ochutnat jejich sladkost. Sát z těch napnutých hrotů a způsobit jí tak horečnou touhu, jakou ona vyprovokovala v něm.

Znovu se napřímila a vítězoslavným pohledem si ho měřila od hlavy až k patě. Věděla, že ho její nahota zcela odzbrojila.

Proti své vlastní vůli cítil, jak jeho oči kloužou po Juliennině svůdné postavě... Po jejích plných ňadrech, štíhlém pase, klenutých bocích, temných kučerách pokrývajících štědrý klín... Julienna jitrila jeho smysly, které se už tak zdály dost vyburcované. Musel se ovládat, aby po ní nenatáhl ruku, nepřitáhl si ji do náručí a neučinil tak krátký proces svému utrpení.

Nicméně Julienna se zdála se svou prací nadmíru spokojená. Pozoroval ji, jak pomalu došla k toaletnímu stolku, odkud vytáhla malou krabičku. Dare okamžitě

pochopil, co obsahuje: houbičky a lahvičku s tekutinou, čímž se chrání před početím. Zcela absurdně nad jejím počínáním pocítil závan lítosti. Chce se ujistit, aby neměla jeho dítě.

Julienna namočila jednu houbičku a pomalu si ji vsunula hluboko do středu ženství. Pak si rozpustila vlasy a s potřepáním hlavy si lesknoucí kaskádu nechala volně spadnout přes nahá ramena až k růžovým bradavkám.

Pro Darea toto gesto zosobňovalo vábení Sirény. Všechny svaly v těle se mu bolestně napjaly a Dare jen tiše zasténal. Julienna zatraceně dobře věděla, co s ním její hedvábné vlasy dovedou. Celé hodiny je dokázal hladit a probírat se jimi a největší rozkoš mu způsobovala, když se na něho obkročmo posadila a dlouhými prameny vlasů se dotýkala jeho hrudi.

Dare věděl, že prohrál. Možná že je dost silný, aby bojoval sám se sebou, ale nedokáže odolat Juliennině svůdnému kouzlu, když se rozhodne ho svést.

Pevně zatnul zuby, přesto však věděl, že jí dlouho neodolá. Ne teď, když se k němu přiblížila a do dlaně vzala pevná varlata. Jeho penis sebou bezmocně škubal zcela vydán na milost zručným prstům zkušené milenky.

Dare zavřel oči a slastně vnímal rozkoš, jež mu způsobovala.

Naklonila se blíže, své ženství přitlačila na jeho tvrdou erekci a ztuhlými bradavkami se otírala o jeho hrud'

Z Dareova hrdla unikl hlasitý sten. Chtěl ji položit na postel a prudce do ní vstoupit, avšak teď rozhodovala ona. A on se stal jejím otrokem.

Vtom Julienna roztáhla nohy, obkročmo se přitiskla k Dareovu pevnému stehnu a vlhkou šterbinku pomalu sunula po jeho horké kůži. Dare jen zalapal po dechu. Zdálo se, že jeho smysly již nedokáží déle odolávat. Rukama ji pevně chytil v pase, avšak Julienna ho od sebe zase odtáhla.

„Ještě ne,“ varovala ho s výsměšným pohledem.

Pak se k němu znovu přitiskla. Svě horké rty přiložila na svalnatou hrud' a postupovala stále níže a níže, přičemž za sebou nechávala vlhkou stopu po svém jazyku.

Jakmile před Darem poklekla, zavřel oči a se zakloněnou hlavou očekával erotický nápor na jeho mužství.

Nemýlil se. Sotva se ho dotkla, zachvátilo ho horečné vzrušení. Špičkou vlhkého jazyka rozkošnický olízla citlivý hrot ztopořeného údu... Dareovo tělo se zachvělo vzrušením a pak se celé napnulo jako struna.

A to se událo těsně předtím, než vzala Julienna penis do úst a hebkými rty ho pevně sevřela.

„Dobrotivý bože,“ Dare hlasitě zasténal.

Jenže Julienna s ním neměla slitování. Jeho enormně ztopořený úd se teď bezostyšně vzpínal přímo do Julienniných úst a tepal bolestnou touhou. Každíčký centimetr jeho kůže hořel touhou. A Julienna nepřestávala. Promyšleně prodlužovala bolestnou extázi a střídavě Darea dráždila svými zoubky, jazykem a horkými rty.

Dare zatnul zuby a snažil se překonat silný nápor rozkoše, jenž ho zachvátil. Cítil, jak jeho zdravý rozum ustupuje a nezůstává nic než jen větrná smršť nespoutané vášně a divokého vzrušení.

Vykřikl její jméno, pevně ji uchopil za ramena a postavil ji na nohy. Na smyslných rtech jí pohrával vítězoslavný úsměv, jenže Dare v jejích očích viděl divoký plamen vášně a věděl, že je stejně vzrušená jako on.

Rukama ji uchopil za zadeček, nadzvedl a roztáhl ji nohy, připravený zmocnit se jí. Jejich oči se střetly a oba věděli, co bude následovat.

Dare ji spaloval plamenným pohledem a bez dalšího prodlužování jedním prudkým pohybem vstoupil do její těsné vlhkosti.

Zdála se tak horká a žádostivá, že se Dare musel ovládat, aby okamžitě nedosáhl vrcholu. Rovněž Juliennino zalapání po dechu svědčilo o jejím krajním vzrušení. Jakmile mu prsty zabořila do ramen a prohnula se jako luk, Dare věděl, že je blízko vyvrcholení.

Dare se tak usilovně snažil ovládnout, že téměř ani nemohl popadnout dech. Stále zasunutý v Juliennině vlhkosti ji odnesl do postele. Chvíli spolu na úzké posteli vedli bitvu touhy a pevné vůle, kterou silně ovlivňovala oslepující vášně. Julienna obepnula své dlouhé nohy kolem Dareova útlého pasu a v divokém rytmu mu vycházela v ústřety. Dare cítil, jak jeho vyburcování ještě roste.

V obavách, že každou chvíli doslova vybuchne, překryl její žádostivá ústa svými a hladově ji políbil. Odpověděla mu se stejnou intenzitou, kterou ho jen dále povzbuzovala.

O chvíli později ucítil Julienninu prudkou extázi. Otřásala se pod ním ve slastném naplnění a z hrdla jí unikaly hlasité výkřiky rozkoše. Zcela pohlcen spalující vášní do ní naposledy prudce vstoupil, pak se napnul a

v křečovitě extázi uvolnění se bezmocně zřítíl na Juliennu.

Zcela vyčerpaný tak ležel, dokud z jeho těla neodezněla poslední vlna rozkoše. Pak se napřímil, kousek se posunul a položil se vedle ní.

Julienna ležela schoulená v jeho náruči, obklopená jeho teplem a mužnou vůní. Tělo měla zcela malátné, avšak zdravý rozum se pomalu začal hlásit o slovo. Její plán potrestat Darea se jaksí nevydařil. Zradila ji vlastní touha a pocit osamění. Její rozhodnost roztála a změnila se ve spalující hlad.

Neměla pokoušet svou vlastní vášeň, nicméně i přes svou prohru se náhle po sedmi letech cítila očistěná a osvobozená od veškeré zloby a pocitu pokoření. Jejich milování se podobalo nepředvídatelné explozi, ale ona od Darea nic jiného nechtěla. Dováděl ji k pocitu naprostého šílenství a bezbřehé touhy.

Každíčkou chvilku jejich milování si plně vychutnávala a teď se blaženě oddávala mírumilovnému klidu, který následoval. Tolik jí intimnost této chvíle chyběla. Všechno se zdálo tak důvěrně známé. Jeho rty, ruce, jeho objetí. Cítila jeho srdce, které bilo ve stejné tónině jako to její.

A přesto ji považoval za zrádce.

„Navzdory tvému názoru,“ řekla tichým hlasem, „jsem současnému režimu ve Francii *nikdy* nepodala pomocnou ruku. Nenávidím revoluci, poněvadž mi vzala otce a zničila celou mou budoucnost. Jen kvůli Napoleonovi jsme zůstali zcela bez prostředků. Kdybych vlastnila jen část naší země a rodinného bohatství, nikdy bych nemusela...” Julienna se odmlčela. Nevěděla, jak pokračovat.

„Nikdy bys nemusela co?“ zeptal se Dare a konečky prstů ji lehce pohladel po čele.

„Nikdy bych se nemusela uchýlit k prostituci.“

Cítila, jak ztuhl. Šokovala ho.

„Co přesně tím chceš říct?“

Copak ho to opravdu zajímá? pomyslela si.

„Tvůj děd kolem shromáždil tolik falešných důkazů, že jsem se nemohla ani ukázat na veřejnosti, aniž bych tím nevzbudila pobouření. Dokonce i mí přátelé mě považovali za zrádce. Já bych to snad nějak i přečkala, ale *Maman* to zničilo. Opustila jsem město v naději, že ji tím zachráním. Avšak výnos z kloboučnictví nemohl pokrýt veškeré náklady... A pak se její zdravotní stav prudce zhoršil. Potřebovala soustavnou péči a prostředky tisíce bolest. Tak jsem si našla milence, který platil její účty.“

„Milence?“ Dareův hlas se podobal tichému zaskřípění.

Julienna těžce polkla. „Neměla jsem na výběr. *Maman* nikoho jiného neměla.“

S nic neříkajícím výrazem se Dare nadzvedl, opřel se o loket a zkoumavě ji pozoroval.

Jeho obraz se jí náhle začínal rozmazávat. Julienna si s hrůzou uvědomila, že se jí po tvářích kutálejí slzy. Rychle je otřela hřbetem ruky. Nestane se obětí sebelítosti.

„Prodala jsem své tělo, Dare, ale ne loajalitu k této zemi.“

Julienna odvrátila hlavu, aby v jejích očích neviděl bezmocnou zlobu a zášť. „Nejsem na prodej! Má duše není na prodej. A nejsem zrádce.“

Dare mlčel a v duchu vzpomínal na jejich první setkání. Svou matku vždy ochraňovala silou lvíce

pečující o svá mláďata. Pro svou matku obětovala více, než by dokázala jiná dcera. Prodala své tělo jen proto, aby matce zajistila klidný a bezbolestný odchod z tohoto světa. Náhle se ho zmocnil pocit viny.

Vtom se prudce okřikl. Za Julienniny problémy nenese žádnou zodpovědnost. Proč by si potom měl připadat jako viník? Kdyby ho nezhadila, o její matku se mohl dobře postarat. Udělal by to, i kdyby se nevzali. Ale Julienna mu nedala šanci, aby jí něco podobného mohl nabídnout.

„Ublížilo mi, žeš uvěřil lžím svého děda,“ dodala Julienna po chvíli.

I mě to ublížilo, pomyslel si. Zlomila jsi mi srdce. Měl vědět, že starý muž si obvinění z vlastizrady jen vymyslel. A možná to někde v hloubce duše i tušil. Na Julienniných očích, z kterých sršely blesky zloby, viděl, že ji to ještě stále trápí.

„Ve skutečnosti jsem mu nikdy nevěřil. Věděl jsem, že nejsi vlastizrádce,“ řekl tiše.

„Ale teď jsi mě z toho obvinil.“

Dare přemohl nešťastný vzdech. „Přiznávám, že když jsem tě poprvé viděl s Riddinghamem, potřeboval jsem tě z něčeho obvinít. Ještě stále jsem pociťoval hořkost z tvé zrady před sedmi lety.“

A nikdy se té hořkosti nezbavím, uvědomil si Dare a v hrudi ucítil podivnou tupou bolest. Zvedl jednu hebkou kadeři, promnul ji mezi prsty, lehce si ji otřel o rty a přičichl k ní.

Byla to jedna část jeho divokých snů. Držet Juliennu v náručí, cítit její svůdnou hebkost na svém nahém těle, dotýkat se jejích vlasů... Tolik toužil po této blízkosti. Blízkosti, již mu mohla dát jen ona. Poskytovala mu

zvláštní druh útěchy. Stále po ní toužil. Nejednalo se však o touhu těla, ale srdce...

Dare pevně zavřel oči. Je snad možné, že ji ještě stále miluje? Bože, pomoz mu. Ta slabost ho zničí.

Jestli si myslel, že se jeho láska k Julienně časem otupí, jestli doufal, že se s ní pomiluje, pak ji vítězoslavně odstrčí a odejde, tak se krutě mýlil. Nikdy ji nepřestal milovat. Nikdy se mu nepodařilo v sobě udusit ten zničující žár.

Nikdy jsem se od tebe neosvobodil, šeptalo jeho srdce. Budeš mě navždy pronásledovat.

Mohl usilovat jen o to, aby i Julienna toužila po něm. Chtěl, aby se stala stejně hladovou a zranitelnou jako on.

Úmyslně položil dlaň na Juliennino ňadro – a ucítil, jak sebou trhla.

Julienna se zhluboka nadechla a uvědomila si, že se v ní znovu probouzí spalující touha. Zavřela oči a zoufale se snažila nemyslet, necítit, netoužit. Dare v ní však vzbuzoval ty nejdivočejší pocity...

Odhodlaně se vymanila z jeho objetí a prudce vstala.

Za zády slyšela Dareův šepot. „Jsme na stejné straně, klenote. Nejsme nepřátelé.“

„Bylo by snazší, kdybychom byli,“ odvětila stísněně.

Na chvíli zaváhal. „Nevím sice, co si o tom myslíš ty, ale já bych ten mizerný druh války raději odvolal.“

„Já také.“ Tiše se nadechla. „Jestli to myslíš vážně a opravdu chceš, abych se stala špiónem... Udělám to.“

„Jsi si naprosto jistá?“

Julienna se na něho upřeně podívala. „Je to přece jediný způsob, jak mohu dokázat svou nevinu, ne snad?“

Sklopil dlouhé řasy. „Nemusíš mi nic dokazovat.“

„Skutečně?“ Vstala z postele, přešla přes pokoj a ze skříně vytáhla dlouhý župan, aby skryla svou nahotu.

„Jak jsem už řekl,“ poznamenal Dare, „budeš dostávat slušnou mzdu.“

Julienna pokrčila rameny. „Příjem bude samozřejmě vítán, ale souhlasila bych i bez toho. Chci Napoleonovu porážku stejně jako ty. A možná ještě více.“ Se škubnutím si utáhla šerpu županu. „Co chceš, abych dělala?“

„Zjistí, co se děje ve francouzské komunitě. Zvláště nás zajímá protiroyalistické hnutí či snad zvěsti o Napoleonových přívržencích.“

„Zatímco ty budeš pokračovat ve svém pronásledování Calibana?“

„Ano. Občas mě budeš informovat.“

„Dobře. A teď bys raději měl odejít.“

Jednalo se o odmítnutí a k Juliennině velké úlevě Dare se ani nesnažil předstírat, že by ji nepochopil. Vstal a v naprosté tichosti se oblékl.

Julienna se postavila před krb a ohřívala si náhle prochladlé ruce.

Udělá, cokoli v ní bude Dare chtít. Ať už se jedná o špionáž mezi francouzskou komunitou nebo snad o pátrání po Calibanovi. Pevně se rozhodla prokázat mu svou nevinu.

A rovněž se rozhodla přinutit proslulého svůdce, aby ji znovu miloval. Dareovu bitvu ve svádění musí vyhrát.

Nejdříve si však musí urovnat své vlastní myšlenky a pocity. Jestliže dnešní noc představovala varování, pak je ve velkém nebezpečí, aby se vlastní zbraně nakonec neobrátily proti ní.

Juliennina práce špionky začala mnohem dříve, než předpokládala. Hned následujícího dne se totiž celou zemí roznesla zpráva, že Napoleon Bonaparte abdikoval.

Během několika málo hodin se ulice Londýna zaplnily davem nadšených obyvatel, kteří dlouho očekávanou novinu bouřlivě oslavovali. Mezi zvukem trubek a hlasitým hlomozem hrnců a pánví se ozývaly nadšené výkřiky: „Korsické monstrum je pryč!“ Celá Evropa trpěla pod Napoleonovou nadvládou tak dlouho, že se jeho porážka zdála jako učiněný zázrak.

Když Julienna navštívila improvizovanou schůzku v salonu Solange Brogardové, zjistila, že se mezi emigranty o ničem jiném ani nemluví. I ona se podílela na radostných oslavách, ačkoliv její budoucnost na osudu Napoleonova následníka nikterak nezávisela. Ostatní emigranti však vývoj situace nedočkavě sledovali. Jakmile se totiž francouzský senát vyjádří ve prospěch krále Ludvíka, mnoho z nich se bude moci vrátit domů. Julienně nikdo z blízké rodiny nezůstal a panství Folmont zkonfiskovali již před mnoha lety.

Přes veškerý rozruch však koncem týdne neměla nic, co by Darea mohlo zajímat. Zastavil se v jejím apartmá a pozval ji na vyjížďku za město.

Ačkoliv se jarní den skutečně vydařil, Julienna cítila podivné napětí. Dare se však k její ostudné minulosti nevyjadřoval a ona se rozhodla lépe ovládat své emoce a

předstírat, že jejich bouřlivé milování prostě neexistovalo.

Počkala, dokud nevyjeli z hlavních tříd Londýna, a pak Dareovi předala své špionážní poznatky.

„Celý týden jsem neviděla a neslyšela nic jiného než radost nad návratem krále Ludvíka do Francie. Všichni očekávají, že spolu s ním zaujme své právoplatné místo i Comte d'Artois, princ de Conde a ostatní členové dvora. Je mi líto, ale nenarazila jsem na nikoho, kdo by ve mně vzbudil třeba i sebemenší podezření, že by podporoval Bonaparta.“

Dare zakroutil hlavou. „Nemusíš se omlouvat. Ani já jsem nikterak nepokročil. V pátrání po Calibanovi jsme stále na mrtvém bodě.“

„Copak se ti nepodařilo identifikovat toho milence mrtvé společnosti?“

Na chvíli zaváhal a zvažoval, zda se má Julienně svěřit s dárkem v podobě brože, kterou našel ve svém kočáře, pak však jen řekl: „Ne. Nicméně ještě je příliš brzy.“

A pak i sám sebe překvapil zcela nesouvisející otázkou. „To je pěkný klobouk. Navrhla sis ho sama?“

Zvedla ruku a lehce se dotkla široké krempy hedvábného klobouku, který zdobily drobné růžičky. „Já ne. Takový talent měla jen *Maman*“

„Zatímco ty jsi měla cit pro obchod.“

„Asi ano,“ řekla Julienna. Nechápala, proč tak náhle změnil téma hovoru.

Po jejich útěku do Kentu ona a její matka celá léta žily jen z charity vzdálených příbuzných. Pak však Juliennu napadlo prodávat klobouky a čepce, které její křehká matka dokázala navrhnout s nevídaným umem a fantazií. Podobně jako většina francouzských žen měla

komtesa vytříbený vkus a její kreace se zanedlouho staly velice žádanými. Obchod prosperoval docela dobře, takže po čase si mohly otevřít kloboučnictví a dokonce najmout prodavačku. Jak anglické, tak francouzské šlechtičny jimi sice opovrhovaly, neboť vydělávat si na živobytí obchodem se zdálo pod jejich úroveň, ale aspoň měly dostatek prostředků na matčiny léky.

Julienna však nemohla pochopit, jakou má Dareova otázka spojitost s Calibanem.

„Neměla bys svůj talent podceňovat,“ dodal lehkým tónem. „Pro hraní máš přímo skvělé nadání.“

„Děkuji,“ řekla a čekala, co bude dál.

„Už se nemůžu dočkat tvého zítřejšího představení.“

„Ačkoliv jsi tutéž hru viděl už asi šestkrát?“ Hra *Richard III* měla takový úspěch, že se vedení divadla rozhodlo v ní i nadále pokračovat. „Jsem si jistá, že tě už musí nudit.“

„Pohled na tebe mě nikdy nemůže nudit, lásko. A také se musím snažit, abych vyhrál naši sázku.“

„Ale samozřejmě,“ řekla jízlivým tónem.

Dare se na ni pobaveně podíval. „Když mluvíme o naší výhře, chtěl bych ti něco navrhnout. První týden v květnu chci zajet na dostihy do Newmarketu. Mám dva hřebečky, kteří by mohli vyhrát. Byl bych rád, kdybys tam jela se mnou.“

Julienna ztuhla. „Nemůžu na tak dlouhou dobu odjet z divadla. Ne po týdenním pobytu na tvé usedlosti.“

„Ani když tě povolá vláda?“

„Tou vládou myslíš sebe?“

„Souhlasila jsi, že budeš pracovat jako náš informátor.“

„Ale v Newmarketu žádné emigranty neznám,“ odvětila Julienna. „Prostě se mě snažíš zmanipulovat ve svůj vlastní prospěch.“

„Máš pravdu,“ připustil Dare. „V Drury Lane zařídím, abys měla příští týden volno.“

„Ty to nevzdáš, že?“ řekla Julienna podrážděně.

Dare na tváři vykouzil svůj odzbrojující úsměv. „Samozřejmě že ne. Myslel jsem, že už mě znáš.“

„Bohužel ano. Ani v nejmenším nepochybuji, že se mě celý týden budeš snažit svést.“

„Jak jinak? Ale jestli potřebuješ ochránce, můžeš s sebou vzít madame Brogardovou.“

„Ta se jako ochránce příliš neosvědčila,“ zamumlala Julienna. „Kde budeme bydlet?“

„Už začátkem jara jsem v Newmarketu pronajal jeden dům. Není příliš luxusní, ale pohodlný.“

„A zcela nevhodný. V žádném případě tam s tebou nebudu bydlet, Dare. Vypadalo by to, že jsi vyhrál. Solange a já zůstaneme v hostinci.“

„Pochybuji, že tak narychlo najdeme volný pokoj. V Newmarketu se sejde celý dostihový svět.“

„Nu, jestli mě tam chceš mít, pak nějaký jistě seženeš.“ Julienna se na něho škodolibě usmála. Jsem si zcela jistá, že markýz z Wolvertonu dokáže svým šarmem okouzlit nejednu hostinskou, aby na ní vyloudil volný pokoj.“

„Hraješ tvrdě, lásko, ale budu se snažit, abych tě uspokojil.“

„Uspokojit mě se jen tak někomu nepodaří,“ připomněla mu tlumeným hlasem.

Dare sledoval Juliennino představení a jeho špatná nálada se jen zhoršovala. Zcela záměrně se vyhnul otázkám o tajemném milenci mrtvé spoléčnice, neboť ji nechtěl zbytečně znepokojovat.

Neexistoval důvod, aby jí řekl o nálezu perlové brože, která ležela v jeho kočáře, nebo snad o podezření, že ji tam tajně vložil Caliban. Lady Castlereaghoová potvrdila, že ta cetka je skutečně totožná s tou, kterou nosila Alice Watsonová, což Darea jen utvrdilo v jeho podezření, že ho Caliban vodí za nos.

Až do okamžiku, kdy lady Anna požila jed, se Dareova mysl místo na Shakespearovu hru soustředila na jeho nepřítel. Nyní sledoval Juliennu, jak si usrkla ze sklenice s vínem a pustila se do dlouhého monologu, v kterém odsuzovala krutou a sobeckou povahu krále Richarda. Netrvalo ani pět minut, když jí náhle selhal hlas a Julienna se chytila za hrdlo. Podařilo se jí ze sebe dostat ještě několik slov, když se zapotácela a Dare poznal, že něco není v pořádku.

Náhle zavřela oči a pomalu klesla na dřevěnou podlahu, jako by omdlela.

Dare věděl, že její zhroucení není součástí scénáře.

Ostatní herci se zdáli vývojem situace doslova ohromeni. Jeden z „palácových strážných“ poklekl na koleno a vzal Juliennu za ruku. „Má královno! Jste nemocná?“

Poté, co Julienna neodpovídala, Dareovi po zádech přeběhl mráz. Bez dalšího otálení vstal ze sedadla a dlouhou chodbou pospíchal do zákulisí.

Když vběhl na jeviště, kolem Julienny se shromáždil hlouček herců a z hlediště se ozýval hukot.

Prorazil si cestu a poklekl vedle Julienny, která ztratila vědomí.

Měla plytký dech a tep se zdál tak nitkovitý, že ho téměř nemohl nahmatat.

„Zavolejte doktora!“ vykřikl Dare vyděšeným hlasem.

Někdo mu podal sklenici s čichací solí a Dare jí Julienně zamával pod nosem. Víčka se jí zachvěla a z hradla jí unikl tichý sten, avšak tělo zůstalo ochablé.

Dare vzal Juliennu do náruče a nesl ji do zeleného salonku, aniž by věnoval pozornost dychtivým otázkám Samuela Arnolda.

Položil ji na pohodlnou pohovku a s pohledem upřeným na bledost jejího obličeje a na modré rty, kterými nemohla ani pohnout, jí uvolnil pevnou šněrovačku divadelních šatů. Moc dobře si vzpomínal, kde už takovou barvu obličeje viděl. U mrtvé spolčnice.

K jeho velké úlevě se v místnosti po chvíli objevil muž, který o sobě tvrdil, že je lékař. Během Julienniny prohlídky Dare nervózně přecházel po pokoji a kdesi z dálky k němu doléhaly Keanovy lamentace, jak teď bude hra pokračovat.

Netrvalo dlouho a doktor se zamračil. „Možná to víno, které vypila, někdo skutečně... Pane, obávám se, že ji někdo otrávil.“

„Otrávil?“ opakoval Dare a hrdlo se mu sevřelo hrůzou.

„Ano. Přesně takto se projevuje otrava.“

„Zemře?“ zeptal se Dare ochraptělým hlasem.

„Pravděpodobně toho nevypila tolik, aby ji jed zabil. Ale musíme ho dostat co nejrychleji z těla, jinak hrozí nebezpečí, že jí selže srdce.“

Dare bezmocně hleděl na Juliennu, která tu ležela tak slabá a bezmocná. V té chvíli, kdy spadla na podlahu,

jeho vlastní srdce přestalo bít, avšak možnost, že ji někdo otrávil, mu do žil vlila hrůzu a děs.

„Přineste mi nějaký ocet,“ ponoukal doktor Arnolda. „A jestli nemáte ocet, tak mýdlo a vodu.“

Ředitel pospíchal do své kanceláře, odkud se ve chvíli vrátil s lahví octa. Zatímco se doktor připravoval na nezbytné, Dare vyhnal všechny přihlížející, aby měla pacientka soukromí.

Doktor přinutil Juliennu, aby ocet vypila, a pak ji obrátil na břicho. S hlavou přehnutou přes okraj pohovky jí tlačil na záda, dokud celý obsah žaludku neskončil v připraveném laboru.

„Myslím, že by to mohlo stačit,“ řekl doktor spokojeně.

Dare přistoupil k Julienně, posadil se vedle ní na pohovku a vlhkým hadříkem jí otíral obličej a rty.

Konečně otevřela oči a zesláblou rukou se dotkla bolavého spánku. „Co... se stalo?“

Něžně ji pohladil po zpoceném čele. „Asi jsi vypila něco, co ti příliš nesedlo,“ řekl Dare a s varovným pohledem se obrátil na doktora. Nechtěl ji vystrašit. „Promluvíme si až později, lásko. Zavolám kočár a odvezu tě domů. Musíš si trochu odpočinout.“

Julienna odevzdaně přikývla a unaveně zavřela oči.

Dare ji přikryl dekou a ostatní muže vyhnal ze salonku, aby měla chvíli klidu.

Dare věděl, že se doktor mohl mýlit, ale příliš v to nedoufal. Spíše předpokládal, že se jednalo o čin Calibana. Pravděpodobně se vystrašil, že se Dare dostal příliš blízko, a tak se ho snažil varovat.

Dare pevně sevřel rty. Pochopitelně že si jeho varování vezme k srdci. Kdyby totiž Julienna jeho vinou zemřela, nikdy by si to neodpustil.

Nicméně nezamýšlel, že by se snad svého pátrání vzdal. Jestli ovšem chce vyhrát bitvu s vrahem, bude muset více taktizovat.

Dare odvezl Juliennu domů a najal služebnou, která na ni přes noc dávala pozor. Následujícího rána dorazil do jejího apartmá a ke své velké úlevě zjistil, že Julienna má dostatek sil, aby se posadila a zeptala se, co se vlastně stalo.

Dare jí řekl o doktorově podezření a také o tom, že ředitelovo vyšetřování k ničemu nevedlo. Nikdo z herecké společnosti neměl ani to nejmenší tušení, jak se jed mohl dostat do Julienniny sklenice s vínem. Nikdo nikoho podezřelého neviděl.

„Myslíš si, že mě Caliban chtěl skutečně zabít?“ zeptala se Julienna.

„Ne,“ odpověděl Dare. „Podle mého názoru mě chtěl varovat. Jenže víckrát mu už nedám šanci. Najal jsem muže, který tě bude doprovázet do divadla i domů a který tě bude následovat, kamkoliv půjdeš.“

„Trochu to přeháníš,“ namítala Julienna. „Možná ano, ale nepřipustím, abys mou vinou zemřela,“ odvětil Dare rozhodným hlasem.

Děsilo ho vědomí, že kdyby se Caliban skutečně rozhodl Juliennu zabít, pak by mu v tom nic nezabránilo.

Lucianovi do Devonshireu poslal zprávu o Calibanově útoku a rovněž se spojil s jeho zástupcem Filipem Bartonem. Příští dva týdny však nezjistili nic nového. Jakmile jednou záludný Caliban unikl, smetl za sebou veškeré stopy.

Alespoň že k žádným dalším incidentům nedošlo. Dare zvažoval, jestli nemá zrušit svou účast na dostizích, pak však usoudil, že bude lépe, když Juliennu vyveze ven z města. Rovněž tak mohl předstírat, že se vzdal svého pátrání, ačkoliv nic podobného neměl v úmyslu.

Přesto však Calibanův útok na Juliennu Darea ovlivnil více, než chtěl přiznat. Ať šel kamkoliv, stále se ohlížel přes rameno. Ostražitým zrakem pozoroval temná zákoutí a stinná místa, jestli v nich nestojí zrádce. A věděl, že na závodisti to nebude jiné

Do Newmarketu dorazili pozdě odpoledne. Dare Julienně a její přítelkyni znovu nabídl, aby se s ním ubytovaly v pronajatém domě, avšak Solange důrazně odmítla. Tvrdila, že něco jiného je zůstat s ním v jednom domě, když je přítomna celá společnost, a něco jiného pobývat pod jednou střechou s nechvalně známým svůdníkem, když jako ochrana neslouží nikdo jiný než několik služek. A kromě toho, ať už se Juliennu snažil otrávit jakýkoliv blázen, až do Newmarketu za nimi jistě nepojede.

Dare neochotně souhlasil. Nevěřil, že by je Caliban pronásledoval, přesto se však hodlal domluvit s hostinským, aby na obě dámy dával bedlivý pozor.

Přesně jak Dare předpokládal, všechny hostince se zdály plné, avšak pro lorda Wolvertona se vždy nějaký ten pokojíček našel. Harriford Arms slečně Laurentové a madame Brogardové nabídl dvě velice elegantně zařízené místnosti, kde mohly celý týden přebývat i se svou služebnou.

Solange prohlásila, že ačkoliv je Dareův cestovní kočár vybavený skvělými péry, přesto je po padesátimílové cestě zcela vyčerpaná. Proto se domluvili, že dámy zůstanou ve svých pokojích, kde si

po dlouhé cestě odpočinou a kde je v sedm hodin vyzvedne Dareův kočár, aby s ním povečeřely v jeho domě.

Jakmile se dámy zabydly ve svých pokojích a občerstvily čajem, jejich baculatý hostinský ze začal až přehnaně zajímat o lorda Wolvertona a o dostihy.

„Jeho Lordstvo většinou vyhrává a něco mi říká, že tentokrát bude štěstí opět na jeho straně. Vždyť také patří do klubu žokejů. Kdykoliv chce pokoj, u mě ho dostane.“

„Co je to ten klub žokejů?“ zeptala se Solange. „Podle mě se jedná o vládce britských trávníků,“ řekla Julienna jízlivě. „Dare bude jistě štěstím celý bez sebe, že dnes večer bude schopný naši zvědavost ukojit.“

Všechno probíhalo přesně, jak předpokládala. Prostý domek se náhle změnil ve velkolepý palác a jako obvykle Dareův šéfkuchař k večeři stvořil přímo mistrovské dílo.

Dle Juliennina názoru se konverzace ubírala uspokojujícím směrem. Do Newmarketu přijela s pevným rozhodnutím užít si výlet jako skutečnou dovolenou. Poněvadž nikdy předtím žádné dostihy nenavštívila, Dareovo líčení celého průběhu závodů jí připadalo velice zajímavé.

„Tento týden se poběží míle po rovné dráze,“ řekl Dare. „A vítěz obdrží dva tisíce guineí. Od toho se odvíjí i jméno dostihů.“

„V minulých staletích se běhalo i několik mil, což se ukázalo jako příliš vyčerpávající,“ vysvětloval Dare. „V dnešní době je trať mnohem kratší a běží se především pro peníze, zatímco vítězný pohár slouží jen jako trofej. V pátečním závodě poběží třiadvacet koní. Sázky se

vyšplhají do závratných výšin," dodal Dare.
„Odhadoval bych je tak na dvě stě liber.“

„Tolik?“ vykřikla Solange ohromeně.

„Měly byste snad zájem si vsadit?“ zeptal se Dare.

„Já rozhodně ne,“ odpověděla Julienna jako první.
„Nemám v úmyslu své těžce vydělané peníze vsadit na tak pochybnou výhru, jak to dělávají někteří šlechtici, které všichni známe.“

Dare se jen ušklíbl. „Pak tedy, jestli jsou dámy připravené, můžeme zítra ráno sledovat trénink a odpoledne zajít do žokejského klubu. Večer tam bude příliš mnoho lidí. Newmarket se chlubí několika jedinečnými chovy a my si je můžeme prohlédnout už příští den.“

Solange ohrnula nos. „*Afonon*, nemám zájem o návštěvu páchnoucích stájí. Mnohem raději bych si šla zatančit.“

Ráno si pronajali drožku a jeli se podívat na trénink, který se odehrával na newmarketských pláních. Mlha se pomalu rozplývala a před Juliennou se objevil široký pás svěže zeleného trávníku. Na obzoru se tyčily věžičky a kopule několika chovných farem a stájí.

Koně vypadali prostě úchvatně. Mohutné svaly, které se při každém kroku napnuly, pokrývala srst vysokého lesku.

„Tato trať plnokrevníků patří k třetí nejdelší v celé Anglii,“ informoval je Dare.

Podél trati stálo několik trenérů a majitelů koní a dávalo žokejům poslední cenné instrukce.

Julienna nikde neviděla sedadla pro diváky ani stánky s občerstvením. Dare vysvětloval, že většina přítomných průběh závodů sleduje z koňského hřbetu nebo ze střechy kočáru.

„Doufám, že nečekáte, že polezu na střechu kočáru!“ protestovala Solange.

Dare se jen usmál a ujistil ji, že jeho sluhové se postarají o veškeré pohodlí.

Stačilo několik hodin na závodisti a Julienna musela uznat, že jezdecké vzrušení je vskutku nakažlivé. Zúčastnili se tréninku dvou mladých hřebců, které Dare přihlásil na dostihy, a se zatajeným dechem sledovali fascinují podívanou, jak zvířata za dusotu kopyt pádila zelenou plání. Poté Dare s trenérem poodešli kousek dál a chvíli spolu soukromě hovořili.

„Omlouvám se,“ řekl Dare na závěr. „Ten chlapec je stejně temperamentní jako plnokrevníci, o které se stará. A rovněž vyžaduje podobnou péči. Ale ve své profesi je nejlepší.“

Což Juliennu vůbec nepřekvapilo. Dare si přece vždy nájímal jen profesionály.

Poobědvali v jednom z hotelů v Newmarketu a později se vydali do klubu žokejů na High Street. Právě zde se odehrávalo veškeré dění okolo dostihů v celé Anglii. Vedli zde chovné knihy a dostihový kalendář.

Večer se zúčastnili společenského večírku, který pořádal jeden místní šlechtic. Zdálo se, že Darea tady zná úplně každý. Sotva vešli do tanečního sálu, okamžitě ho obklopili staří známí, kteří chtěli obnovit svá přátelství, a ptali se ho na jeho názor na průběh dostihů.

Rovněž ani Julienna a Solange si nemohly stěžovat na nedostatek zájmu, neboť společnost se ukázala jako velice živá a příjemná a před oběma dámami se tvořily fronty gentlemanů dychtivých po tanci.

Občas se Dareovi podařilo Juliennu uchvátit jen sám pro sebe a společně si vychutnávali rytmičky waltz, což

však nikdy nemělo dlouhého trvání. Stačila chvíle a už se po jejích boku objevil další taneční partner.

Téměř koncem večera, když se Julienna vracela z toalety, koutkem oka zahlédla vysokou, temnou postavu muže, který se líně opíral o zábradlí, a všechna krev v žilách jí náhle ztuhla.

Ivers.

Ačkoliv *zmizel* tak rychle, jak se objevil, Juliennina dobrá nálada se již nevrátila. Náhle se v místnosti ochladilo, na čele se jí objevily kapičky potu a Julienna vyděšeně zalapala po dechu.

„Není ti snad dobře, *mon amie*?“ zeptala se Solange starostlivě. „Jsi bílá jako křída.“

„Ne, je mi fajn,“ lhala a sama sebe se snažila přesvědčit, že se jí to jen zdálo. Ivers představoval její noční můru.

Celých sedm let ho neviděla a doufala, že to tak i zůstane. Anthony Gale, hrabě Ivers, soused Dareova dědečka, byl divoký mladý muž, na kterého Julienna ani Dare rozhodně neměli hezké vzpomínky.

Oba muži oplývali neobyčejnou krásou a přitažlivostí, avšak Ivers byl mnohem temnější než plavý Dare a jeho uhlazené chování se na Juliennin vkus zdálo až příliš vypočítavé. Až do onoho léta si však ke své vlastní škodě neuvědomovala, jakým opovržením hodným hulvátům vlastně je.

Julienna se zachvěla a s přemáháním se jí podařilo na rtech vyloudit nucený úsměv. S úlevou uvítala, když hudba konečně dozněla a ony se v Dareově doprovodu vracely do svých pohodlných pokojů.

Dare jí ještě připomenul, že ji v deset ráno vyzvedne, aby se společně vydali na obhlídku zdejších stájí, a pak se s nimi s poklonou rozloučil.

Julienna začala vystupovat po schodišti, když vtom si jí všiml hostinský a rychle se k ní rozběhl. K jejímu velkému překvapení jí podával malý lístek.

„Jdi napřed, Solange,“ řekla Julienna starší ženě, když se snažila v mdlém světle přečíst narychlo psaný vzkaz. „Ráno se uvidíme u snídane.“

Poněvadž vzkaz nemohla v přítmí rozluštit, vyběhla příkré schody a pospíchala k nástěnné lampě. Všude vládlo naprosté ticho. Tak velké ticho, že mohla slyšet zrychlený tep svého srdce.

Drahá slečno Laurentová, věřím, že si máme o čem popovídat. Za rozbřesku na vás budu čekat za hostincem.

Pod vzkazem stál naškrábaný podpis: *Ivers*. Náhle za sebou uslyšela tiché kroky a po zádech jí přeběhl mráz.

Prudce se otočila a s hrůzou staženým hrdlem pozorovala, jak se k ní pomalu blíží hrabě Ivers.

Zastavil se těsně před ní. Julienna si pomyslela, že se kromě hlubších vrásek, jež patřily k nesporným znakům zhýralého života, a očí podlitých krví za těch sedm let vůbec nezměnil.

„Mademoiselle Laurentová.“

Přímo ji hypnotizoval svým vědoucím úsměvem. Nemohla dýchat a ani mluvit. Zoufale chtěla začít křičet a utíkat, ale nemohla se ani hnout.

„To je skvělé, že vás potkávám. A samotnou. Báł jsem se, že budu muset čekat až do rána.“

„Co...?“ Julienna polkla a znovu se pokusila ze sebe dostat kloudnou větu. „Co tady děláte?“

„Proč se tak díváte? Chtěl jsem s vámi mluvit.“

Julienna pevně zatnula pěsti a snažila se najít ztracenou rovnováhu. Jestli pozná, že se bojí, stane se ještě nebezpečnějším

„Musím se přiznat, že jsem přišel žádat o pomoc. Nacházím se v poněkud nepříjemné situaci. Dluhy ze hry. Jestli okamžitě nezaplatím, budu muset opustit zemi.“

„Co to má společného se mnou?“

„Nedávno jsem zajel do Londýna a všichni mluvili jen o vás. Stala se z vás uznávaná herečka. A jak jsem pochopil, máte kolem sebe několik štědrých mecenášů... včetně Wolvertona. Asi jste opravdu dobrá, když se znovu stal vaším milencem. Jistě jste z něho už nějakou tu libru vyždímala.“

„Vy jste se zbláznil,“ řekla Julienna skrze zatnuté zuby. „Snad si nemyslíte, že bych vám dala třeba jen šilink.“

„Nezbláznil jsem se. Jen jsem v tísní.“ Vychytrale se na ni podíval. „Londýnský klenot... Jak dlouho asi vaše reputace vydrží, až na povrch vyjde pravda o vaší skandální minulosti? A co podezření z vlastizrady?“

„Moc dobře víte, že žádný z těch důkazů se nezakládal na pravdě!“

„To já přece vím. Kdo si myslíte, že starému pánovi s falšováním všech těch důkazů pomáhal?“

Julienna cítila, jak se jí odporem zvedl žaludek. Pochopitelně že Ivers mohl i tentokrát spřádat mnohé lži, ale ona se ho už nezalekne. „Nedám vám ani libru.“

„Ignorovat mou žádost mi nepřípadá příliš moudré.“

„Pak asi nejsem moudrá. Má odpověď zní ne.“

S výhrůžným pohledem udělal další krok jejím směrem. „Uvidím, jestli vás nakonec nepřesvědčím.“

Julienna se vyděšeně rozhlédla kolem sebe a uvědomila si, že chodba je zcela liduprázdná. Snad si nemyslela, že by ji Ivers oslovil před ostatními hosty. Trpělivě vyčkal, až se octne bez doprovodu.

Jakmile natáhl ruku a chytil ji za rameno, celým tělem jí projela prudká vlna odporu. Pouhý jeho dotek ji naplňoval strachem.

Nicméně už nebyla tou nevinnou plachou dívkou, které před sedmi lety tolik ublížil. Už věděla, že musí bojovat.

Sáhla do kapsy ukryté v záhybech široké sukně, odkud vytáhla ostrý nůž. Pak jedním pohybem vytáhla čepel z pochvy a přitiskla mu ji k hrdlu.

„Musím vás ubezpečit, lorde Iversi, že vy mě nepřesvědčíte vůbec k ničemu,“ řekla tichým, avšak rozhodným hlasem. „Naučila jsem se, jak se bránit před takovými lotry, jakými jste vy.“

Provokativně se usmál. „Nepoužijete ho.“

„Ne?“

Významně se podívala na jizvu pod jeho levým uchem, kterou mu před sedmi lety způsobila svými nehty. „Stále nosíte známku, kterou jsem vám dala, pane. Ale ujišťuji vás, že ve srovnání s tím, co vám vyryjí do tváře, jestli se mě jen dotknete, to vůbec nic není.“

Jeho pobavení se rozplynulo a na tváři se mu usadily pochyby.

„A teď zmizte,“ řekla vážným hlasem. „Pokud ovšem nechcete, abych vám prořízla hrdlo.“

Z hrudi jí unikl divoký smích. S podobnými melodramaty měla hojnou profesionální zkušenost, avšak žádná hraje nikdy neposkytla tak úchvatný pocit zadostiučinění. Tentokrát nic nehrála. Než by mu dovolila, aby se jí znovu dotkl, raději by ho zabila.

Zdalo se, že jí konečně uvěřil. „Budete litovat, slečno Laurentová,“ varoval ji.

„Ne tolik, jako jsem litovala před sedmi lety, že jsem vás nechala uniknout bez potrestání. Jestli se mě pokusíte ještě jednou zastrašit, přísahám, že svou chybu napravím.“

Nekonečně dlouhou dobu tam jen stál a mlčky si ji prohlížel. Julienna slyšela tlukot svého vlastního srdce. Konečně couvl, pak se obrátil na podpatku a zmizel.

Julienna cítila, jak se jí třesou kolena, a malátně se opřela o zeď.

Dobrotivé nebe...

Z hrdla jí unikl tichý vzlyk a ona si musela obě ruce přitisknout k žaludku ve snaze utišit pocit nevolnosti, jenž se jí zmocňoval. Nesnášela tento důvěrně známý pocit zranitelnosti a bezmocnosti.

Donutila se zhluboka dýchat, aby se alespoň částečně uklidnila, avšak ruce se jí stále chvěly. Julienna si uvědomila, že teď se bude muset mít neustále na pozoru.

Už nikdy Iversovi nedovolí, aby jí znovu ublížil. Aby jí vzal to nejcennější, co kdy měla. Náhle se zamračila. Co když ji skutečně označí za zrádce? Jednou to už udělal.

V hlavě jí hučelo jako v úle. Možná proti ní znovu zosnuje další důkazy... Jenže ona už není bezbranná dívka. Nyní má svého ochránce, mocného přítele... Darea.

Ulehčené si oddychla. Vždyť má Darea. Ten jí jistě uvěří. Jen ten ji může ochránit před takovou bestií, jakou je Ivers.

Musí jít za ním. Kromě jeho náruče na světě není místo, kde by se cítila v bezpečí...

Obrátila se ke schodišti, když vtom ztuhla.

Na konci chodby stál Dare a upřeně ji pozoroval.

„Madame Brogardová nechala v kočáře rukavice. Chtěl jsem jí je vrátit. Překvapilo mě, když jsem se na schodech potkal s hrabětem Iversem.“

„Není to, jak si myslíš...“

„Skutečně?“ Dare se ani nepohnul, jen rukavicemi nenuceně poplácával po stehně. Jeho oči se však zdály tvrdé jako ocel. „Už jednou jsi ze mě udělala blázna, když ses s ním stýkala za mými zády. Víckrát to, drahá, nedopustím.“

„Ne, Dare, tak to není.“

Pomalu se k ní přibližoval a probodával ji chladným, odsuzujícím pohledem. „Není to tvůj milenec?“

„Ne,“ odpověděla Julienna pevným hlasem. „Ivers není můj milenec. Celé ty roky jsem ho neviděla.“

„Tak co tady dělá? Chce tě zpátky do postele?“

„Ne.“

Jeho překrásná ústa se stáhla do ironického úšklebku. „Ty si snad myslíš, že ti uvěřím?“

„Ano. Nikdy by nemohl být mým milencem. Je mi odporný jako havěť. Naskakuje mi z něho husí kůže.“

Na Dareově tváři se neobjevil ani náznak jakéhokoliv citu.

Julienna cítila, jak jí pod jeho odsuzujícím pohledem pokleslo srdce. Odvrátila se. Věděla, že veškeré vysvětlování je zbytečné. Dare jí neuvěří. Ne po tom, co ho před sedmi lety zradila.

Cítila, jak jí srdce sevřela železná pěst. Znovu nesnese jeho odsouzení. Není natolik silná, aby to vydržela.

Obrátila se k němu zády, ale Dare ji pevně chytil za zápěstí. Když se instinktivně odtáhla, tvrdě si ji přitáhl k hrudi a sevřel ji v náručí.

„Dare, ne!“

Ale Dare ji neposlouchal. Jeho objetí se podobalo kovovým poutům. Sklonil se, aby se tvrdě zmocnil jejích úst. Chtěl ji potrestat. Choval se jako muž, který si bez rozmyslu bere, co je jeho.

Zaútočily na ni temné vzpomínky a Julienna se začala bránit. Hrůzou zkoprnělá sevřela pěsti a zoufale jimi bušila proti útočnickově hrudi. „*Přestaň!*“ Musela se osvobodit. Snažila se ho odstrčit. „*Nedotýkej se mě!*“

Zoufalý křik musel proniknout za oponu temné zloby, neboť Dare konečně uvolnil sevření.

Málem upadla. Zmateně couvla a narazila do zdi.

Třesoucí se Julienna chvíli hleděla do Dareovy krásné tváře nyní pokřivené nenávistí a zlobou. Pak se obrátila a s usedavým pláčem se rozběhla do své ložnice.

Dare zůstal stát a zmateně pozoroval, jak před ním Julienna utekla a zamkla se ve svém pokoji. Hlasitě zaklel. Ještě stále se celý třásl žárlivostí, přesto si začal uvědomovat, co provedl.

Vždyť Juliennu vystrašil. Cítil, jak se v jeho náruči chvěje strachy. V jejích očích viděl děs a hrůzu.

Bože, co to jenom udělal?

Ještě nikdy předtím se nedotkl ženy, aniž by ona sama nechtěla. Ačkoliv si právě připomenul Julienninu zradu, nedávalo mu to právo takhle s ní zacházet. A neomlouvaly ho ani obavy, že mu ji Ives znovu ukradne. Reagoval jako primitivní hlupák bez kouska rozumu. Srdce se mu sevřelo hrůzou, že ji znovu ztratí.

Dare zavřel oči. Sedm let bolesti a osamění. Představa, že by se temná minulost mohla opakovat, se zdála příliš děsivá. Znovu by to nevydržel. Musí tomu zabránit. Nedopustí, aby mu ten bastard Ivers znovu vstoupil do cesty.

Julienna se Solange právě snídaly, když ji Dare přišel vyzvednout k jejich plánované vyjížďce. Zmateně se na něho podívala. Chtěla vědět, jak bude po včerejším setkání reagovat. Dareova tvář se však podobala neproniknutelné masce.

Ani z jeho rozloučení s madame Brogardovou se jako vždy nedalo nic vyčíst. Dare při jednání se starší dámou oplýval šarmem a dobrou náladou.

Poté Julienna Darea následovala na nádvoří. Po chvíli si uvědomila, že se neustále nervózně rozhlíží kolem sebe. Byla ráda, že je s ní Dare, ačkoliv nevypadal, že by s ní chtěl mít cokoli společného. Z jeho mlčení usoudila, že se jí za včerejší hrubé *zacházení* nemíní omluvit. Možná by na to měla raději zapomenout.

Jakmile došli ke kočáru, Julienna unaveně klesla na měkké polstrování. Vždyť včera skoro nespala. Kdykoliv totiž zavřela oči, uviděla před sebou temnou postavu Iverse. Doufala, že návštěva newmarketských chovných stájí jí přinese alespoň trochu rozptýlení.

Netrvalo dlouho a Julienna si všimla, že jedou rychlostí, která se jen stěží hodí k pomalé vyjížďce určené k poznávání přírodních krás.

Zvědavě vykoukla z okna a s podivem si všimla, že cesta se až příliš nápadně podobá hlavní trase, po které přijeli z Londýna.

„Jen si udělej pohodlí,“ odpověděl Dare na její nevyslovenou otázku. „Máme před sebou dlouhou cestu.“

Nechápavě se na něho podívala. „Jedná se snad o únos?“

Dare se vyhnul přímé odpovědi. „Máme před sebou pět dnů. Nemíním je strávit v Iversově společnosti.“

„Ani já ne.“ S vypětím všech sil se na něho chladně smála. „Solange o tom ví?“

„Řekl jsem jí to včera večer. Vlastně mi dala své požehnání. Zatímco jsi snídala, sbalil jsem ti zavazadla a nechal je naložit do kočáru.“

Je pravda, že se Solange dnes ráno chovala jaksi podivně, téměř omluvně. Julienna předpokládala, že její citové rozpoložení pramení z nevůle strávit den obchůzkou stájí. „Chceš říct, že souhlasila s tím, abys mě unesl?“

„Vysvětlil jsem jí, že tě ohrožuje šílený muž. Což mi po nedávném útoku na tvůj život nedalo velkou námahu. Uvěřila, že se mnou budeš v bezpečí.“

„Kam jedeme?“

„V Berkshireu mám dům. Velmi privátní dům.“

„Ze všeho nejraději přebývám v místech, kam si vodiš své milenky,“ řekla Julienna jízlivě.

„Chápu,“ odvětil Dare nevzrušeným tónem.

Julienna pevně stiskla rty. Měla by se na Darea zlobit, ale místo toho cítila úlevu, že ji veze pryč z Newmarketu. Myšlenka na další setkání s Iversem ji přímo děsila. Ačkoliv neměla proti Dareově únosu žádné námitky, přesto řekla: „Nechápu, proč se tak snažíš.“

Dare ji zpražil tak chladným pohledem, že sebou téměř trhla.

„Protože tě chci mít jen pro sebe. A nechci, aby vznikly třeba i ty sebemenší pochybnosti, kdo je tvým milencem.“

Jeho narážka ji pobuřovala. V obraně před jeho jízlivostí překřížila ruce na prsou. „Nemám v úmyslu s tebou o Iversovi dále hovořit.“

„Dobře. Ani já ne. Dokonce na něho nechci ani myslet. A budu se snažit, abys na něho během několika následujících dnů zapomněla.“

Julienna věděla, že to myslí vážně. „Co jestli odmítnu? Uděláš ze mě svého vězně?“

„Nemyslím si, že odmítneš. Chceš totéž co já.“

Nechápavě vyklenula obočí. „A to je?“

„Rozkoš.“ Dare se na ni podíval s úsměvem dobyvatele, ačkoliv jeho hlas klesl do tichého šepotu. „Čtyři dny a noci intenzivního, ničím nerušeného sexu. Budu se s tebou mazlit a dráždit tě tak dlouho, až budeš křičet touhou.“

Proti své vůli Julienna cítila, jak začíná vlnout. Dareův sexuální příslib představoval až příliš velké pokušení. Čtyři dny intimností s Darem. Tak jako ono léto před sedmi lety.

To je šílenství.

Utrpení.

„Rozhodnutí je na tobě,“ řekl.

Takže ji neuvězní, pomyslela si Julienna. Když bude chtít, může odejít. Rozhodnutí nechal na ní.

Bez odpovědi obrátila hlavu a podívala se z okna. Nemínila se tak rychle vzdát. Dare přece nemusí vědět, jak je jeho návrhem doslova nadšená.

Cesta se zdála nekonečná. Během dlouhých hodin spolu nepromluvili téměř ani slovo, až Julienna nakonec usnula.

Dare ji mlčky pozoroval. Mísily se v něm protichůdné pocity lítosti a napětí. Trápilo ho, že se tak nepohodli, když k sobě právě začínali nacházet schůdnější cestičku. Nemínil se však vzdát.

Pevně se rozhodl vymazat Julienně z hlavy myšlenky na jakéhokoliv muže. Po tomto výletě, přísahal si v duchu, nebude chtít žádného jiného než jeho.

Ovládala ho primitivní vášeň stará jak lidstvo samo – potřeba muže vlastnit ženu a učinit ji šťastnou. Na několik dní Julienna bude jen *jeho*.

Dare naslouchal jejímu tichému oddechování a zmocnil se ho uspokojivý pocit. Vzácné okamžiky, kdy viděl Juliennu spát, mohl napočítat na prstech jedné ruky. Vypadala neuvěřitelně přitažlivě, až Darea bolelo u srdce. Tmavé řasy v poklidu položené na bělostné pokožce, rudé rty nepatrně pootevřené.

Dare se nedokázal ovládnout. Natáhl se po ní a opatrně si ji přitáhl do náručí. S něžným povzdechem se k němu přitiskla.

Najednou měl silnou potřebu chránit ji. Uvědomil si, že kromě rozkoše mu jejich pobyt v domě v Berkshireu přinese i jiné výhody. Udrží Juliennu dále od vražedných úmyslů lstivého Calibana. Poněvadž nikdo neví, kam vlastně odjeli, bude ji moci lépe chránit. A totéž platilo i pro Iverse.

Včera v noci poslal Lucianovi zprávu, ve které ho žádal o prověření hraběte z Iversu. Připadalo mu zvláštní, že se jeho starý nepřítel po tolika letech náhle ukázal právě v Newmarketu.

Chtěl Juliennu udržet dále od jakéhokoliv nebezpečí, ačkoliv v hloubi duše věděl, že hlavní důvod tohoto výletu je zcela sobecký.

Dare zavřel oči a s rozkoší vnímal hebkost jejího měkkého a poddajného těla. Svůdná představa, že bude mít Juliennu téměř celý týden jen sám pro sebe, v něm vyvolávala ty nejpříjemnější pocity. Cítil, jak tuhne touhou.

Mohl ji teď začít hladit a dráždit, a než by se Julienna zcela probudila, dychtivě by se mu oddala. Stačilo by jen prsty vklouznout do hlubokého výstřihu a bříškem palce třít citlivou bradavku. Vykasat sukně a pomalu vsunout prsty do její hebkosti...

Dare tiše zaklel. Přece se jí nezmocní tady v kočáře, když spí. Musí se naučit lépe ovládat. Však se dočká. Neměl v úmyslu chovat se jako brutální mizera, jakým se ukázal minulou noc.

A co když Julienna odmítne? Co když se nebude chtít účastnit jeho šíleného plánu na téměř týden nezřízené rozkoše?

V tom případě ji prostě bude muset přemluvit.

* * *

Slunce se pomalu začalo stáčet za obzor, když kočár prudce zastavil. Julienna se trhavým pohybem probudila. Cítila něco teplého a příjemného...

Náhle si uvědomila, kde je, zrudla a rychle se z Dareova objetí vymanila.

Za oknem uviděla přímo pohádkový zámek postavený z medově zbarveného pískovce, který v pozdních paprscích slunce zářil jako drahokam.

K velkému překvapení zjistila, že Dare nadále sedí v kočáře a pozoruje ji.

„Právě tady pořádáš své orgie?“ zeptala se.

„Občas.“

„Jistě se jedná o doupě hříchu.“

„Máš dostatek odvahy, aby ses o tom přesvědčila?“
Spaloval ji pronikavým pohledem. „Zůstaneme, nebo se vrátíme do Londýna?“

Julienna odvrátila zrak. Uvědomovala si, že v Londýně by mohla opět narazit na Iverse, kdežto tady bude v bezpečí. Zůstane tady jen s Darem a se svou vášní. Bez kradmých pohledů, bez pomluv, žárlivých nápadníků a bez nebezpečných zrádců.

Když zaváhala, vzal ji za ruku a položil si ji na svůj ztopořený úd. „Nejdříve ho pořádně zmáčkni a pak mi řekni, jestli chceš zůstat.“

Julienna cítila, jak jí celým tělem projela spalující vlna touhy. Neměla na výběr.

Podívala se mu přímo do očí. „Zůstanu, lorde Wolvertone. Chci přesně to, co jsi mi slíbil. Rozkoš tak divokou a prudkou, až budu křičet.“

Svůdně se na ni usmál a pomohl jí vystoupit z kočáru.

„Kolik takových domů rozkoše vlastníš?“ zeptala se Julienna, když kráčeli nahoru po širokých schodech.

„Několik.“ Líně se na ni usmál. „Musím přece udržovat svou pověst svůdníka.“

U hlavního vchodu již na ně čekal lokaj a několik sluhů, kteří se postarali o jejich zavazadla.

„Který pokoj si přejete užívat, pane?“ zeptal se lokaj.

„Nechám lady, aby si vybrala sama.“

Všimla si, že ji Dare neoslovil jménem.

„Zdejší personál je velice diskrétní,“ řekl, když ji doprovázel do přijímací haly, „přesto není důvod, aby věděli, kdo jsi.“

„Vypadá to, že nás čekali.“

„Včera večer jsem poslal zprávu s rozkazy.“

Julienna významně pozvedla jedno obočí. Zdá se, že Dare si byl sám sebou velice jistý – a koneckonců i jí. Ona se ho však nelekne. Měla v plánu užít si volný týden, aniž by přitom ztratila srdce.

Poté ji provedl všemi místnostmi. Zařízení vypadalo vkusné a elegantní, ačkoliv poněkud dekadentní. Chodby a ložnice zdobily erotické sochy a obrazy znázorňující sexuální výjevy.

Julienna viděla téměř dva tucty ložnic, jejichž účel jí připadal zcela jasný: nezřízené sexuální hýření. Jedna

místnost na prvním poschodí připomínala turecký harém, zatímco druhá mučírnu.

Julienna zůstala ohromeně stát a zírala na předměty, které zde uviděla – kožený bič, kovová pouta a mnoho dalších předmětů, o kterých ani netušila, k čemu by se mohly využít. Všechny však vypadaly stejně zlověstně.

„Někteří hosté preferují unikátnější způsoby pobavení,“ vysvětlil Dare.

„A ty?“

„Mě bolest nikdy nevzrušovala, ačkoliv musím přiznat, že pouta se mi zdají docela zajímavá.“ Významně se podíval na Juliennu a v očích se mu mihl záblesk smyslnosti. „Celá léta jsem fantazíroval, jak ležíš připoutána k posteli, vydána mi zcela napospas. A musím říct, že mě ta myšlenka ještě neopustila.“

Julienna cítila, jak rudne, a raději se k Dareovi obrátila zády.

„Ve skutečnosti,“ dodal Dare provokativním šepotem, když ji vedl do další místnosti, „jsem si říkal, že bych tě měl uvázat, abys mi neutekla.“

„Nemám v úmyslu utíkat.“

Další místnost ji překvapila až neskutečným množstvím zrcadel, která pokrývala každý centimetr zdí, a dokonce i stropu.

„Myslel jsem si, že bychom dnes večer mohli použít tento pokoj,“ řekl Dare.

„Proč právě ten?“

„Protože tady budeš mít neustále na očích, kdo je tvůj milenec. A nemůže se stát, že by sis mě spletla s jiným mužem.“

Jízlivá poznámka Juliennu sice zabořila, ale raději ji nemínila komentovat. Ani v nejmenším netoužila po další hádce.

Pro své osobní potřeby si vybrala ložnici zařízenou v něžném broskvovém odstínu s lehkým nádechem zlata, umístěnou ve druhém poschodí. Jednalo se snad o jedinou místnost, které chyběl očividně viditelný sexuální podtón.

„Pošlu ti služebnou, aby ses mohla občerstvit,“ řekl Dare. „Můžeme se sejít asi tak za hodinu. Vyhovuje ti to?“

„To bude skvělé.“

„Pak tedy na brzkou shledanou, *chérie*.“

Hluboce se před ní uklonil a nabízenou ruku si vášnivě přiložil ke rtům, přičemž citlivé špičky prstů olízl horkým jazykem. Julienna cítila, jak se jí zrychlil dech, a celá se zachvěla.

S povděkem přijala volný čas na horkou koupel a na převlečení. Netrvalo dlouho a díky pomoci ochotné služky procházela dlouhou chodbou směrem k přijímacímu pokoji. Nemínila se zatěžovat složitými úpravami, a tak si vlasy stáhla do jednoduchého drdolu. Moc dobře věděla, že v Dareově přítomnosti stejně žádný účes dlouho nevydrží.

Nicméně Dare ji docela překvapil. Večer začal jemným likérem a nezávaznou konverzací. Večeře jako vždy patřila ke kulinářským zážitkům a na stříbrných podnosech ji servírovali téměř neviditelní sloužící.

Dare většinu večera strávil vyprávěním o historii panství, které se za Cromwellovy krvavé nadvlády stalo jeho vedlejším stanovištěm. Julienna zdvořile naslouchala, avšak uvnitř se celou tu dobu zmítala vzrušeným očekáváním. Jestliže se Dare rozhodl úmyslně všechno protahovat, pak jeho taktika fungovala přímo skvěle. Když konečně vstal ze židle, Julienna představovala hromádku rozjitřených nervů a emocí.

„Jestli si už nic nedáš,“ řekl, „můžeme se odebrat nahoru.“

Poněvadž souhlasila, obešel stůl a zdvořile jí odtáhl židli. „Běž napřed a připrav se,“ zašeptal a na odhalené hrdlo jí vtiskl horký polibek. „Počkám na tebe v zrcadlovém pokoji. Abych nezapomněl, můj klenote,“ dodal, když se na něho podívala. Ještě se nevysvlékej. To potěšení přenechej mně.“

Navzdory svému přesvědčení zůstat chladná cítila, jak se jí začíná zmocňovat vzrušení.

Julienna odešla do své ložnice, kde použila houbičku nasátou tekutinou, a pak se vydala do zrcadlového pokoje. Dare tady na ni čekal přesně, jak slíbil. Ležel na široké posteli a s línou elegancí se opíral o prachové polštáře. Zdálo se, že kromě rudého hedvábí uvázaného kolem boků je zcela nahý. Pokoj osvětlovalo několik zapálených svící, jejichž mihotavé plameny se odrážely od jednotlivých zrcadel.

Když Julienna za sebou zavřela dveře, Dare zůstal ve své pohodlné poloze, jen ruce si podložil pod hlavu. „A teď se můžeš svléknout.“

„Myslela jsem, že to chceš udělat sám.“

„Změnil jsem názor. Sledovat tě bude jistě nezapomenutelný zážitek. A koneckonců, myslím, že ti mám co vrátet.“

Vzpomněla si na jejich poslední milování. Tehdy se na něho zlobila, že ji mohl považovat za zrádce. Nařídila mu, aby se před ní vysvlékl, zatímco ona se dívala.

Ale Dare zcela zřejmě nemyslel jen na pomstu. „Od první chvíle, kdy jsem tě uviděl na jevišti, si představuji, jak pro mě pořádáš soukromé představení. Dělej to pomalu, klenote. Velice pomalu. Chci si prohlédnout

každický centimetr tvého krásného těla..., každou svůdnou křivku, každickou něžnou oblínu.“

Možná by se proti jeho arogantnímu rozkazu i ohradila, jen kdyby nebylo toho ďábelského úsměvu na jeho tváři, který v ní zlomil i ten nejsilnější vzdor.

Začala se šaty. Uvolnila drobné háčky a těžkou látku nechala se šustěním dopadnout na zem. Neměla na sobě korzet, jen spodničku.

„Máš tvrdé bradavky?“ zeptal se Dare, když si pomalu přetáhla tenké hedvábí přes ramena. „Ukaž mi je.“ Julienna stáhla spodničku kousek níž, a vystavila tak na odiv své růžové hroty ztuhlé touhou. Dare se spokojeně usmál. „Tušíš jsem to. Teď pokračuj.“

Poté, co se zcela odhalila a od hlavy až k patě před ním stála naprosto nahá, po ní Dare pomalu klouzal lačným pohledem. Jeho oči žhnuly a Julienně se zdálo, že po sobě zanechávají horkou stopu.

„A co teď?“ zašeptala Julienna s nepatrnou výzvou.

„Co bys chtěla?“

„Chci tě vidět.“

„Pak milerád poslechnu.“

Dare ze sebe jedním pohybem stáhl rudé hedvábí a postavil se před Juliennu. Jeho mužství tepalo touhou a sexuálníým vyburcováním. Jeho penis byl prostě úchvatný. Dlouhý, pevný a hedvábně hladký. Julienně vyschlo v ústech. „Máš tak velký penis.“

„To jen proto, abych tě potěšil, má drahá.“

Pomalu se k ní přiblížil, dokud se téměř nedotýkali. „Chceš cítit, jak do tebe vstupují?“

Julienna cítila, jak se jí zamotala hlava. Navlhlčila si rty. „Ano...“

Dare ji něžně uchopil za ramena a vedl ji pozpátku, dokud ji zády nepřitiskl k jednomu ze zrcadel. Sklo na

horké pokožce chladilo a vyvolávalo v ní chvění, které však Dare zaháněl svým vášnivým pohledem. Díval se na ni s tak bezostyšnou důvěrností, až Julienna cítila, jak se jí do žil vlévá čistý oheň.

„Vidím před sebou velmi vzrušenou ženu,“ zašeptal a prstem jemně obkroužil křivku něžných klíčních kostí.

Pak zcela úmyslně položil obě dlaně na oblá řadra, jako by se jednalo o jeho vlastnictví. Juliennou projela palčivá touha. „Chtěl bych sát tvá řadra, dokud bys nedošla vrcholu.“ Nepochybovala, že by to dokázal. A zoufale po tom toužila. „Chceš, abych to udělal?“ zeptal se. Julienna, bolavá touhou, ze sebe vydala tichý sten. „Ano.“

„Jmenuji se Dare. Řekni to.“

„Ano, Dare...“

Nato se Dare začal něžně mazlit s hebkými řadry. Pak bříska palců přešel přes citlivé vrcholy ztuhlé touhou a sledoval, jak se pod jeho doteky stávají tvrdšími a většími. Julienna cítila, jak v ní každým pohlazením burcuje novou a novou potřebu. Pak sklonil hlavu a měkké oblíny pokryl horkými polibky. Julienna se prohnula a jednu bradavku zoufale přitiskla k jeho ústům. Tolik toužila po uvolnění.

Dare pootevřel ústa a napjaté poupě vsunul mezi rty. Nejdříve přes ně přešel vlhkým jazykem, pak citlivý vrchol pevně sevřel a začal hladově sát.

Tichý zvuk, jenž vyvolával svým slastným laskáním, byl tak erotický, že Julienně z hrdla unikl hlasitý sten. Vyklenula se a rukama se za zády podepřela o chladnou plochu zrcadla. Dare ochotně vsunul jedno koleno mezi Julienniny nohy a něžně s ním pohyboval nahoru a dolů, zatímco tvrdý penis třel o ploché bříska. Julienna cítila, jak chvění mezi jejími stehny roste.

„Jsi velmi vzrušená, má drahá, nemám snad pravdu?“ Když vsunul ruku mezi dlouhá stehna a prstem se dotknul lepkavého vrcholku Julienniny touhy, tichem se rozléhal jen její přerývaný dech. „Ano, chci tě slyšet. Chci tě vzrušit natolik, až budeš stěží popadat dech.“

Laskání vlhkých úst, vzrušivé doteky, horkost jeho pevného štíhlého těla, to vše se zdálo více, než mohla snést. Julienna netoužila po ničem jiném, než aby do ní prudce vnikl a zmocnil se jí.

A zdálo se, že Dare jí rozumí.

„Roztáhni nohy.“ Jeho ochraptělý šepot zněl jako rozkaz. Jakmile ho uposlechla, odměnil ji poláskáním vlhké šterbinky. Špičku ztopořeného penisu vložil na začátek Juliennina touhou chvějícího se ženství a přejel s ní nahoru a dolů.

Juliennino odhodlání odolat se právě nenávratně zhroutilo. „Dare, prosím,“ žadonila.

„Chceš mě?“ Sametový podtón jeho hlasu v ní vyvolával dráždivé chvění.

„Dobrotivé nebe, ano...“

Poté Dare s líným úsměvem nasměroval svůj mohutný úd přímo proti její vlhké šterbince. Roztáhla nohy, aby mu poskytla lepší přístup a když do ní začal pomalu vstupovat, s vypětím posledních sil potlačila roztoužený výkřik, který se jí dral z hrdla.

Zatímco ji zaplňoval, ukazováčkem a palcem uchopil zduřelé vrcholy citlivých nader a začal je něžně třít. Julienna se zachvěla a slastně přivřela oči...

„Ne, nezavírej oči. Dívej se.“

S přemáháním se podívala do zrcadla po své pravici. Viděla jeho dlouhý penis, jak do ní hladce vstupuje...

Julienna znovu zaúpěla a vnitřní svaly prokrveného ženství se jí vzrušením stáhly a sevřely se kolem Dareova tvrdého údu. Přes jeho rameno uviděla odraz protějšího zrcadla. S úžasem hleděla na Dareův svalnatý zadek, který se pomalu pohyboval tam a zpět v rytmu, jak do ní vstupoval. Ještě nikdy neviděla nic erotičtějšího.

Začala mu vycházet v ústrety a povzbuzovat ho k rychlejšímu tempu, ale Dare odmítal spolupracovat. Pokaždé, když se stahoval zpět, se v sobě zoufale snažila udržet jeho plnost, ale on jí to nedovolil.

V duchu ho proklínala. Dare věděl, po čem zoufale touží, co nutně potřebuje, ale nechtěl jí to poskytnout. Vždy ji dovedl až téměř na samotný vrchol a pak se stáhl zpátky. Zdálo se, že je opravdovým mistrem v prodlužování rozkoše a že využívá veškerý svůj um, aby z ní vyždímal i tu poslední kapičku bolestné touhy.

Přestala počítat, kolikrát ji dovedl na samotný okraj jen proto, aby jí odepřel slastné vysvobození. Zcela bez dechu ho ochraptělým hlasem žádala o uvolnění, o ukojení bezbřehé touhy.

„Teď ti dovolím vyvrcholit,“ upozornil ji nakonec.

„Ano!“ vykřikla téměř s pláčem. Nehty se zabořila do pevných svalů jeho širokých ramen a vnímala jen jeho tvrdost, kterou ji zcela naplňoval.

Když se k němu divoce přitiskla, znovu do ní prudce vstoupil a ponořil se až po samotný okraj. „Křič, lásko. Křič, poněvadž vím, že po tom toužíš.“

Začala křičet. Když po chvíli dosáhla vrcholu, po celém těle se jí začaly rozlévat mocné a neovladatelné vlny rozkoše a uvolnění. Cítila, jak se v ní Dare chvěje svým vlastním bouřlivým ukojením, ale ona už nemohla

dělat nic jiného než se vyčerpaně zřítit na jeho pevné rameno.

Ještě stále v sobě vnímala chvějící se pevnost jeho tvrdého údu, když jejím tělem prostoupila poslední vlna hřejivého uvolnění.

Dare hlasitě zasténal a vnořil se do vůně jejích vlasů. Netrvalo však dlouho a Julienna slyšela, jak se potichu směje.

„Křičela jsi touhou,“ šeptal hlasem plným uspokojení. „A to jsme teprve na začátku. Než na východu vyjde slunce, určitě ochraptíš.“

Prsty jí vjel do vlasů a snažil se najít ozdobné spony. „Teď se tě chci zmocnit ležící na bílém prostěradle..., tvé nádherné vlasy divoce rozprostřené na polštáři... Chci cítit tvou vůni, vnímat tvůj dech na své kůži...“

Poslední slova zanikla ve vášnivém polibku. Julienna se Dareovi odevzdala se stejnou ochotou jako poprvé.

První noc si vytvořili pravidla svého krátkého pobytu. Dare jí poskytoval neskutečnou rozkoš, avšak Julienna v ničem nezahálela. Vždy se zdála vášnivá, připravená, horká, burcující jeho vlastní sexualitu a chtíč.

Zrcadla měla přesně ten účinek, jaký předpokládal. Obraz jejich nahých těl spletených v erotickém objetí se nesmazatelně vepsal do Julienniny mysli. Stačilo jen, aby se podívala na Darea, a začala okamžitě vlhnout touhou.

Jakoby v tiché dohodě spolu nikdy nemluvili o nebezpečí, které jim hrozí. Zdálo se, že oba krátkou přestávku vítají jako únik od skutečného života. Nicméně netrvalo dlouho a Julienna si uvědomila, že jí hrozí další nebezpečí. Dare jí totiž poskytoval až příliš mnoho intimností a něžných objetí.

Den po jejich příjezdu se modrá obloha zatáhla a slunce se ukrylo za temnými mraky. Hustý déšť s sebou přinesl prudké ochlazení a donutil je zůstat uvnitř domu.

Po snídani se procházeli ve skleníku, který zaplňovala vůně rozkvetlých růží. Bubnování dešťových kapek na skleněné panely Julienně až příliš jasně připomínalo jedno deštivé odpoledne, které s Darem strávili v jejich letním úkrytu.

Když se mu podívala do očí, věděla, že myslí na totéž.

„Nechtěla bys mi vyprávět, cos celé ty dlouhé roky dělala v Yorku?“ zeptal se Dare, jako by chtěl změnit téma.

Jenže ani tento námět hovoru se Julienně příliš nezamlouval.

Vždy na Dareovi oceňovala, že se staral nejen o ukájení jejích tělesných potřeb, ale zajímaly ho i její myšlenky a názory. A za těch sedm let se nezměnil. Nicméně Julienna zjistila, že se jí o jejím životě a kariéře herečky jaksi nechce mluvit. I když velice brzy dosáhla úspěchu, a tudíž dobrých časů prožila více než těch špatných.

„A co jsi vlastně se svým životem udělal ty?“ zeptala se. „Nekonečná rozkoš a sexuální hýření?“

Dare sebou očividně trhl. „Většinou ano. Když jsem říkal, že jsem po rozchodu s tebou ztratil zájem o cokoliv jiného, myslel jsem to vážně.“

Zaraženě se nadechla. „Je mi to líto, Dare.“

Bylo to poprvé, kdy se mu omluvila za pošlapání jeho citů a za zlomené srdce. Dare však jen s úsměvem pokrčil rameny. „Víš co, pojď, raději na to zapomeneme.“

Nemohli bychom předstírat, že minulost prostě neexistuje?”

Julienna však zapomenout nedokázala. Spíše naopak. Čím více času trávila ve společnosti Darea, tím více musela vzpomínat.

Dare každický následující den zasvětil Julienně a prokazoval stále větší a větší mistrovství ve schopnosti ukájení tělesných potřeb a v dokonalé znalosti ženského těla. Jednalo se o muže s nevšední smyslností a s neukojitelným chtičem po dalších erotických praktikách. Přesto se zdál někým jiným než proslulým svůdcem, který se vsadil, že se Julienna stane jeho milenkou. Svou něžností se mnohem více podobal milenci, který si kdysi získal její srdce.

A právě jeho něžnost Julienna považovala za nejnebezpečnější. Soupeření mezi nimi jí připadalo daleko vzrušivější než sebesilnější afrodisiakum, avšak jeho něžnost Juliennu zcela odzbrojovala. A s každým jeho dotekem, s každým políbením, s každíčkou novou intimností zjišťovala, že je stále obtížnější vzdorovat mu.

Snázila se vše udržet v rozmezí jejich hry. Stále si opakovala, že pro Darea neznamená nic jiného než touhu po výhře a že jí oplácí za krutosti, kterých se na něm dopustila. Avšak zatímco ji racionální mysl varovala, srdce jí šeptalo něco zcela jiného. Něco o touze a zoufalé potřebě. Dare však cítil totéž. Pro jejich třetí společnou noc vybral další pokoj. Jeden z těch v přízemí, který se podobal loveckému sálu. Na zdech visely parohy jelenů a vycpané hlavy divočáků.

„Další můj nevyplněný sen,” řekl Dare, když Juliennu dovedl k sobolí kožešině rozprostřené před plápolajícím krbem.

Společně si lehli na zem a se smíchem se mezi jednotlivými polibky vzájemně krmili sýrem a čerstvým chlebem. Pak se pomalu svlékli a vychutnávali si každický pohyb, každou vzácnou chvíli.

Dare jí rozpustil vlasy a nechal lesknoucí se kaskádu volně spadnout na bělostná ramena. Hedvábné prameny si okroužil kolem prstů a přitáhl si Juliennu blíže, aby ji mohl políbit. Pak ji něžně položil na kožešinu, dlaní ji lehce hladil po celém těle a slastně vnímal opojnou hebkost její kůže.

Stíny plápolajících plamenů na nahé kůži vytvářely prapodivné obrazce a Dare cítil, jak se mu touhou svírá srdce. A když mu do nozder vnikla její ženská vůně, každý sval v jeho těle se napjal a žebal po ukojení.

„Jsi svůdná jako hřích.“

Julienna si pomyslela, že on je stejně tak svůdný. Oči mu žhnuly jako dva démanty, zatímco vlasy se třpytily jako tekuté zlato.

S nedbalou elegancí se natáhl na kožešinu těsně vedle Julienny a podepřený o loket ji hltal fascinovaným pohledem. Pak, jako by ho pouhý pohled nemohl uspokojit, ke svému bádání přidal i dráždivé doteky prstů a vyhledával nejcitlivější místočka na Juliennině krásném těle.

Julienna zcela ztratila vůli dávno předtím, než ji převrátil na břicho. Pak ji pevně uchopil za boky a zvedl ji na kolena, takže teď tam klečela s vystrčeným zadečkem a Dare klečel těsně za ní.

Jakmile si uvědomila, co má v úmyslu, prsty se zaryla do bohaté kožešiny. Ať se jí však zmocnil jakýmkoliv způsobem, vždy cítila totéž vzrušené rozechvění. Byla horká, bolavá touhou a prázdnota mezi jejími stehny křičela po naplnění.

Dare po něžném zadečku nejdříve přejel tvářemi, čímž si nestydatě vyžadoval pozornost. Pak Julienna ztuhla a nedokázala vnímat nic jiného než Dareovo enormně velké mužství, které se tisklo do středu jejího těla.

„Dare?“ zašeptala.

„Jen se uvolni,“ řekl tichým hlasem. Vzal ztopořený penis do ruky a naběhlým vrcholem přejel přes prokrvené záhyby Juliennina ženství, čímž svůj úd zvlhčil medovou tekutinou vycházející z jejího lůna.

Julienna na chvíli zatajila dech. Cítila tlak jeho kolena, kterým jí doširoka rozvíral stehna, a když do ní pomalu vstupoval, nevnímala nic než jen jeho horkost a nakažlivou žádostivost. Jakmile zcela naplnil její úzkou šterbinku, Julienna se zachvěla.

V žilách jí proudila divoká žádostivost. A když se Dare začal pomalu vlnit, k životu probudil i tu poslední kapičku rozkoše a tělesné touhy.

Dare se natáhl a do dlaní vzal dvě volně visící řadra. Laskal se s nimi, potěžkával je a mezi prsty mnul zduřelé bradavky, zatímco do ucha jí šeptal erotická slůvka, jež milenci šeptávají svým milenkám.

Jakmile však jednu ruku zepředu vsunul mezi Juliennina stehna a prsty začal dráždit lepkavou bliznu rozkoše, veškerá touha ještě zintenzívnila.

Julienna cítila, jak celé její tělo doslova žhne. Ochotně mu vyšla v ústrety a Dare okamžitě zrychlil tempo. Zatímco Julienna kňourala blahem, vcházel do ní stále hlouběji a hlouběji a s každyčným jeho pohybem jí z hrdla unikl další chraplavý výkřik. A v tutéž chvíli, kdy Juliennu zaplavila horká vlna extáze, vrcholu dosáhl rovněž Dare. Slyšela jeho výkřik, zatímco prožívala divokou extázi. Julienna zaklonila hlavu a bezmocně se

otřásala v posledních záchvěvech slastného uvolnění. Pak se vyčerpaně snesla na kožešinu.

Dare, aby Juliennu nepřilehl, se převálil na bok a s pokrčenými koleny ji držel v náruči jako v kolébce. Leželi tu s těly pokrytými kapičkami potu a se vzájemně propletenými prsty.

V pokoji se ozývalo jen tiché praskání ohně a jejich přerývaný dech. Dare si náhle uvědomil, že chce od Julienny daleko více.

Toužil po ní. Nechtěl jen její tělo, ale i duši a srdce.

Zoufale si přál zapomenout na čas a zůstat takto navždy. Chtěl ji držet ve svém náruči, laskat ji, milovat se. Jednalo se o základní potřebu, která pramenila až z hloubky duše.

Byla to láska. Dare již o tom déle nepochyboval.

Srdce se mu sevřelo bolestí. Navzdory všemu, co mu Julienna provedla, ji určitá část jeho bytí stále hluboce milovala.

Zavřel oči oslepené touhou. Přisahal si, že na ni zapomene a přiřadí k dlouhému seznamu ostatních bezejmenných milenek. Jenže místo toho, aby ji donutil milovat ho, se zamiloval on sám.

Vyhrála.

A co jestli se rozhodne uplatnit svou převahu? Co když ho znovu zradí?

Dare cítil, jak se mu hluboko v srdci usadil strach. Tentokrát to již nesnese.

Musí Juliennu donutit, aby ho milovala stejně zoufale, jako on miluje ji.

Následujícího dne konečně přestalo pršet a na obloze se objevilo rozzářené sluníčko. Ráno strávili procházkou

v bukovém lese, kde se pod baldachýnem ze svěžích listů smáli, líbali a objímali jako mladí milenci.

Dare Julienně natrhal plnou náruč lučních květů a ona z nich upletla věneček. Když si ho položila na hlavu s rozpuštěnými vlasy, podobala se pohanské bohyni. Dareovi se zdála přímo neodolatelná, ačkoliv mu bolestně připomněla léto, které spolu kdysi strávili.

„Žádná bohyně,“ namítla, když se jí Dare svěřil se svým názorem. „Jsem jako pohádková královna. Vždy jsem ráda hrála Titanii ve *Snu noci svatojánské*. Jenže jestli zůstanu v Londýně, obávám se, že víckrát takovou roli nedostanu.“

Dare věděl, že zákony divadelního světa jsou velmi přísné. Jen dvě londýnská divadla vlastnila královský patent, který jim umožňoval do svého repertoáru zařazovat i tragédie – Drury Lane a Covent Garden. Takže herci si mohli vybrat. Bud hráli komedie, nebo tragédie, ale ne obojí.

„Můžeš si zahrát královnu Titanii, když mi dovolíš, abych se stal tvým králem Oberonem,“ navrhl Dare a sklonil se, aby ji políbil na šiji.

Julienna se na něho svůdně usmála. „Ale to mě musíš nejdříve chytit.“ A pak se smíchem vběhla do lesa. Dare prudce vyrazil za ní.

Zbytek dne se odehrál v podobně lehkém tónu. Dare ji neustále škádlil a sliboval, že má pro ni překvapení. Když na kraji louky objevili bohatý piknik, Julienna si myslela, že tímto Dare splnil své slovo. Ten však jen zakroutil hlavou.

K večeru se vrátili do domu a Dare Juliennu dovedl do jednoho z pokojů, který ještě předtím neviděla.

„Tohle je to překvapení?“ zeptala se, když otevřel dveře.

„Částečně.“

Vzduch v místnosti byl horký a vlhký. Julienna vešla dovnitř a uviděla obdélníkový bazén, z kterého stoupala pára.

„Turecké lázně?“ vykřikla Julienna nadšeně. „Už jsem o nich slyšela.“

„Do bazénu se pomocí potrubí vhání pára, která udržuje vodu stále teplou.“

Julienna, zvyklá na chladné zimy v Yorku, si náhle připadala jako v ráji. Rovněž však pochopila, k jakým účelům přepychově zařízená místnost slouží. „Jistě jde o ideální místo pro orgie,“ podotkla s vychytralým úsměvem.

Dareovi se v očích objevily nezbedné plamínky. „Jen trochu trpělivosti, drahá. Máme spoustu času.“

Julienna se podívala k otevřenému francouzskému oknu, které vedlo na nevelké chráněné nádvoří zalité slunečními paprsky. Všude kolem bazénu se povalovaly nadýchané prachové polštáře.

Když Dare Juliennu odváděl dále od bazénu, nechápavě se na něho podívala. „Co máš v plánu, Dare? Copak se nebudeme koupat?“

„Všechno má svůj čas, drahá. Nejdříve tě chci zasvětit do tajů olejové masáže. Ujišťuji tě, že nebudeš litovat.“

Julienna si všimla řady nádobek naplněných různobarevnými oleji. Dychtivě se začala svlékat, avšak Dare ji zastavil něžným polibkem.

„Ne, ty nebudeš nic dělat. Jen relaxuj. Své povinnosti si splním sám.“

„Povinnosti?“

„Jsi přece můj host. A jako správný hostitel se o tebe musím náležitě postarat.“

Julienna cítila, jak ji zaplavila horká vlna, která však neměla nic společného s teplotou sluncem zalité místnosti.

Přistoupila na Dareovu hru a ochotně se nechala svléknout. Nakonec jí Dare smotal dlouhé vlasy a sepnul je do uzlu na temeni hlavy.

„Musím se dostat ke každému místečku na tvém těle,“ vysvětloval.

Když se ocitla nahá, Dare ji položil do změti měkkých polštářů.

Pomalu po ní klouzal lačným pohledem, očima se mazlil s každou skulinkou či vypouklinou a cítil, jak se ho začíná zmocňovat touha. „Titania nikdy nebyla tak svůdná.“

Juliennino tělo doslova hořelo. A když se posadil vedle ní a natáhl se pro jednu lahvičku, nedokázala od něho odtrhnout zrak.

Olej voněl po jasmínu. Dare si nalil malou kapičku do dlaně a celou místností se začalo linout příjemné aroma. Pak přiložil ruce na její ňadra a Julienna slastně vydechla.

„Líbí se ti to?“

„Ty přece víš, že ano,“ vydechla. „Rovněž i mně činí potěšení, když se tě dotýkám.“

„Tobě činí potěšení, když se dotýkáš kteréhokoliv ženského těla.“

„Už dlouho ne. Ukradla sis mě jen sama pro sebe, můj drahý klenote.“

Tak jako on bránil jí v potěše s jinými muži, pomyslela si Julienna.

Pak se však všechny myšlenky rozplynuly a Julienna nemohla vnímat nic jiného než hebké doteky jeho prstů, které ji hladily a dotýkaly se každícké části jejího těla.

Ještě nikdy nic podobného nezažila. Pokožka se stala citlivou a reagovala i na ten nejmenší podnět, zatímco v klíně cítila palčivý tlak.

Dare upřeně pozoroval její rty, na chvíli se sklonil, lehce ji políbil a pak se znovu vrátil ke své práci. Rukama pomalu klouzal po jemné pokožce, mazlil se s každou oblinkou, s každým skrytým místečkem. Hladil ji na ramenou, pažích, na plochem břišku či touhou zduřelých bradavkách. Kdekoliv se jí dotkl, zanechal po sobě žár.

Pak vklouzl olejem namazanýma rukama mezi Juliennina dlouhá stehna a začal ji něžně dráždit. Julienna měla dojem, že začíná roztávat. Když však Dare bříškem palce přejel po vlhkém poupěti její touhy, Julienna hlasitě vykřikla.

Dare však nepřestával a dráždil ji tak dlouho, dokud se nevyklenula a nezačala se otřásat v pohlcujících vlnách rozkoše. Pak se naklonil dopředu a prsty nahradil svými rty.

Jazykem ji promyšleně dráždil, zatímco mezi prsty mnul citlivé vrcholy ňader.

Orgasmus, který se po chvíli dostavil, byl tak intenzivní, že Julienna málem omdlela.

Místností se nesl hlasitý křik uvolnění, který se rozplynul spolu s odeznívajícím uspokojením jejího těla. Zesláblá se zřítila zpět do prachových polštářů.

„Doufám, že ještě nechceš spát?“ zašeptal Dare pobaveně.

„Dáble,“ odpověděla tichým hlasem.

Zdálo se jí, že v sobě nemá dost sil, aby se mohla pohnout. Připadala si šťastná, ukojená mužem, který přesně ví, jak a kde se dotknout ženy, aby ji potěšil. Byla jen a jen jeho, oddána mu na milost. Mohl si s ní dělat, co

se mu zachtělo. Nicméně kdesi hluboko uvnitř mysli si uvědomovala, že chce, aby i Dare okoušel stejnou rozkoš, jakou jí poskytoval.

S námahou otevřela oči. „Máš na sobě příliš mnoho šatstva.“

Po tváři se mu rozlil ďábelský úsměv. „Chceš mě svléknout?“

„Ano, ale nemám dostatek energie. Mohl bys to udělat sám?“

Poslechl a netrvalo dlouho a stál před ní zcela nahý. „Vypadáš jako žena připravená na milování. Možná bych ti měl vyhovět.“

Se smíchem roztáhla nohy a vyklenula se přímo proti jeho mužství. „Snad bys měl.“

Oči mu žhnuly touhou.

„Ale ještě ne,“ namítla Julienna, když si klekl na zem. „Myslím, že bych ten vonný olejíček chtěla cítit uvnitř sebe. A poněvadž jsi opravdový odborník, mohl bys mi prokázat tu čest a trochu se polaskat. Já se budu dívat.“

Usmál se. „Jak poroučíte, Vaše Výsosti.“

Jakmile se dlaněmi navlhčenými olejem dotkl svého ztopořeného údu, Julienna si špičkou jazyka navlhčila rty. Upřeně sledovala Dareovy prsty, které se obemkly kolem dlouhého mužství, a pocítila touhu dotknout se ho.

„Líbí se ti to?“ zeptala se přidušeným hlasem.

Dareova tvář hořela vzrušením. „Ne tolik, jako kdybys to dělala ty.“

„Dobře,“ řekla po chvíli. „Teď jsem na řadě já.“

„Myslel jsem, že tě snad nikdy neobměkčím.“

Julienna poklekla na polštář a do dlaní si kápala olej. Pak uchopila jeho pevný penis a začala ho třít.

Dare cítil, jak mu tělem proudí vlny rozkoše. Instinktivně se začal pohybovat dopředu a dozadu.

„Jestli nepřestaneš, tak ti skončí sperma přímo v dlaních,“ varoval ji.

„Ne, to nesmíš,“ řekla Julienna. „Musíš počkat. Možná bychom si teď měli dát koupel.“ Po těch slovech uvolnila hebké sevření, vstala a vydala se k bazénu.

Dareovy svaly se stáhly sexuální touhou. S otevřenými ústy sledoval, jak se jí svůdně vlní boky a jak pomalu vstupuje do horké vody. Hladina jí dosahovala téměř až k hrudi, neskrývala však bílá bujná ňadra. Pohled na její růžové bradavky, které se v tichém pozvání houpaly těsně nad vodní hladinou, ho přiváděl k šílenství.

„Na co ještě čekáš?“

Její svůdný hlas ho zasáhl tak mocně, že se Dare musel ovládat, aby hned nedosáhl uspokojení. Prudce vběhl do horké vody, a když se hladina sevřela kolem jeho pulzujícího vzrušení, skoro vykřikl.

K velké úlevě před ním Julienna necouvala a se svůdným úsměvem na rtech čekala, až k ní dorazí.

Vzrušeně ji chytil za ramena. Naolejované tělo měla stále kluzké a vláčné. Dare už déle nemohl čekat. Jen malou chvíli se polaskal s plnými ňadry, pak ji vzal za zadeček, nadzvedl ji a jedním pohybem vnikl do její hebkosti. Julienna sevřela nohy kolem jeho úzkých boků a hladově se přisála k Dareovým rtům. Ten vášnivě polibky dychtivě opětoval.

A právě když si Dare pomyslel, že by se měl držet zpátky, Julienna ho pevně stiskla mezi stehny, nehty zabořila do tvrdých svalů jeho zadnice a začala se nekontrolované třást.

Z Dareova hrdla unikl ochraptělý výkřik, tvář se mu stáhla v extázi a z jeho pevného údu vytryskl bělostný proud. A v tutéž chvíli vyvrcholila i Julienna.

Dare cítil, jak se mu chvějí nohy. Ponořil se hlouběji do horké vody a zády se opřel o okraj bazénu. Jejich spojená těla omývaly hřejivé proudy a všude vládl klid a mír.

„Snad jsi neusnul?“ Uslyšel po chvíli Juliennin tichý hlas.

„Hmmm. Právě jsem měl sen. Erotický sen.“

„O kom?“

„Přece o tobě.“

Provokativně pohnula boky. „Co jestli ještě nejsem uspokojená?“

„Obávám se, že budeš muset chvíli počkat, lásko. Nemůžu se ani hýbat. Úplně jsi mě vysála.“

Julienna se něžně zakousla do kůže na jeho rameni. „Teď nesmíš spát. Máme před sebou poslední noc.“

Její poznámka Darea zcela probrala k životu. „Nemusí být poslední.“

„Jestli si chci udržet práci, musím se vrátit do Londýna. Ale připouštím,“ dodala s hlavou opřenou o jeho rameno, „že si skoro přeji, aby to neskončilo.“

Do dlaně vzal jedno hebké ňadro a začal se mazlit s růžovým hrotem. „Proč by to mělo skončit, Julienno? Zůstaň tady se mnou.“

„Kdybych to udělala, propustili by mě.“

„Můžeš být zaměstnaná jako moje společnice.“

Hořce se usmála. „Chceš říct jako tvoje milenka. Ale pak bys vyhrál sázku.“

„Opravdu?“

Tlumeně se zasmála. Věděla, že po čase stráveném s Darem bude těžké navrátit se do zaběhlých kolejí

běžného života. Během několika posledních dnů, kdy jedna rozkoš střídala druhou, často předstírala, že se mezi nimi nic nestalo. A co horší, přemýšlela, jaké by to mohlo být, kdyby do jejich štěstí nezasáhl Dareův dědeček.

Už si ani nepamatovala, kdy naposledy snila. Ale sevřená v Dareově náručí, v tichém souznění jejich srdcí dovolila mysli, aby si volně poletovala, kde se jí zachtělo. A tak si mohla představovat, jaké by bylo zůstat po jeho boku a navždy se milovat.

Julienna na chvíli zavřela oči. Dare představoval jediného muže, kterého kdy chtěla, po kterém toužila. Jediného muže, který ji učinil šťastnou. Tolik ho milovala...

Ale jejich štěstí nemělo budoucnost. A magické poblouznění mělo svůj konec.

Jen blázen by si mohl myslet, že by to fungovalo. Jen blázen by mohl chtít něco víc. Bohatý šlechtic a pouhá prodavačka klobouků, už tehdy to znělo jako pohádka. A co teprve teď, když už není nevinnou dívkou, ale známou herečkou. Nikdy se nemůže stát jeho chotí.

Věděla, že ji Dare chce jen jako svou milenkou, jenže s tím ona nemohla nikdy souhlasit. Časem by nad ní získal příliš velkou moc. Jak lehce by se do něho znovu zamilovala.

Julienna beze slov zakroutila hlavou. Nemohla svému srdci dovolit, aby se otevřelo takovému sukničkáři, jakým byl Dare. Jen by ho znovu zlomil a pošlapal.

*S*návratem do Londýna se před Juliennou znovu otevřela chladná realita života. Nebýt její kariéry, klidně by s Darem mohla zůstat ještě mnohem déle. Poněvadž Dareovo úsilí v pátrání po Calibanovi nepolevovalo, začínala se obávat, aby se nestal cílem zločincova dalšího útoku.

Kromě toho musela vynakládat obrovské úsilí, aby před publikem dále hrála svou roli chladné ženy, které se Dareovo svádění nikterak nedotklo.

Jejich jména se přetřásala ve všech skandálních plátcích. Jeden z Dareových hřebců totiž vyhrál závod a s ním pochopitelně i 2000 guineí. Když si však Dare měl výhru vyzvednout, jako by se po něm slehla zem. Brzy se celým městem roznesla zpráva, že spolu s Darem zmizela i Julienna Laurentová.

Julienna odmítla na podobné zprávy jakkoliv reagovat, ačkoliv si svým mlčením znepřátelila nemalý počet obdivovatelů. Když ji však Solange krátce po návratu pozvala na návštěvu, rozhodla se, že zvědavost své přítelkyně přece jen ukojí.

„Tak co?“ dožadovala se starší dáma a pohodlně se usadila do křesílka v pochmurném salonku. „Je Pán rozkoše tak skvělý milenec, jak se o něm říká?“

Julienna cítila, že se červená. „Řekla bych, že zvěsti o jeho schopnostech nelžou.“

„*Tiens!* Znamená to, žes souhlasila stát se jeho *chère amie*?“

„Tak to tedy ne. Nemám v úmyslu nechat ho vyhrát.“

Solange se zamračila. „Doufám, že víš, co děláš. Wolverton je kapitální úlovek. Ale jak to říkal ten *anglais*? Když máš v ruce dobré karty... Začínám si myslet, že uvažuješ o sňatku.“

Julienna sklonila hlavu. „Ještě jsem neslyšela, že by se kdy markýz oženil s obyčejnou herečkou.“

„Co není může být. A já pochybuji, že by šlechtic s jeho skandální pověstí a se zkušnostmi svůdníka o počestné nevěstě vůbec uvažoval.“

Ale rozhodně by neuvažoval o takové, která ho zradila, pomyslela si Julienna.

„A ty by ses za něho skutečně chtěla provdat?“

„O něčem takovém jsem ani nepřemýšlela,“ odvětila Julienna a rychle se snažila změnit téma hovoru. Se svými tužbami a sny se nemínila svěřovat dokonce ani své přítelkyni. Nejraději by na všechno zapomněla.

A jako by toho nebylo dost, po návratu z Newmarketu se Julienně vrátily i její staré noční můry.

Ivers. Stačila pouhá myšlenka a Julienna cítila, jak se chvěje hrůzou. Dříve či později se s ním bude muset vypořádat. Od lorda Riddinghama, který se s ním setkal v jednom pánském klubu, věděla, že je v Londýně.

Ať šla kamkoliv, s rukou položenou na kapse, ve které měla nůž, se neustále rozhlížela, jestli někde nezahledne Iverse. A když se večer po představení vracela z divadla, vždy dbala, aby s sebou měla doprovod. Někdy jí jako osobní strážce posloužil Dareův sluha, jindy některý z obdivovatelů.

Stále častěji se zdržovala v Riddinghamově společnosti, neboť si s ním připadala v bezpečí. A vikomt se na důvod náhlého zájmu neptal.

Připadalo jí zvláštní, že se Dare od jejich návratu z Berkshireu drží poněkud v ústraní. A dokonce ho ani nemohla požádat o ochranu před Iversem, poněvadž se obávala jeho žárlivosti.

Překvapilo by ji, kdyby věděla, že Dare si nechává patřičný odstup, protože to považuje za moudřejší. Po krátkém pobytu v jeho domě rozkoše si totiž začínal uvědomovat, že se mu to všechno jaksi vymklo z rukou. Celé týdny usiloval, aby se do něho Julienna zamilovala a on ji mohl odvrhnout tak, jak to ona před sedmi lety učinila jemu, ale místo toho se do ní zamiloval sám.

Právě když se rozhodl odjet z města, a zbavit se tak nutkové potřeby být Julienně nablízku, obdržel od Luciana spěšnou zprávu. Ačkoliv ručičky na hodinách neukazovaly ještě ani poledne, Dare okamžitě vyrazil do Wycliffovy rezidence, kde svého přítele našel v jeho pracovně.

„Co je děje?“ zeptal se Lucian, jakmile Dare vešel do dveří. „K čemu ti jsou informace o hraběti Iversovi?“

Dare se usadil na pohovku. „Neviděl jsem ho celé dlouhé roky a připadá mi zvláštní, že se objeví právě teď, když oznámím svůj záměr vypátrat Calibana.“

„To máš pravdu. A navíc jsme zjistili, že Ivers tu mrtvou společnici znal. Muž, kterého jsme nastrčili do Castlereaghova domu, našel svědka, jenž v Iversovi poznal tajného milence Alice Watsonové. A rovněž máme důkazy, že se Ivers nedávno snažil podplatit sloužící lady Castlereahové, aby mu podávali zprávy.“

Vysoký tmavý cizinec. Dare se zamračil. „Nemyslíš si snad, že by Ivers mohl být Calibanem? Znáám ho od

kolébky. Panství jeho rodiny sousedí s Wolvertonem. Je sice dost podlý, aby mohl i zabit, ale na sprádkání intrik mu chybí inteligence.“

Lucian zamyšleně potřásl hlavou. „S tím musím souhlasit. I když bezohledností přímo oplývá. Vloni jsme řešili případ jedné z jeho bývalých milenek, která ho opustila, neboť získala přízeň bohatšího mecenáše, který ji ochotně podporoval. Krátce na to ji nějaký neznámý muž zohyzdil. A je veřejným tajemstvím, že k chudobě mu schází už jen krůček. Nejen že dluží dobré polovině obchodníků ve městě, ale dokonce neplatí ani své dluhy z hazardu. Slyšel jsem, že ho požádali, aby opustil klub. Vůbec bych se tudíž nedivil, kdyby se stal Calibanovým zaměstnancem. Ať už pro peníze nebo kvůli své pověsti černé ovce. Zdá se, že Caliban má pro podobné odpadlíky slabost.“

„A co je nového s Ormsbym a s Martinem Perrinem?“ zeptal se Dare. „Našel jsi nějaké důkazy, které by svědčily o jejich účasti?“

„Nechal jsem je oba sledovat,“ odpověděl Lucian. „Ohledně Ormsbyho jsme neobjevili nic inkriminujícího. Perrine pro nás stále zůstává tajemstvím. Dokonce ani nemůžeme zjistit, jestli v době smrti, ať už společnosti nebo našeho agenta, pobýval ve městě. Neexistují však žádné důkazy, které by ho s oběma vraždami přímo spojovaly. Nicméně nesmíme zapomínat, že Caliban je vždy velice opatrný. On sám zůstává někde v ústraní, zatímco jeho zločiny za něho vykonávají jiní. V každém případě jsme po dlouhé době zase o kousek dál – a za to děkujeme jen tobě.“

Dare se na chvíli odmlčel a v tichosti zvažoval, kolik toho má svému příteli prozradit. Nakonec se rozhodl, že bude moudřejší, když mu řekne úplně všechno. Vždyť je

docela možné, že mezi jednotlivými událostmi existují určitá spojení. „Ivers se kdysi znal s Juliennou.“

„Opravdu?“

„Bývali milenci.“

Lucian tázavě povytáhl obočí. „To je ten důvod, proč zrušila zasnoubení?“

„Ano. A já se mu chci přímo zoufale pomstít. Z toho důvodu možná nejsem nejlepším mužem, který by na něho měl být nasazený, ale na druhou stranu odjízďím na několik dní do Kentu. Nebyl jsem tam už od Vánoc. Možná bych se tam na něho mohl trochu poptat.“

„To je skvělý nápad,“ souhlasil Lucian. „A já za ním pošlu tajného agenta. Ivers se sice ubytoval v hotelu Limmer, ale jestli nebude mít na zaplacení, za chvíli ho vyhodí. Pak by nám mohl snadno zmizet z dohledu.“

Dare vyjel z Londýna hned odpoledne a do Kentu dorazil pozdě v noci, čímž překvapil své sloužící. Wolvertonovo hlavní sídlo bylo rozsáhlé panství s velkým elegantním domem obklopeným přímo pohádkovým parkem. V okolí se táhly dlouhé sady a nekonečné pastviny, na kterých se pásli od pohledu zdravý dobytek. Nicméně Dare toto místo navštěvoval jen velice zřídka, neboť na něj měl nepříjemné vzpomínky.

Na dotěrné otázky se zdálo příliš pozdě, ale Dare se rozhodl, že hned ráno svolá sloužící a zjistí všechno, co potřebuje. A začne u dědova tajemníka. Jestli někdo může něco vědět o šlechtici ze sousedství, pak to jistě bude Samuel Butner. Ačkoliv Dare Butnera hned po nabytí svého dědičného titulu poslal do penze, starý muž stále žil pod střechou Wolvertonu, jak tomu bývalo celých třiatřicet let.

Příliš vyčerpaný dlouhou cestou a neklidný z uplynulých událostí Dare zjistil, že na spánek nemá ani pomyšlení. Usadil se v pohodlné knihovně a nalil si řádnou dávku dědovy výtečné brandy.

Opřel se v křesle, unaveně zavřel oči a vzpomínal na svůj poslední rozhovor se starým pánem. Robert North, šestý markýz z Wolvertonu, se zdál vzteky celý nepřičetný, neboť jeho vnuk a jediný následník rodinného titulu a jmění se odmítl zříct své francouzské snoubenky.

„Ty zatracený blázne! Copak nevidíš, že tě oklamala? Chce jen tvé peníze!“

„Jsi na omylu, dědečku,“ namítl Dare a ze všech sil se snažil ovládat, aby i on nepovolil uzdu svému temperamentu. Bral ohled na dědovo stáří a rovněž na fakt, že je v jeho domě.

„Nedovolím ti to! Slyšíš mě? Jestli si ji vezmeš, to se tě raději zřeknu!“

„Už asi postě ti říkám, že svými výhrůžkami na vydědění mě nevystrašíš. Já tvé peníze nepotřebuji,“ namítl Dare.

„Ovšem tvá snoubenka je zcela jiného názoru. Je mi tě líto, chlapče, ale zanedlouho zjistíš, že bez mých peněz už pro ni nejsi tak přitažlivý.“

Dare se zamračil. „Tys mluvil s Juliennou?“

„Chtěl jsem se jen ujistit, že chápe, koho si vlastně bere. Floutka bez peněz.“

Dare se na malou chvíli vrátil zpět k poslednímu setkání se svou láskou, kdy s ním Julienna odmítla utéct. Jenže to ještě nevěděla o výhrůžkách jeho děda, že se ho zřekne. Dare zakroutil hlavou. „Julienně na tvých penězích nezáleží.“

„Ale to se zatraceně mylíš!“ vykřikl markýz. „Copak to nevidíš? Udělala z tebe blázna. Znovu jsi dovolil, aby nad tebou zvítězil tvůj chtíč.“

„Ne, dědečku. Tentokrát to je hlas srdce.“

Na tváři starého muže se objevil temný stín. „Znovu ti říkám, že jsi slepý blázen. Ta tvoje úctyhodná snoubenka tě celé měsíce podvádí. Víš, kdo je jejím skutečným milencem? Ivers. Ten s ní ležel už dávno předtím, než ty ses jí začal kasat pod sukně.“

Dare ztuhl. Je pravda, že Iversova přítomnost v Juliennině blízkosti v něm vždy vyvolávala žárlivost. Ale že by ho s ním Julienna podváděla? To bylo k smíchu.

Děd však prstem ukázal ven z okna a řekl: „Zeptej se Iverse, když mi nevěříš.“

Dareovi se na tváři usadil ledový výraz. „Budeš si muset vymyslet lepší příběh. Já se jí totiž tak lehce nevzdám.“

Lord Wolverton jen ochraptěle zachrčel. „Takže jak by se ti líbil tento příběh: Ta tvá francouzská poběhlice je obviněná z vlastizrady. Jestli si ji vezmeš, postarám se, aby skončila ve vězení.“

Dareovi přeběhl mráz po zádech. Jeho děd měl dostatek moci a vlivu, aby své výhrůžky uskutečnil.

Když Dare váhal, markýzovy uslzené oči se stáhly zlobou. „Minulý měsíc za zradu pověsili dva anglické námořníky. Ta tvoje děvka jim dělala komplce.“

„Ty zatraceně dobře víš, že to není pravda.“

„O takových potvorách já nic nevím. Ti zatracení emigranti jsou stále bez peněz a klidně svou loajalitu prodají prvním, kdo jim za ni nabídne třeba jen zlámanou grešli. Nebude těžké najít důkazy o její vině.“

Dare zatnul pěsti. Před očima měl černo, přesto se mu podařilo promluvit klidným hlasem. „To od tebe není moudré, že mi takhle vyhrožuješ, starý muži.“

„Pak mě k tomu tedy nenuť, chlapče! Myslím to vážně. Nedovolím, aby sis ji vzal. Slyšíš mě! *Nedovolím to!*“

Dare už křiku svého jediného příbuzného nevěnoval pozornost. Obrátil se na podpatku a bez jediného slova odešel z místnosti. Potřeboval chvíli času, aby se před setkáním s Juliennou alespoň trochu uklidnil.

Až do onoho dne byl pevně rozhodnutý postavit se proti hněvu svého děda. Ať si ho klidně vydědí. Svou šťastnou budoucnost si nehodlal nechat vzít.

Když však Wolverton vyhrožoval i Julienně, všechno vypadalo zcela jinak. Chtěl si Juliennu vzít za ženu, ale nemohl ji vystavit takovému nebezpečí. Jeho děd měl dostatečně velký vliv, aby jí dokázal způsobit značné potíže. A navíc všechno ještě komplikovala její nemocná matka. Hraběnka tvrdohlavě odmítala opustit svůj dům a Julienna by bez matky nikdy neodešla.

Dare si uvědomil, že než by Juliennu nechal trpět pletichami toho starého parchanta, raději by se jí vzdal.

Ted', o sedm let později, Dare viděl, jaký byl blázen. V tomto měl jeho děd skutečně pravdu.

Na patře ucítil horkou pachut' bolestných vzpomínek. Julienna souhlasila, že se toho večera sejdou v jejich domku. Když se tam však neukázala, Dare ji šel hledat do kloboučnictví.

A právě tehdy odhalil její zradu. Julienna měla milence. Až do té doby svému dědovi nevěřil ani slovo. Jeho obvinění o Julienniných tajných schůzkách s Iversem mu připadalo směšné.

Hrud' se mu sevřela bolestí a Dare tupě zíral do prázdné skleničky od brandy. Starému muži se to nakonec podařilo. Dare zrušil jejich zasnoubení. Pak však odjel z Kentu a markýz ho už víckrát nespátril. Pod střechu Wolvertonu vstoupil až po jeho smrti.

Dare se hořce usmál a prázdnou sklenicí mrštil do vyhasínajícího krbu. Drobné krystalky se rozsypaly po podlaze. Šestý lord z Wolvertonu mohl být spokojený. I když ztratil svého jediného vnuka, jejich rodová linie zůstala nedotčená.

Dare nemohl dlouho usnout. Stále myslel na svého děda a na síť jeho pletich, v které nakonec uvízl. Příští ráno, hned po snídani, si do knihovny zavolal markýzova tajemníka, Samuela Butnera. Doufal, že objeví nějaké důkazy o Iversově spojení s Calibanem.

„Žijete zde již tak dlouho,“ začal Dare lehkým tónem. Jistě znáte hraběte Iverse, nemýlím se?“

„Ano, můj pane,“ odpověděl starý muž s respektem. „Řekl bych, že ho znám velice dobře.“

„Zajímá mě všechno, co mi o něm můžete říct. Slyšel jsem, že poslední dobou nadělal spoustu dluhů a že by snad mohl být ve spojení s francouzskými zrádci.“ Dare si tajemníka měřil zkoumavým pohledem. „Možná si vzpomínáte, že před sedmi roky tady za spojení s bonapartisty pověsili dva námořníky. Není možné, že by v tom měl prsty i Ivers? Co si o tom myslíte?“

Butner zakroutil hlavou. „Lord Ivers sice nepatří právě mezi gentlemany, ale tak nízko by jistě nikdy neklesl. Ale...“

„Ano?“ pobízel ho Dare.

„Už tehdy byl zcela bez peněz. Obávám se, že toho léta přišel na způsob, jak přijít ke slušnému bohatství. Lord Wolverton za něho zaplatil všechny jeho hráčské dluhy.“

„Jak to víte?“

„Poněvadž jsem vždy zapisoval veškeré markýzovy výdaje. Jednalo se o nemalou sumu... Šest tisíc liber. Předpokládám, že mu přišly vhod.“

„Ale proč by to můj děd dělal?“

„Tím si nejsem jistý, můj pane. Ale mám takové podezření, že to mělo co dočinění s vaší... mladou slečnou. S tou, co vlastnila kloboučnictví.“

Dare cítil, jak mu zběsile tluče srdce. „Pokračujte.“

Butner se zamyšleně zamračil, jako by se snažil vzpomenout. „Jeho Lordstvo si jednou odpoledne nechalo zavolat lorda Iverse. Zůstal tady skoro hodinu. Vždy jsem předpokládal, že ten obnos měl sloužit jako odměna za určité služby. Že si váš dědeček lorda Iverse najal.“

„A nevíte, k jakému účelu?“

Starší tajemník na chvíli zaváhal. „Mám určité podezření. Mohu mluvit otevřeně?“

„Samozřejmě.“

„Když jste se tehdy rozhodl, že na léto zůstanete ve Wolvertonu, markýz mi připadal štěstím celý bez sebe. Jistě doufal, že jste se konečně rozhodl zaujmout své místo.“

Dare pevně sevřel rty. „A já jsem ho zklamal. Můj způsob života se mu nikdy nelíbil. Nechápal, že se nechci zahrabat na venkově.“

„Máte pravdu, pane. Nejvíce ho však ranilo, když jste se zasnoubil s... francouzskou dívkou. Byl to pyšný muž.“

„Byl to starý parchant, který s každým jen manipuloval.“

„I tak se to dá říct. Nemohl připustit, abyste si ji vzal.“

„Poněvadž by pošpinila jeho čistou rodovou linii,“ podotkl Dare jizlivě.

„Ano. A protože... ji podezříval ze zrady. Svěřil se mi, že se zapletla s těmi muži, které pověsili.“

Dare zatnul pěsti. „Vždyť si to všechno jen vymyslel. Chtěl mě odradit od svatby. Slečna Laurentová s těmi zrádci neměla nic společného.“

„Zastávám stejný názor. Musím uznat, že v tomto jsem vašeho dědečka nikdy nepochopil. Tolik mu ta francouzská dívka vadila, že byl ochotný udělat úplně vše, jen abyste se s ní neoženil. Stal jste se jeho jedinou nadějí. Nechtěl připustit, abyste... Omlouvám se vám, pane. Něco takového bych si nikdy nedovolil vyslovit.“

„Ne, prosím... Jen pokračujte. Co jste chtěl říct?“

„Abyste upadl do spárů ďábla – jako váš pan otec.“

Dare měl co dělat, aby se nerozesmál. „Takže můj děd se rozhodl, že zaujmu místo jeho nepodařeného syna.“

„Lord Wolverton doufal, že vás přesvědčí, abyste zasnoubení zrušil.“

„Vyhrožováním, že mě vydědí, já vím. Celé roky jsem si myslel, že to i udělal.“

„Nikdy svou závěť nezměnil. Koneckonců k tomu neměl žádný důvod. Zásnuby jste zrušil. Ačkoliv tehdy byl pevně rozhodnutý, že jestli ho neuposlechnete, skutečně vás ze závěti vyškrtně. Říkal, že zaplatí jakoukoliv cenu, jen aby vás vytrhl ze spárů chamtivé lovkyně věna. To jsou jeho slova. Přesně si na ně vzpomínám.“

Dare se na chvíli odmlčel. „Takže s Iversovou pomocí chtěl slečnu Laurentovou usvědčit ze zrady.“

„Pravděpodobně. Jakmile jste odjel, markýz Iversovi vyplatil onu sumu. Po dvou letech se vrátil a starého pána požádal o půjčku. Asi se znovu ocitl na mizině.“

„Vyhověl mu?“

„Ne, odmítl. Tehdy jsem se stal svědkem jejich roztržky. Ivers vyhrožoval, že jestli mu lord Wolverton nezaplatí, prý půjde za vámi a řekne vám celou pravdu.“

„Pravdu o čem?“

„Nejsem si tak zcela jistý, můj pane. Ale mělo to něco společného se slečnou Laurentovou, poněvadž jsem zaslechl její jméno.“

„Takže Ivers se snažil starého pána vydírat.“

„Asi ano. Markýz byl tak rozčilený, že zavolal lokaje a hraběte nechal vyhodit z domu. A od té doby se Ivers už neukázal. Nedivím se, že je podezřelý z vlastizrady. Vždycky jsem si říkal, že to s ním dopadne špatně.“

„Děkuji vám, pane Butnere. Opravdu jste mi pomohl.“

Jakmile starý tajemník odešel, Dare se usadil do křesla, zavřel oči a snažil se urovnat zmatené myšlenky. Skutečně Iverse najal, aby mu pomohl usvědčit Juliennu z vlastizrady?

Dare cítil, jak se mu stahuje žaludek. A co když to bylo všechno trochu jinak? Opravdu mu tehdy nic neušlo? Kdyby ho nezaslepila žárlivost, možná by viděl věci, kterých si nevšiml. Dokonce i před rozhovorem s tajemníkem se mu na svazku Julienny s Iversem něco nezdálo. V Newmarketu Julienna vypadala vyděšená. Připadalo mu, že se Iverse bojí a zároveň k němu cítí odpor.

Mohlo to být proto, že ji Ivers opustil? Vždyť se stala jeho milenkou, ne snad? Dare to přece viděl na vlastní oči. A Julienna se mu dokonce sama přiznala.

Dare prudce vstal. Musí mluvit s někým, kdo Juliennu znal, a kdo bude vědět, co se tehdy stalo.

Malý přístav Whitstable se stal známý díky svým ústřicím. Městečko se mohlo chlubit několika prvotřídními restauracemi, dvěma tucty obchodů a velkou loděnicí. Od Dareovy poslední návštěvy se tady vlastně nic nezměnilo. Jemu se zřítil celý svět a zdejší lidé si dále žili své poklidné ničím nerušené životy.

Dare vystoupil z kočáru a ocitl se před dveřmi kloboučnictví. Na chvíli zaváhal. Doufal, že tady najde prodavačku, kterou Julienna zaměstnávala. Náhle však cítil, jak mu po zádech stékají stružky chladného potu. Báł se, co může zjistit.

Hlavou mu vířily vzpomínky...

Tehdy vešel dovnitř a připadalo mu zvláštní, že je obchod prázdný a odemknutý. Náhle nad sebou uslyšel hlasy. Potichu vystoupal po schodišti a vešel do velké místnosti, kterou Julienna používala jako skladiště. Příležitostně se tady dalo i přespat.

Julienna s rozpuštěnými vlasy seděla na posteli, zatímco Ivers stál těsně vedle ní. Když si ho všimla, ruce si přitiskla k hrudi.

Zdálo se, že je překvapená. Ačkoliv ne tolik jako on. Přistihnout ji s milencem se zdálo více, než mohl snést.

Iversův výraz zůstal nezměněný. Vlastnicky objal Juliennu kolem ramen. „To jsou k nám hosti. Jsem rád, že jste se tady ukázal. Julienna vám musí něco říct.“

Dare se podíval na Iverse. Musel se ovládat, aby ho neuškrtil, že se Julienny vůbec odváží dotknout.

„Jen mu to řekni, drahá,“ ponoukal Ivers Juliennu.

„Říct mi co?“ chtěl vědět Dare.

„Chce zrušit vaše zasnoubení,“ řekl Ivers, když Julienna mlčela. Zatřásl s ní. „Není to snad pravda, drahá?“

Na chvíli zavřela oči. Pak je pomalu otevřela a podívala se přímo na Darea. „Ano. Už si tě nechci vzít.“

Dare měl dojem, jako by mu někdo do srdce vrazil ostrý nůž a pomalu s ním otáčel. „A mohla bys mi, zatraceně, říct proč?“

„Já... Neřekl jsi mi, že tě tvůj dědeček vydědí.“

Dare ztuhl. Zíral na ni, jako by se snažil uvědomit si význam jejích slov. Copak jí skutečně záleží na Wolvertonově jmění?

Julienna k němu natáhla třesoucí se ruce. „Dare... Já si tě nemohu vzít.“

Ivers ji poplácal po ramenech, jako by ji chtěl utěšit. „Je mi líto, že jste se to musel dozvědět takhle. Ale nakonec to je lepší. Julienna bude navždy má.“

Dare se nemohl nadechnout ani pohnout. Měl dojem, jako by byl paralyzován. To přece nemohla být pravda.

„Julienco?“ Konečně se mu podařilo ze sebe dostat slovo. „To není pravda.“

Letmo se podívala na Iverse a pak sklopila zrak. „Je mi to líto,“ zašeptala.

Iversovi se na tváři rozlil vítězoslavný úsměv, zatímco Darea se zmocnil nepopsatelný zmatek. Zcela šokován začal pomalu couvat. Očekával, že Iversova slova popře, ne že s nimi bude souhlasit.

A jako by toho nebylo dost, Ivers ještě pokračoval: „Nebylo lehké zůstat celou tu dobu opodál a sledovat, jak se spolu scházíte. Ale Julienna tvrdila, že to tak bude lepší. Naštěstí se však rozhodla, že když teď budete bez peněz, jsem pro ni lepší já.“

Dare se zmateně podíval na Iverse a všiml si, že má na spodním rtu krvavou čmouhu.

Ivers se jízlivě zasmál a dotkl se rány. „Má ráda tvrdou hru. Ale to jistě víte i sám.“

Dare se prudce otočil a vyběhl z místnosti. Měl dojem, jako by mu někdo z hrudi vyrval srdce...

Dare se zmateně chytil za hlavu. Je možné, že Juliennu tak rychle odsoudil? Vždyť ona Iversova slova vlastně ani nepotvrdila. Co přesně říkala? *Je mi to líto*. A on to vzal jako přiznání viny.

Dobrotivý bože, co když se mýlil? Je možné, že se stala obětí? Nebo ho klame jeho paměť? Stalo se to už tak dávno.

„Lorde Wolvertone?“ Z myšlenek ho vytrhl chmurný ženský hlas. „Mohu vám nějak pomoci?“

Dare zvedl zrak a v rohu místnosti uviděl tmavovlasou ženu. Mohla mít asi tak pětadvacet a její tvář mu připadala mlhavě známá.

„Vy mě znáte?“ zeptal se.

Její neradostný výraz se nezměnil. „Ano, lorde. Kdysi jste býval snoubencem mé paní. Nikdy na vás nezapomenu.“

Dareovi se na malou chvíli zdálo, jako by v jejích očích zahlédl náznak nelibosti. „Vy jste byla před sedmi lety zaměstnankyní slečny Laurentové.“

„Ano... Ráchel Grimbleová. Teď jsem majitelka.“

Nyní již o jejím nepřátelství nemohlo být pochyb. Majitelé obchodů se šlechtici takovým tónem obvykle nejednali.

„Zdá se, že mě nemáte ráda, slečno Grimbleová.“

„Mám k tomu dobrý důvod, lorde. Copak si nevzpomínáte, co jste udělal slečně Laurentové? Nebo spíše neudělal?“

„Mohla byste mi to vysvětlit?“

„Poštval jste na ni vlky.“

Dare se zamračil. „To příliš nechápu.“

„Nechal jste ji napospas bestii. Našla jsem ji...“ Mladá žena se zhluboka nadechla. „Slečna Laurenová mě poslala, abych doručila zboží, a když jsem se vrátila... Lord Ivers právě odcházel.“ Žena se podívala ke schodišti do prvního patra. „On ji znásilnil, pane.“

Dare zalapal po dechu. Náhle před sebou uviděl krev na Iversově rtu. Podle toho padoucha se mělo jednat o vášnivý polibek.

Ach bože. Srdce mu bilo jako o závod a na čele vystoupily kapičky chladného potu.

„Surově ji znásilnil,“ opakovala žena. „Copak jste to nevěděl?“

„Ne...,“ zašeptal Dare. „Nevěděl jsem to. Ale snad jsem měl.“

„Ano. Také si to myslím. On se zachoval jako zvíře, ale vy... Milovala vás, pane, a vy jste ji opustil.“

Dare se chytil za hlavu. Pravda ho málem srazila na kolena.

Ještě toho dne odjel z Kentu. Nemyslel na nic jiného než na své rány a o osud krásné zrádkyně, která mu zlomila srdce, se již nestaral. Celých sedm let se snažil na Juliennu zapomenout.

Prodavačka jen tiše stála a měřila si ho zkoumavým pohledem.

„Proč mi to jenom neřekla?“ zeptal se.

„To já nevím, pane. Chtěla jsem jít za vámi a všechno vám povědět. Myslela jsem, že byste ji ochránil. Dokonce i potom, co... co udělal lord Ivers. Ale ona mi to nedovolila. Myslela jsem, že se stydí.“ Tón slečny Grimbleové ztvrdl. „Ale to nebylo nejhorší. Lord Wolverton všude roznesl, že je podezřelá z vlastizrady. Tím ji docela zničil. Zákaznice se našemu obchodu začaly vyhýbat. Všechny ty pomluvy nakonec dorazily až k její matce a tu to málem zabilo. Slečna Laurentová musela opustit město. Vyhnal ji starý markýz. A vy jste se ani neukázal.“

Dare nedokázal promluvit. Neexistovalo nic, co by řekl. Žádná omluva nemohla ospravedlnit jeho ignoranci.

Mlčky se obrátil a vrátil se zpátky do kočáru. Opovrhoval sám sebou. Zničeně klesl na polstrovanou sedačku, opřel hlavu a zavřel oči.

Julienna se stala obětí krutých machinací starého lstivého pána a on ji opustil.

Takže oni nikdy nebyli milenci. Julienna jen chtěla, aby tomu uvěřil. Ale *proč*? Copak jí Ivers vyhrožoval? Přinutil ji, aby hrála jeho hru? Dareovi hlavou vířily zmatené myšlenky. Julienna přece musela vědět, že by ji ochránil.

Ale neudělal to. Místo toho ji opustil a vydal ji napospas kruté bestii.

Julienna ho s Iversem nikdy nezahladila. Celou tu dobu to kdesi hluboko uvnitř věděl. Ale jeho žárlivost ho oslepila. Přinutila ho věřit, že Julienna je zrádkyně.

Proč mu to jenom neřekla? Protože se bála jeho reakce? Nebo si myslela, že by znásilněnou ženu

nechtěl? Nebo měla jiný důvod? Bála se snad, že by Iverse vyzval na souboj? Že by ho zabil?

Dare zatnul pěsti. Kdyby to věděl, jistě by to udělal.

Spolu s palčivým pocitem viny ho ovládl vztek. Ačkoliv zcela neúmýslně, Julienně způsobil jen bolest a utrpení. Opustil ji a iiechal ji na milost dědově zlobě a kruté odplatě. Markýz najal Iverse, aby mu pomohl zrušit jejich zasnoubení.

Jak jen mohl být tak slepý? Vždyť přece svého děda znal. Věděl, jak dokáže být krutý a bezohledný.

„Lorde?“

Dare zvedl hlavu a podíval se na muže na kozlíku. Jeho kočí si ho zamračeně prohlížel.

„Je vám dobře, lorde? Nemám zavolat doktora?“

Doktor nemůže vyléčit činy, kterých jsem se dopustil, pomyslel si Dare hořce. „Ne, doktora ne.“

„Kam si tedy přejete, abych jel?“

Dare si konečně uvědomil, že kočí čeká na jeho rozkazy. Vráť se do Londýna. Musí mluvit s Juliennou.

Kočímu řekl, aby jel do Wolverton Hallu, kde si sbalí své cestovní zavazadlo. Když se však ponořil zpět do neradostných úvah, na mysli mu vytanula jedna znepokojující myšlenka. Je vůbec možné, aby mu kdy Julienna odpustila?

Pečkal na Juliennu v zatuchlém přijímacím pokoji jejího pronajatého bytu a počítal minuty, dokud se nevrátí z divadla. Jakmile na ulici konečně uslyšel rachot kočáru, přiběhl k oknu a vykoukl ven.

Viděl, zeji doprovází Riddingham, a v hrudi ho bodl slabý osten žárlivosti. Neměl však právo odsuzovat její výběr ochránce. Toto privilegium ztratil již před mnoha lety.

Dareovi se stáhl žaludek a rychle se vrátil na polstrovanou sedačku. Julienna vešla dovnitř, a když uviděla rozžatou lampu, se strachem v očích se rychle rozhlížela po pokoji.

Dare si všiml, že v ruce drží nůž.

Jakmile však návštěvníka poznala, její napjatý výraz se uvolnil a Julienna si s úlevou vydechla.

„Jak ses dostal dovnitř?“ zeptala se a zavřela za sebou dveře.

„Tvá bytná mi dovolila, abych tady na tebe počkal.“

„Nechápu...“ začala, když ji Dare přerušil.

„Právě jsem se vrátil z Kentu... Z Whistableu.“

Julienna neřekla ani slovo. Jen na něho tiše zírala.

„Mluvil jsem s tvou bývalou prodavačkou. Ivers nikdy nebyl tvým milencem.“

Z tváře jí zmizela veškerá barva. Prsty se jí začaly třást a Julienna raději odložila nůž na desku stolu. Pak znaveně klesla do jednoho z křesel.

Dare musel na chvíli odvrátit zrak, aby ukryl hluboké dojetí, které se ho zmocnilo. Bolelo ho dívat se na ni a vědět, čeho se dopustil. Až teď si uvědomil, jak rychle uvěřil její vině. Ale proč ho o ní sama přesvědčovala? Proč se nebránila?

„Proč, Julienco?“ V hlase se mu odrážela bolest a lítost.

Pokrčila rameny, ale nepodívala se na něho. Upřeně pozorovala ruce, které měla pevně sevřené v klíně. „Nelhala jsem ti,“ řekla tichým hlasem.

„Ale nechala jsi mě věřit, že jste milenci. Nikdy jsi to nepopřela.“

„Myslela jsem, že nemám na výběr. Vyhrožoval, že ublíží mamince.“

„Ochránil bych tě. Copak jsi mi nedůvěřovala?“

Když konečně zvedla zrak, v očích měla vepsanou takovou bolest, že to Dareovi málem zlomilo srdce.

„Nemohla jsem si tě vzít, Dare. Tvůj dědeček by tě vydědil a já jsem nechtěla, abys kvůli mně podstoupil takovou oběť. Netrvalo by dlouho a časem bys mě začal nenávidět. Zrušení našeho zasnoubení byl jediný způsob, jak tě uchránit před vyděděním.“

Dare cítil, jak se mu bolestí svírá srdce. „Copak sis myslela, že bohatství toho starého parchanta pro mě něco znamená?“

„Tehdy možná ne. Ale později bys začal litovat.“

Nechtěla jsem, abys kvůli mně podstoupil takovou oběť. Ta slova mu neustále zněla v uších. Julienna nechtěla, aby trpěl, a tak se obětovala sama.

„Panství Wolverton je dědičné,“ poznamenal Dare suše. „Po markýzově smrti by mi připadlo stejně jako jeho titul. Ale i kdyby tomu tak nebylo, měl jsem své

vlastní prostředky. Nikdy jsem jeho peníze nepotřeboval.“

Julienna ho jen tiše pozorovala a v očích se jí zračil smutek.

„Proč ses mi nesvěřila? Měla jsi mi dát aspoň šanci.“

Julienna pevně sevřela pěsti. Pod Dareovým upřeným pohledem se cítila obnažená a bezbranná. „Všechno se to seběhlo tak nějak rychle. Ivers mi vyhrožoval těsně před tím, než jsi přišel. Říkal, že tvůj dědeček je pevně rozhodnutý nás odloučit. Že lord Wolverton nikdy nedovolí, aby sis mě vzal. A právě tehdy jsi vešel dovnitř a Ivers ti navykládal všechny ty lži...“

Zhluboka se nadechla. „Chtěla jsem, abys mu uvěřil. Věděla jsem, že jinak bys na zrušení našeho zasnoubení nikdy nepřistoupil.“

Julienna si vzpomněla na bolest, jež se Dareovi zračila ve tváři, a zavřela oči. Ten zničený pohled ji celé ty dlouhé roky pronásledoval.

„Nechtěla jsem ti lhát,“ dodala tiše. „Nenáviděla jsem myšlenku, že by sis o mně mohl myslet něco tak špatného. A v hloubi duše... Doufala jsem, že jeho lži prohlédneš a uvědomíš si, že tě stále miluji. Ale pak... Byla jsem naivní blázen.“

Julienna se pokusila zasmát, ale z hrdla jí vyšel jen tichý sten. „Netušila jsem, čeho všeho je Ivers schopný. Myslela jsem, že když udělám, co po mně požaduje, když zruším naše zasnoubení, bude spokojený. Ale jemu to nestačilo. Chtěl si být jistý, že mě zcela zkompromituje. Že si mě nikdy nebudeš chtít vzít za ženu. Když jsi odešel... Pokoušela jsem se bojovat. Tvář jsem mu doškrábala až do krve, ale byl silnější...“

„Bože.“

Otevřela oči a upřeně se na něho podívala. Dare měl hlavu opřenou v dlaních, prsty zabořené do vlasů, jako by je chtěl vytrhnout.

„Nemohl jsi přece vědět, co je zač,“ řekla tichým hlasem.

Dare drsně zaúpěl. „Nesnaž se mě obhajovat, Julienco. Nikdy jsem tě s tím ďáblem neměl nechat samotnou.“

„Nebyla to tvoje chyba. Jestli za to někdo může, pak jsem to já. Neměla jsem být tak hloupá. Koneckonců... ani si nepamatuji, jak se to stalo. Když odešel, ležela jsem tam jako omráčená. Šok mi musel zatemnit mozek. Pamatuji si jen na přísahu, že jestli se mě ještě jednou dotkne nebo ublíží mé matce, tak ho zabiju. Asi mi uvěřil, poněvadž hned poté odešel. A tehdy se roztříštily veškeré naděje na budoucnost po tvém boku.“

Po těch slovech Dare zvedl hlavu, v očích se mu odrážela hluboká bolest. „Měla jsi mi to říct.“

„Jak bych mohla? Jestliže tvůj dědeček s naší svatbou nesouhlasil už dříve, co by na ni asi říkal poté, co mi provedl Ivers? Nadobro zničil mou pověst. Znásilnil mě a já jsem se bála, že mě už nebudeš chtít. Nebo ještě hůře..., že by sis mě vzal jen ze soucitu. A také jsem nemohla připustit, aby tě dědeček vydědil.“

Znovu si vzpomněla na všechnu tu bolest, na pocit bezmoci a zmaru, a oči se jí zalily hořkými slzami. Tolik mu chtěla říct pravdu. Do celého světa chtěla vykřičet, že než by ho zradila, to by raději zemřela. Ale nemohla riskovat.

Julienu zaplavila tak silná bolest, že se jí slzy rozkutálely po tvářích.

Stačily dva skoky a Dare stál vedle ní. Vzal ji do náruče a uslzenou tvář si přitiskl k hrudi.

Nechtěla, aby ji Dare viděl takhle zranitelnou, tak pokořenou a bezbrannou. Snažila se vzepřít, ale neměla v sobě dost síly. Tak se k němu jen přitiskla a dál usedavě plakala.

Dare měl dojem, že mu bolestí pukne srdce. Jakým právem ji tady držel a snažil se ji utěšit, když to byl právě on, kdo zapříčinil její trápení? Tolik jí chtěl pomoci. Vymazat z mysli ty strašné vzpomínky.

Po chvíli hlasité vzlyky utichly. Julienna se od něho odtáhla a podívala se mu přímo do očí. „Nechci tvou lítost, Dare. Nestojím o ni.“

V jejích hlubokých očích neviděl jen bolest, ale i odvahu a odhodlání.

„Ne,“ zašeptal. „To není lítost.“

Dare nelhal. Necítil lítost, ale hanbu. Hanbu, výčitky svědomí a zodpovědnost za noční mŕvu, kterou Julienna musela prožít.

Pak před sebou uviděl obraz zničené Julienny. Nedokázal si ani vybavit sílu, která jí umožnila přežít všechno to, co následovalo. Jeho děd se jistě postaral o barvitý skandál, až Julienna musela odjet z města. Nakonec jí nezbývalo nic jiného než prodat vlastní tělo, jen aby ulehčila poslední dny své těžce nemocné matce.

Srdce se mu svíralo bolestí, jakou ještě nezažil. Snad ani tehdy, když si myslel, že ho jeho láska zradila, necítil taková muka jako nyní.

Dovedl Juliennu k pohovce a posadil si ji na klín. Pevně ji objal a držel ji tak dlouho, dokud se alespoň částečně neuklidnila.

Po nekonečně dlouhé chvíli promluvil: „Julienco, vím, že si nezasloužím, abys mi odpustila. Chci ti jen

řít... Nikdy bych ti nenechal ublížit. To bych si raději vyrvál srdce z těla.“

Julienna se na něho podívala. „Nesmíš se vinit, Dare.“

„Ale ano. Je to jen má vina. Byl jsem mladý, hloupý a horkokrevný..., rozhodnutý vzepřít se svému dědovi, ať to stojí cokoliv. Jenže nakonec jsi zaplatila ty.“

Konečky prstů ji pohladil po tváři, zlíbal vlhké stopy po slzách. Pak si ji k sobě znovu přitiskl. Julienna se k němu přivinula a hlavu si opřela o jeho široká ramena.

„Chtěl jsem naše zasnoubení zrušit ještě dříve, než jsem tě našel s Iversem. Markýz mi totiž vyhrožoval, že jestli to neudělám, nechá tě poslat do vězení. Věděl jsem, že má dost známostí, aby to dokázal. Tehdy odpoledne jsem si s tebou o tom přišel promluvit. Ale pak... Když jsem tě uviděl s Iversem a on tvrdil, že jste milenci, zachvátila mě tak silná žárlivost, že jsem ani nevěděl, co dělám. Chtěl jsem ho zabít.“

„Uvěřil jsi mu jen proto, že jsem jeho slova nepopírala.“

Dare se jízlivě usmál. „Ano. Máš pravdu. Zatemnilo se mi před očima a už jsem nedokázal uvažovat. Má matka měla nespočet milenců. Pocházela z generace, která cizoložství považovala za něco zcela přirozeného. Od dětství jsem vyrůstal v přesvědčení, že všechny ženy jsou stejné. Měl jsem vědět, že ty jsi jiná.“

Dare se na chvíli odmlčel, aby potlačil zlost, jež se ho zmocňovala, a pak pokračoval: „Mohl jsem přece tušit, že v tom má prsty můj děd. Znal jsem ho a věděl jsem, kam až je schopný zajít, jen aby dosáhl svého. Opustil jsem tě a nechal, ať se s tím vypořádáš sama. On ti sice zničil život, ale já jsem mu dovolil, aby to udělal. Měl jsem tě ochránit.“

„Jsem si jistá, že kdybys o tom věděl, určitě bys zakročil.“

Hořce se zasmál. „Jenže já jsem se staral jen o své vlastní rány. Musel jsem pryč. Co nejdál od tebe a od tvého milence. Kdybych zůstal..., mohl jsem tě ochránit od pomsty starého markýze. Prý jsi musela odjed z města.“

„Ano. Neměla jsem dostatek sil ani finančních prostředků, abych s ním mohla bojovat. Musela jsem se postarat o maminku, jenže kdekoliv jsem žádala o místo, jakmile uslyšeli moje jméno, nechtěli se mnou ani mluvit.“

„Takže jsi se stala herečkou.“

„To byla snad jediná dobrá věc, kterou mi to neštěstí přineslo, Dare.“ Na Juliennině tváři se mihl slabý úsměv. „Našla jsem práci, kterou skutečně miluji. Hraní je má spása. Pomáhá mi v zahánění démonů.“

„Ale pak sis musela najít milence.“

Julienna byla ráda, že v místnosti hoří jen jedna lampa. V přítmí si snad Dare nevšiml nachové barvy, jež se jí rozlila po tvářích. „Nic jiného mi nezbývalo. Nebylo to tak strašné. Když jsem ztratila jedinou lásku svého života, nic mi už nemohlo ublížit. Gentleman, kterého jsem si vybrala, se ukázal jako velice milý člověk. Hodně mi pomohl.“

Julienna cítila, jak se jí do očí derou další slzy. Tehdy si myslela, že zemře. Nakonec se však vzchopila, zatnula zuby a s hrdě vztyčenou hlavou šla dál.

Po sedmi letech se jí konečně podařilo potlačit v sobě hanbu, která ji tehdy málem pohltila. Dokonce snad zapomněla i na bolest, již jí způsobil Ivers. Znásilnil její tělo, ale duše zůstala netknutá.

Nezničil ani její touhu po vášni. Zato děkovala především svému laskavému ochránci, který jí pomohl zbavit se posledních záchvěvů strachu. Avšak ten, kdo jí ukázal, co je to skutečná extáze, byl Dare. Probudil v ní nový život. Díky němu věděla, že milování nemá nic společného s násilím a ponižováním.

Zvedla ruku a lehce se dotkla jeho tváře. „Ať už se stalo cokoliv, toho léta jsem nikdy nelitovala. Naučil jsi mě, co je to láska a vášeň. Bez tohoto poznání bych nemohla přežít.“

Pevně zavřel oči, jako by nedokázal snést odpuštění, jež mu poskytovala. „Juliennno, nemůžeš mě zbavit viny, která na mně ulpěla.“

Dívala se na jeho ztrápený obličej a srdce se jí svíralo bolestí. Chtěla ho pevně obejmout a pomoci mu najít klid a mír. Držel ji tak něžně, jako by byla ze skla a on se jí bál dotknout.

Zvedla hlavu a na rty mu vtiskla polibek. „Dare..., miluj se se mnou.“

Odtáhl se a nechápavě se na ni podíval. „Jak mě jen po tom všem můžeš ještě chtít?“

Julienna se usmála. Necítila nic jiného než touhu po jeho dotecích. Tolik ho potřebovala. Jen on mohl zaplašit temné vzpomínky, vymazat samotu posledních sedmi let.

Místo odpovědi se k němu přitiskla a konečky prstů ho hladila po tvářích. Jak bych tě mohla *nechtít* zeptala se a znovu pozvedla hlavu, aby ho políbila.

Dychtivě se přísál k jejím rtům, jako by ji potřeboval pro záchranu vlastní duše. Poté, aniž by ji přestal líbat, vstal a odnesl ji do vedlejší místnosti, kde ji položil na úzkou postel.

Ve světle plápolajícího ohně ji pomalu svlékl, avšak jeho doteky se zdály tak letmé, že je téměř ani necítila. Kde se náhle poděl ten vášnivý milenec, kterého tak dobře znala? A když ji zbavil i posledního kousku prádla, váhavě se posadil vedle ní.

„Dare..., já se nerozbiju,“ zašeptala.

Možná že ne, pomyslel si Dare, jenže on pociťoval zvláštní strach jako mladý hoch se svou první milenkou.

Jako by mu rozuměla, Julienna se posadila a jeho tvář vzala do svých dlaní. „Nemůžeš mi ublížit,“ řekla šeptem. „Nikdy jsi mi neublížil.“

Dare cítil, jak se mu v hrudi svírá srdce. *Ona* se ho snaží utěšit.

Něžně ho políbila a se rty přimknutými k jeho mu hbitýmá rukama začala rozvazovat vázanku. Dare váhavě opětoval její polibky, avšak sako si již svlékl sám.

Zatímco si rozepínal knoflíky u vesty, Julienna vstala z postele, došla k toaletnímu stolku, kde si rozpustila dlouhé vlasy. Dare ji fascinovaně pozoroval. Pohledu na její svůdné tělo a hedvábnou kaskádu vlasů se nemohl nikdy nabažít.

Pak se vrátila k Dareovi, aby mu sundala boty a kalhoty. Když se ocitl zcela nahý, natáhl ruce a chtěl si ji přitisknout k sobě, avšak Julienna se od něho odtáhla a něžně ho zatlačila zpátky na postel. „Ne, chci to udělat sama..., prosím.“

Dare instinktivně pochopil její touhu po převzetí iniciativy a poslušně si lehl na měkkou matraci. Julienna si potřebovala dokázat, že není tak zcela bezmocná.

Klekla si vedle něho na postel a rty přitiskla k nahé hrudi. Pomalu ho líbala po celém těle, přičemž ho hladila hedvábnými prameny dlouhých vlasů.

Dare měl dojem, jako by mu po kůži přejížděla hebkým prárkem. Její doteky působily něžně a zároveň velice eroticky. Hned od prvopočátku se ho zmocnilo vzrušení, avšak když Julienna jazykem přejížděla po vnitřní straně jeho svalnatých stehů a potom výš, cítil, jak tuhne.

Jen tak ležet a nechat se laskat vyžadovalo až neskutečnou vnitřní sílu. Nakonec však Julienna naposledy olízla ploché bradavky a vrátila se k Dareovým ústům, kde ho začala něžně líbat.

Když se její polibek prohluboval a stával se stále vášnivějším, Dare prsty bezmocně zabořil do jejích vlasů. Tolik se snažil být něžný, avšak vašeň, která ho zcela pohltila, se začínala stávat neovladatelnou. Přitiskl ji k sobě a s tichou prosbou šeptal její jméno. Julienna se v odpověď přimkla k jeho pevnému tělu a zcela se mu oddala.

Připadali si jako v ráji. Z úst jim unikaly vášnivé výkřiky plné extáze a divokého vzrušení, srdce jim bila pradávným rytmem lásky. Dare cítil, jak hluboko uvnitř její hebkosti pulzuje bolestná touha po naplnění, a on jí ho ochotně poskytl. Jejich těla i duše splynula v jedno.

Když nakonec společně našli uvolnění, Julienna bezmocně klesla na Dareovo mužné tělo. Ležela nehnuté a jen naslouchala divokému tlukotu jeho srdce.

Obklopoval ji klid a mír. Dare konečně zná pravdu. Ví, že ho nikdy nezahladila. Jejich milování se zdálo stejně vášnivé a úchvatné jako ta předešlá, ale bylo zde něco nového... Podivná něžnost a péče. Vzájemně si poskytovali útěchu a odpuštění.

Julienna cítila neskonalou úlevu. Dare ji už nikdy nebude obviňovat z něčeho, co neudělala. Měla dojem, jako by z ní spadl obrovský kámen.

Zmocnil se jí zvláštní pocit, který skoro nemohla rozpoznat. Ano, naděje. Málem už zapomněla, že něco takového existuje. Osvobodila se od temné minulosti a teď byla volná.

Nicméně se zdálo, že Dare zapomenout nemůže. Tiše ležel a jen zíral do stropu.

„Jak jsi mě musela nenávidět,“ řekl po chvíli.

„Ne, tebe ne,“ odpověděla něžně. „Nikdy. Nenáviděla jsem Iverse. Chtěla jsem ho zabít.“

„Měl jsem to udělat já,“ zamumlal.

Juliennou náhle prudce projelo podezření. Zvedla hlavu a podívala se mu do očí. „Dare, to nesmíš.“

„Proč ne?“

„Poněvadž uspokojení z jeho smrti by ani zdaleka nevyvážilo následky, které by tvůj čin doprovázely. Kdybys ho zabil, musel bys odjet ze země. Nesnesla bych, kdyby ses kvůli mně obětoval.“

V jeho zelených očích se objevila bolest. „Copak netoužíš po odplatě?“

„Kdysi dávno ano... Ale teď chci navždy pohřbít minulost a začít nový život.“

„A jsi si jistá, že ti to Ivers dovolí? Proč za tebou vlastně přijel do Newmarketu?“

Julienna sebou trhla. „Chtěl peníze, aby mohl zaplatit dluhy. Vyhrožoval mi, že jestli nezaplatím, znovu přijde s tím starým obviněním z vlastizrady.“

Dareovy oči potemněly. „A tys mu vyhověla?“

„Ne, samozřejmě že ne. Řekla jsem mu, ať jde k čertu. Ivers mi už nemůže ublížit. Nedovolím mu to.“

„A proto s sebou nosíš nůž.“

„Ano. Mám ho na ochranu.“

„Nemůže mu to jen tak projít, Julienco. Za svůj zločin si zaslouží potrestání.“

Julienna věděla, že má Dare pravdu. Ivers by měl být potrestán. Nesnesla však pomyslení, že by Dare trpěl.

Prosebně se na něho podívala. „Dare, slib mi, že ho nezabiješ.“

Pevně zatnul zuby. „Dobře tedy... Nezabiju ho.“

Dlouze se na něho podívala, jako by mu zcela nedůvěřovala.

„Slibuji. Tentokrát neudělám nic hloupého.“

Julienna konečně položila hlavu zpátky na jeho rameno a dovolila mu, aby ji objal. Dare však hleděl do stropu a pozoroval tančící stíny, které vrhal oheň z krbu, a s nenávistí myslel na zloducha, který Julienně tolik ublížil.

Nepřipustí, aby mu to prošlo. Ivers za své činy tak či onak zaplatí. Jestliže zabil Alici Watsonovou, stejně bude viset. A jestli je komplicem Calibana, dokáže to a požene ho ke spravedlnosti...

Ještě Julienně o jejích podezření neřekl a ani to nemínil udělat, dokud Ivers nebude v železech. Tohle dokáže sám. V žádném případě do toho Juliennu nechtěl zatáhnout.

Netrvalo dlouho a Dare uslyšel pravidelné Juliennino oddychování. V myšlenkách opustil Iverse a uchýlil se k přemýšlení o své vlastní vině. Jak jen mohl? Jak ji mohl nechat napospas toho parchanta? Nikdy se nepřestane vinit za příkoří a utrpení, které Julienna musela prožít.

Dare pevně zavřel oči, aby ukryl hluboké dojetí, které se ho zmocnilo. Ještě nikdy se necítil tak neschopný, tak bezcenný. Julienna se obětovala jen proto, aby ho zachránila před vyděděním. Kvůli svému šlechtnému činu si zničila celý život.

Zhluboka se nadechl. Udělal by všechno na světě, jen aby mohl změnit to, co se událo.

Zvedl ruku a opatrně se dotkl Julienniných hebkých vlasů. Musí se pokusit získat její odpuštění. Nikdy jí nemůže nahradit všechny ty roky samoty a bolesti, ale snad... Snad časem zapomene.

Cítil bolestnou touhu znovu získat její srdce. Možná..., jestli bude mít štěstí... Snad se mu to podaří.

S tichou přísahou na rtech opatrně vyklouzl z Juliennina objetí a přikryl ji teplou dekou. Nejdříve ze všeho si hodlal vyřídit účty s Iversem. A pak povolá všechny síly a pokusí se znovu získat Julienninu lásku.

*J*ulienna se probudila a zjistila, že je sama. Nejdříve ze všeho pocítila hluboké zklamání. Co ho asi mohlo donutit, aby ji v tak pozdní hodinu opustil?

Pak ji však něco napadlo. Ivers. Je možné, že šel za ním?

Věděla, kde se Ivers ubytoval, neboť když se Riddinghamovi svěřila s Iversovou nevítanou návštěvou, hrabě to pro ni zjistil.

Shodila ze sebe přikrývku a rychle se oblékla.

Dare stál v přítmi Iversova hotelového pokoje. Se zatnutými pěstmi hleděl na toho parchanta, který nic netušíc spal na posteli.

Hotel Limmer se zdál temný a ušpiněný, ale jeho majitel se vždy choval úslužně a snažil se svým hostům vyjít vstříc. Netrvalo dlouho a Dare zjistil, který z pokojů patří hraběti.

Ivers chrápal tak hlasitě, že ani nemohl slyšet skřípavý zvuk dveří. Ležel rozvalený na posteli s tváří obrácenou k matraci. Sundal si boty a kalhoty, ale s košilí se nenamáhal. Bílé plátno odhalovalo část jeho nahého zadku.

Dare cítil, jak jím lomcuje vztek. Škrtl křesadlem a zapálil knot lampy. Hodiny na krbové římse ukazovaly čtyři ráno. Dare vytáhl svůj kord a na Iversovu rozčuchanou hlavu vylil sklenici vody.

Ničema s výkřikem vyskočil z postele a nechápavě zíral na ostří Dareovy zbraně, která mířila přímo na jeho hrdlo.

„W-Wolvertone..., co...? Co tady děláte?“

Na Dareově tváři se objevil křivý úsměv. „Řekl bych, že to víš. Nikdy jsi nebyl milencem Julienny Laurentové.“

„Já... ano, samozřejmě, že jsem byl. Jestli vám řekla něco jiného, pak lhala.“

Dare měl co dělat, aby se ovládl a přímo na místě ho neprohodí. Špičku kordu přitiskl na Iversovu tvář, kde se jasně rýsovala hluboká jizva, a pomalu obkresloval její linii. Ze staré rány vytryskla krev. „Nechceš si raději rozmyslet, co mi odpovíš?“

Ivers vyděšeně ucukl. „Chceš mě vyzvat na souboj?“ Vyděšeně sledoval ostrou čepel. „Jsi skvělý šermíř. Nebylo by to fér?“

„A to, když jsi Juliennu Laurentovou znásilnil, to ti připadalo fér?“

„Já... Je mi to líto... Nebylo v tom nic osobního. Tvůj dědeček...“

Dare se doslova třásl vzteky. Hbitým pohybem přesunul hrot čepele z Iversovy tváře k jeho mužství a zapíchl ho do levého varlete.

Ivers vykřikl a oběma rukama se popadl za rozkrok. Mezi prsty mu vytékala krev.

„Navrhoval bych ti, aby ses poněkud uklidnil,“ oznámil Dare chladným hlasem. „V opačném případě se mým dalším cílem stane tvé srdce. Takže teď mi odpověz. Znásilnil jsi ji?“

Když se Ivers zmateně rozhlížel po pokoji, jako by hledal únik, Dare zakroutil hlavou.

„Nikdo tady není, aby ti pomohl. Jsi mi vydán na milost. Odpověz. Znásilnil jsi ji?“

„Ano! Bože, ne, prosím...“ Ivers se zachvěl a vyděšeně sledoval špičku zbraně, která se přemístila k jeho hrdlu. „Neubližuj mi!“

„Proč ne?“ zeptal se Dare tichým hlasem. „Řekni mi, proč bych tě neměl zabít?“ Ivers zavzlykal.

„Možná bych tě měl rozsekat na kusy a vhodit do Temže. Tam to přece znáš, Ivers, že ano? Vždyť minulý měsíc jsi zabil společníci lady Castlereagho.“

„Ne! Já jsem ji nezabil, přísahám.“ Když se hrot zabodl do kůže na hrdlu, zděšeně vykřikl: „Ale vím, kdo to udělal.“

Dare sklopil svůj kord. „Začínáš mě zajímat.“

Ivers, který bojoval s přívalem slz, jež se mu dral do očí, se zhluboka nadechl. „Já jsem tu dívku nezabil. Svedl jsem ji, to ano. Té noci jsme měli schůzku. Ale když jsem tam přišel, už byla mrtvá.“

„Kdo ji zabil?“

„Perrine... Martin Perrine.“

Dareovi se sevřel žaludek. „Viděl jsi ho?“

„Ne, ale jsem si tím jistý.“ Dare zaváhal. „On je Caliban?“

„Nevím. Přísahám. Perrine tvrdil, že je jeho společník. Lord Caliban mi přes něj předával své příkazy. To právě on mi rozkázal, abych tu dívku svedl. Neměl jsem na výběr. Perrine skoupil většinu mých dlužných úpisů a vyhrožoval, že jestli neudělám, co po mně lord Caliban požaduje, nechá mě vsadit za mříže.“

„Co chtěl po Alici Watsonové?“

„Odhalit plány lorda Castlereagha. Zajímalo ho, co chce udělat s Napoleonem.“

„Tak proto jsi Alici přemluvil, aby ukradla dopisy, které lord Castlereagh psal své ženě. A po její smrti jsi chtěl podplatit sloužící, aby ti podávali informace.“

„Ano.“

„Co jsi dělal v Newmarketu? Sledoval jsi mě?“

„Ano. Perrine říká, že strkáš nos, kam nemáš. Připadalo mu to sice zábavné, ale chtěl vědět, proč tě Caliban tolik zajímá. Proto mě poslal, abych tě sledoval.“

„Jenže ty jsi místo toho vyhrožoval slečně Laurentové.“

Ivers znovu zakňoural. „Ani jsem se jí nedotkl!“

„Ne, jen jsi z ní chtěl výhrůžkami dostat peníze. Jaký trest si myslíš, že zasluhuješ?“

„Prosím..., nezabíjej mě.“

„To nemusím. Dopustil ses totiž vlastizrady. Stejně tě pověsí.“

„Co-cože... A co jestli mám informace, které by mohly zachránit život lorda Castlereagha? Je totiž ve smrtelném nebezpečí.“

„Poslouchám,“ řekl Dare.

„Když jsem od sloužících nezískal žádné další informace, Perrine se zdál vzteky téměř nepřičetný.“

Náhle Dare za zády uslyšel tichý zvuk. Otočil se a kord namířil na vetřelce, který právě otevíral dveře. Když však uviděl, o koho se jedná, zbraň znovu obrátil na polonahého muže.

Do místnosti vešla Julienna. Potichu za sebou zavřela a s dýkou v ruce se podívala na Iverse. Letmým pohledem zkontrolovala povrchová zranění a pak se obrátila k Dareovi. „Bála jsem se, že ho zabiješ,“ zašeptala.

„Přisahal jsem, že to neudělám,“ řekl Dare. „Ale ještě stále máš dost času, aby sis to rozmyslela.“

Julienna pohlédla k třesoucímu se šlechtici schoulenému na posteli. „Uznávám, že bych pro něho netruchlila.“

Ivers hlasitě zavzlykal.

Dare se usmál. „Myslím, Iversí, že bys měl slečnu Laurentovou poprosit o život. Možná že se ti podaří ji obměkčit.“

„Prosím,“ žadonil, „zapřísahám vás, ušetřete mě.“

„Nezabíjej ho,“ řekla Julienna po chvíli. „Je to příliš velký ubožák. Nechci, aby sis ruce potřísnil jeho krví.“

Dare pozvedl obočí a podíval se na hraběte. „Jsi šťastný muž, Iversí. Slečna je mnohem laskavější než já. Přesto si myslím, že smrti stejně neujdeš.“

Ivers zavřel oči.

Dare špičkou kordu zvedl ze země Iversovy kalhoty a hodil mu je na postel. „Obleč se.“

„Kam jdeme?“

Dare se rozhodl, že Iverse dovede k Lucianovi. „Mezi cizineckou policií je pár gentlemanů, kteří by ti rádi položili několik otázek ohledně Calibana a Perrina. A pak... nejspíše skončíš ve vězení, kde počkáš na popravu.“

„Ale... jestli mě necháš uvěznit, Perrinovi bude jasné, že jsem mluvil. Určitě mě zabije.“

„Alespoň vládě ušetří výdaje za popravu.“

„Prosím... nechej mě jít. Slibuji, že odjedu ze země.“

„To záleží na cizinecké policii,“ odvětil Dare. „Teď se zvedni a jdeme.“

Ivers se záupněm vstal z postele a pomalu se belhal ke krbu, aby se oblékl. Julienna se k němu obrátila zády a odcházela pryč. Jistě se na něho už nechtěla dívat.

„Krvácím jak raněné podsvinče,“ stěžoval se Ivers.

„Snad si nemyslíš, že tě budu litovat?“

Ivers se sklonil a začal si natahovat kalhoty. Právě v okamžiku, kdy Julienna vyděšeně vykřikla, si Dare všiml, že poraněný muž popadl pohrabáč a napřáhl se přímo proti jeho hlavě.

Naštěstí Dare stačil reagovat a hbitě uskočil. Pak uskutečnil prudký výpad a ostrá čepel kordu hladce projela Iversovým pravým bokem.

Ivers klesl na kolena a s rukama přitisknutýma k ráně se kutálel po podlaze a zběsile skučel. „Zabil jsi mě...“

„Bohužel ne,“ odfrkl Dare.

Mezi hromadou šatstva našel kravatu a poklekl k raněnému hraběti, aby zajistil krvácející ránu.

„Budeš žít. Jak jsi sám řekl, jsem skvělý šermíř. Přesně vím, jak tě zranit, abys přežil. Způsobil sis jen zbytečné potíže.“

Náhle se prudce rozlétly dveře a do místnosti se vřítíl muž s připravenou pistolí. Pohledem rychle přelétl z vyděšené Julienny k polonahému Iversovi, který ležel na zemi a košili měl potřísněnou temnou krví. Nakonec se podíval na Darea.

„Omlouvám se, sire,“ řekl, „ale slyšel jsem křik. Myslel jsem, že se tady stala vražda.“

„Jen pokus o vraždu.“ Dare se postavil. „A vy jste...?“

„Henry Teal, ve službách lorda Wycliffa, sire. Dával jsem pozor tady na toho neřáda. Můj partner zatím běžel za lordem Wycliffem. Bude tady co nevidět.“

„To je skvělé. Wycliff je přesně ten muž, který se o něho už postará.“ Dare se obrátil ke dveřím. „Budete tak laskav a dohlédnete na vězně?“

„Ano, milorde.“

„A, Teale? Chceme ho živého. Jestli se pokusí utéct, prosím, miřte na určitou část jeho anatomie, kterou k životu už nebude potřebovat.“

Teal se ušklíbl. „*Am, sire.*“

Dare objal Juliennu kolem ramen, vyvedl ji z místnosti a zavřel dveře. V přítmí chodby stálo několik rozespálých zvědavců.

„Malé nedopatření,“ vysvětloval Dare. „Všechno je v pořádku. Můžete zase zpátky do postele.“

Počkal, až se všichni vrátí do svých ložnic, a pak Juliennu sevřel v náručí.

„Bála jsem se, že se přestaneš ovládat a zabiješ ho,“ zašeptala přitisknutá k jeho hrudi.

„Ne. Ale za svůj čin musel zaplatit.“ Julienna se zachvěla.

„Je to za námi, lásko,“ řekl Dare něžně. „Už ho nikdy neuvidíš.“

„Děkuji ti. Ale... ještě to všechno neskončilo.“ Odtáhla se, aby mu pohlédla do tváře. „Opravdu si myslíš, že Perrine je Caliban?“

„Je to docela možné. Rozhodně se stal naším hlavním podezřelým.“ Náhle se Dare zamračil a tázavě se podíval na Juliennu. „Jak jsi vlastně věděla, kde mě máš hledat?“

„Od Riddinghama. Řekla jsem mu, že mě Ivers obtěžoval, a on mi prozradil, kde je ubytovaný. Naštěstí se mi podařilo i v tak pozdní hodinu najmout drožku, ale najít ten správný pokoj už nebylo tak jednoduché. Hostinský mě málem ani nechtěl pustit nahoru.“ Jízlivě se usmála. „Musela jsem ho přesvědčit, že jsi pro mě nechal poslat. Jistě si myslel, že jsem prostitutka.“

Dare ji znovu objal. „Pojď, doprovodím tě domů.“

Julienna zakroutila hlavou. „Nemíním odejít, Dare. Ne, když je Caliban stále na svobodě.“

„Doufám, že nemáš v úmyslu se do toho případu zaplést?“

„Ale to už jsem přece udělala. Jsem ve vládních službách, copak jsi zapomněl?“

Dare zaváhal.

„Budeš muset odjet za Perrinem do Francie, ne snad? A já jsem přece Francouzka. Myslím, že ti můžu být velice užitečná.“

Když se Dare nepřestával mračit, Julienna odhodlaně pozvedla bradu. „Nemůžeš mě jen tak poslat pryč,“ trvala na svém.

„Rozhodně nemíním stát na veřejné chodbě a diskutovat s tebou o tajných záležitostech.“

Julienna se spokojeně usmála. „Pak bych ti navrhla, aby ses poohlédl po majiteli a najal pro nás pokoj.“

Trvalo nejméně tři hodiny, než se k nim přidal i lord Wycliff. „Jsem rád, že vás poznávám, slečno Laurentová,“ řekl Lucian, když je Dare představil. „Má žena i já vás velice obdivujeme.“

„Děkuji vám, lorde.“

„Nedáš si něco k snídani?“ navrhl Dare a hlavou kývl k prostřenému stolu. „Přitom bys nám mohl říct, co ses dozvěděl od Iverse.“

Lucian si na talíř nakládal míchaná vejččka a mezitím jim sděloval všechny potřebné informace. Iversovu ránu narychlo zažil jeden z místních chirurgů. Poté ho přímo na místě vyslýchali a pak s ním dva muži z cizinecké policie odjeli do vězení, kde vyčká na řádný soud a na popravu.

„A co si o tom myslíš ty? Je Caliban a Perrine tatáž osoba?“ zeptal se Dare, když se Lucian posadil ke stolu.

„Můj instinkt mi říká ano. Jako mladší syn bez nároku na titul Perrine mohl zjistit, že manipulování s druhými v něm uspokojuje nejen hlad po moci, ale i potřebu naditých kapes. A má velice dobré politické kontakty. Je blízkým přítelem lorda Aberdeena.“

„Nebyl snad vloni jmenován rakouským velvyslancem?“

„Přesně tak,“ přitakal Lucian hořkým tónem. „A to i přes své mládí a politickou nezkušenost. Aberdeenovi se málem podařilo zničit naše jednání s koalicí. Smlouvu jsme nakonec podepsali jen díky lordu Castlereagho. Ale vraťme se k Perrinovi... Muž, který ho sledoval, potvrdil, že Perrine včera opustil Anglii. V Doveru se nalodil na plachetnici do Francie. Pravděpodobně má namířeno do Paříže, kde je i lord Castlereagh.“

„Pochopila jsem správně,“ zeptala se Julienna, „že ministr zahraničí předsedá nynějšímu jednání?“

Lucian přikývl. „Napoleon sice abdikoval, ale to ještě neznamená, že mezi našimi zeměmi zavládl mír. Ten musí dojednat až lord Castlereagh. Už dlouho máme podezření, že ho někdo chce zabít. Minulý měsíc mu někdo do jídla nakapal jed. Naštěstí je pod neustálou ochranou. Perrine jistě doufá, že se mu podaří obelstít strážné a dostat se k němu.“

„Předpokládám, že ho nemůžeme jen tak zatknout,“ zamručel Dare.

„Mohli bychom, jenže kromě Iversovy výpovědi nemáme žádné důkazy. A jestli Perrine není ten, koho hledáme, Caliban by zůstal stále na svobodě.“ Lucian se hoře ušklíbl. „Nemůžeme riskovat, že by nám zase zmizel. Nejen že musíme ochránit lorda Castlereagha,

ale navíc musíme vylákat Calibana z jeho skrýše a jednou provždy ho odhalit a vydat spravedlnosti.“

„Vydáš se za ním do Francie, Luciane?“ zeptal se Dare.

„To by ode mě nebylo moudré. Jsem známá osoba a můj příjezd by způsobil velký rozruch.“

„A kromě toho už ses pro svou zemi obětoval víc než dost. Brynn čeká tvé první dítě. Teď bys odjet ani nemohl.“

„Uvažoval jsem, že pošlu svého nejlepšího agenta, Filipa Bartona. S případem je velice dobře obeznámen. Jenže Perrine zná i jeho.“

Lucian se soustředěně zamračil. „Budeme muset vymyslet něco jiného...“

„Snad bychom na něho mohli nastražit past,“ navrhla Julienna tichým hlasem.

Dare se na ni nesouhlasně podíval. Juliennin odhodlaný výraz se mu vůbec nelíbil. „Není důvod, aby ses do toho pletla. Jen by ses zbytečně vystavovala nebezpečí.“

Vyrovnaně se na něho podívala. „Jak to můžeš říct? Před několika lety mě neprávem obvinili z vlastizrady. Je to jediná šance, jak se jednou a provždy očistit.“

„Co máte na mysli, slečno Laurentová?“ zeptal se Lucian.

Julienna se obrátila jeho směrem. „Plán, jak Perrina vylákat z ulity a chytit ho přímo při činu.“

„A vy se nabízíte jako návnada?“

„Ne, to nepřipadá v úvahu,“ vykřikl Dare. „O tom nemůže být ani řeč. Už jednou ji málem zabil.“

„Chtěla bych pomoci,“ trvala na svém.

Dare se zhluboka nadechl. Myšlenka, že by Julienna měla sloužit jako návnada a riskovat svůj život, ho přímo děsila. Miloval ji. Vlastně ji nikdy milovat nepřestal. Nedopustí, aby jí někdo ublížil. „Nedovolím to,“ řekl rozhodným hlasem.

„Proč ne?“ nechápal Lucian.

Dare se na něho rozhořčeně podíval. „Copak ty bys Brynn dovolil, aby takhle riskovala?“

Lucian se chabě usmál. „Kdyby se rozhodla, jistě bych jí v tom nedokázal zabránit. Copak jsi už zapomněl? Minulý podzim Caliban málem zabil jejího bratra.“

„Chci to udělat, Dare,“ odvětila Julienna. „Můj pobyt ve Francii může rovněž posloužit jako logické vysvětlení tvé přítomnosti.“

„Jaké vysvětlení?“ nechápal Dare.

„Mohli bychom prohlásit, že chci znovu získat své rodové panství v Languedocu. A ty jako můj případný milenec mi ho jistě rád koupíš.“

„Takže proto musíme odjet do Francie. A co dál?“

„Perrine sice o naší sázce ví, ale nezná důvod našeho nepřátelství. Jestli se nám podaří náhodně se s ním ve Francii setkat, můžu tvrdit, že se ti chci pomstít, neboť jsi mě před mnoha lety zavrhl, a požádat ho, aby mi pomohl zbavit se tě.“

„A výměnou,“ dodal Dare, „mu nabídneš pomoc ve věci lorda Castlereagha?“

„Ano. A jestli získám jeho důvěru, možná se mi podaří zjistit něco o jeho plánech.“

„To není špatný nápad,“ souhlasil Lucian.

Dare bezradně zakroutil hlavou. Tolik chtěl Juliennin plán zavrhnout, najít na něm chyby. Zoufale si přál Juliennu uchránit před zbytečným nebezpečím. Jenže

jeho soukromé tužby mohly jen stěží vyvážit potřeby celé země.

„Dobře tedy,“ řekl zachmuřeně. „Odjedeme do Francie společně. Postarám se, abychom odpluli první lodí. Perrine má už i tak nejméně jednodenní náskok.“

Lucian přikývl. „Dnes odpoledne se sejdem s Filipem Bartonem a dohodneme veškeré podrobnosti. Mezitím si oba pročtěte Perrinovy dokumenty a sbalte si zavazadla.“

PAŘÍŽ, KVĚTEN 1814

Julienna si na Paříž nevzpomínala, poněvadž ji naposledy viděla jako malá holka. Naštěstí Solange Brogardová, která je doprovázela, se ve městě docela dobře vyznala.

Paříž přímo praskala ve švech. Na ulicích nepostávali jen vojáci, ale i šlechtici, kteří se rozhodli přímo se zúčastnit znovunastolení monarchie. Ludvík XVIII. se před několika týdny vrátil do Paříže, aby zde uplatnil své právo na trůn, a spolu s ním do města přijelo i nespočet šlechtických emigrantů.

V Paříži se rovněž shlukla většina členů privilegovaných vrstev, aby si dopřála dlouho zapovězených potěšení – vytríbené módy, lahodných pokrmů, skvělého vína a krásných žen. Takže markýz z Wolvertonu tady nepůsobil ani to nejmenší podezření.

Pronajali si pokoje v luxusním hotelu na Rue de Clichy, poblíž centra veškerého společenského dění. Filip Bartoň se z bezpečnostních důvodů ubytoval jinde, předem si však domluvili pravidelné schůzky, kde si hodlali předávat informace ohledně Calibanových plánů.

Solange se se svým posláním pochopitelně nesvěřili. Jen jí matně načrtli, že jejich pobyt ve Francii se týká možné vlastizrady. Ačkoliv Julienna nechtěla svou

přítelkyni vystavit zbytečnému nebezpečí, na její přítomnosti ve Francii trvala. Jistě bude vypadat mnohem důvěryhodněji, když ji na výletě s Darem doprovodí jako gardedáma. A Julienna své přítelkyni bezvýhradně důvěřovala.

Během cesty do Paříže Julienna uvítala jak společnost Solange, tak Filipa Bartona. Jejich přítomnost jí pomáhala odreagovat se , a nemyslet na možnou budoucnost s Darem.

Ted, když konečně zažehnala démony minulosti, musela zvažovat, jak v jejich vztahu pokračovat. Její obrana proti Dareovu kouzlu zcela selhala. Ať už herečka či ne, stále častěji se přesvědčovala, že déle už svou roli nedokáže hrát. Toužila po něm tak silně, až to bolelo.

Rovněž však věděla, že pokračování v jejich románu je jistou cestou do pekla. Jestli se do Darea opět zamiluje a on ji opustí, znovu tu bolest jistě nepřežije. Nevěděla, jak dál.

Uvědomovala si, že jejich společná budoucnost není možná. Pro šlechtice Dareovy reputace a známou herečku existoval jen jediný přijatelný vztah.

Ona se však jeho milenkou nikdy nestane. Nemůže. Každý jejich intimní zážitek ji jen znovu utvrzuje, jak je pro ni Dare nebezpečný. Ani nestojí o jakékoliv projevy charity. Věděla, že jeho svědomí ho bude nabádat, aby ji za dlouhé roky útrap náležitě odměnil. Dare jí však nic nedluží.

Příjemněji překvapilo, když se Dare tak ochotně postavil na její stranu. Vždyť by Iverse klidně zabil, jen aby ji pomstil. Přesto však Dareově reakci přílišnou váhu nepřikládala. Věděla, že pokud se jedná o čest a pýchu,

muži jsou schopni nenadálých činů. A jistě zde nemalou roli sehrála i jeho žárlivost.

Ne. Julienna nechtěla být na nikom vázaná. Jakmile jejich pátrání po Calibanovi skončí, prostě odjede z Londýna. Bude lepší, když jejich vztah ukončí, dokud na to ještě má dostatek sil.

Náhle si uvědomila, že odjet s Darem do Francie asi nebyl nejlepší nápad. Možná že její pomoc v odhalení Calibana ani nepotřebovali. Dare už se nechoval jako ten prostopášník, kterého kdysi znala. Najednou v něm viděla zvláštní tvrdost a odhodlání. Pro své nepřátele představoval skutečnou hrozbu. Nepochybovala, že pro odhalení vlastizrádce by riskoval i svůj život.

Nastal třetí den jejich pobytu v Paříži a po Martinu Perrinovi nikde ani stopy. Ráno se vydali na britskou ambasádu, kde se čas od času scházela většina anglických gentlemanů. Filip Bartoň už na ně čekal.

„Perrine se ubytoval v domě, který pronajal lord Aberdeen,“ informoval je Bartoň.

„Musíme se s ním sejít,“ zamyslel se Dare. „A musíme se postarat, aby to vypadalo jako náhoda.“

S návštěvou společenských akcí neměli žádné potíže. Pána rozkoše všude vítali stejně nadšeně jako Solange Brogardovou. Od chvíle jejich příjezdu se pozvánky na různé plesy a večírky jen hrnuly.

I Ačkoliv spolu s nimi akceptovali i Juliennu, věděla, že je jednou provždy ze středu společnosti vyřazená. Angličané ji tolerovali jen proto, že byla Dareovým hostem. A francouzská šlechta se její přítomností rovněž nezdála příliš nadšená. Dcera hraběte de Folmont, jehož jméno mělo ve Francii velký vliv, se stala ženou s nevalnou profesí.

K lordu Castlereaghoovi se během několika prvních dní prakticky vůbec nedostali, neboť ho zcela zaměstnávalo vyjednávání podmínek míru s nejmocnějšími představiteli Evropy – s ruským carem Alexandrem, pruským králem Fridrichem Vilémem, rakouským kancléřem Metternichem a s francouzským zahraničním ministrem Talleyrandem.

„Ministrův neustálý pobyt v kongresovém sále nám jen hraje na ruku,“ poznamenal Dare. Je o něm totiž všeobecně známo, že ve dnech volna pravidelně navštěvuje lázně v Bain Chinois, kam si chodí zdřímnout. Politické dění si vyžaduje veškerou jeho pozornost, a tak v noci nemůže spát. Proto většinu volného času tráví právě tady a mezi podřimováním zvažuje další diplomatické kroky.

A jeho oblíbenou promenádou je Palais Royal. Kdyby ho chtěl Caliban přepadnout, rušná třída by k tomu skvěle posloužila. A právě tam bychom mohli na Perrina narazit.“

Julienna věděla, že Palais Royal je centrem veškeré zábavy, kde najdete vše, na co jen pomyslíte. Ať už velkolepé zahrady či dobře zásobené obchody, tak i restaurace a kavárny. Svou pověst však Palais získala díky množství veřejných domů a hráčských klubů. Dare prohlásil, že by se mohla měřit s tou nejskandálnější čtvrtí Londýna.

Pátého dne jejich pobytu kráčela Julienna se Solange a s Darem po dlážděném chodníku, když konečně uviděli lorda Castlereagha. Ministr zahraničí měl na sobě jednoduchý modrý kabát a jen stěží vypadal jako muž, kterému v rukou leží osud celé Anglie.

Julienna si všimla, že není sám. V diskrétní vzdálenosti ho doprovázeli dva angličtí vojáci.

„To jsou členové jeho osobní stráže?“ zeptala se.

„Asi ano,“ odpověděl Dare. „Ale podívejme se, támhle sedí náš známý Martin Perrine. Co kdybychom ho zašli pozdravit?“ zeptal se a už obě dámy vedl k venkovnímu posezení jedné z mnoha kaváren.

Jakmile míjeli Perrinův stůl, Dare předstíral, že si jeho přítomnosti ani nevšiml. Julienna se však zastavila a s rozzářeným úsměvem vykřikla: „Pane Perrine, co vy tady? Tak ráda vás zase vidím.“

Perrine uctivě povstal a uklonil se. „Slečno Laurentová, lorde Wolvertone...“ Pak se tázavě podíval na Solange.

„Dovolte, abych vám představila madame Brogardovou,“ řekla Julienna. Když si vzájemně vyměnili pozdravy, dodala: „Je to tak potěšující ve všem tom chaosu uvidět známou tvář. Můžeme se k vám přidat? Drahý,“ obrátila se k Dareovi, „budeš tak laskav a objednáš něco k pití? Jsem doslova vyprahlá žízni.“

Dare nejdříve vypadal poněkud zdráhavě, pak však zvedl ruku, aby přivolal číšníka.

„Co vás přivádí do Paříže, slečno Laurentová?“ zeptal se Perrine líným tónem, když se usadila na židli po jeho boku.

Julienna samolibě zvedla ruku, na níž se třpytil diamantový prsten, který jí k tomuto účelu pořídil Dare. „Lord Wolverton se zdá velice štědrý, ale já si myslím, že by mohl být ještě štědřejší. Možná víte, že můj otec byl šlechtic...“ A pak Perrinovi vyprávěla o svém záměru znovu získat panství ve Folmontu. „Zeptala jsem se Darea, jestli by se tam se mnou nevydal. Jenže ten tvrdí, že v dnešních dobách je cestování velmi nebezpečné.“ Julienna lehce ohrnula nos. „Říkala jsem, abychom si najali strážce, kteří nás...“

Solange právě uviděla jedny ze svých mnoha známých a spolu s Darem se s nimi bouřlivě vítala.

„Musím s vámi mluvit,“ drmolila Julienna nakloněná k Perrinovi. „Můžeme se sejít?“

Perrine se zamračil a dlouhou chvíli si ji pozorně prohlížel. V očích se mu na malou chvíli mihla dávka inteligence, která mohla být přičítána k hlavnímu rysu vychytralého Calibana.

Pak se však plaše usmál. „Samozřejmě, slečno Laurenová. Jsem vám zcela k službám.“

„Pak tedy přijďte zítra ve čtyři do hotelu Clichy,“ zašeptala Julienna. „Dare bude pryč... Řekněte mi, co vás přivádí do Paříže, pane Perrine?“ zeptala se, když se Dare vracel.

Perrine spustil příběh o lordu Aberdeenovi, který je v Rakousku britským velvyslancem a jeho blízkým přítelem a který ho pozval, aby se zúčastnil historické události osvobozené Evropy.

Poté se do hovoru zapojili i Solange a Dare a Juliennu téměř nepustili ke slovu. Když však o půl hodiny později odcházeli, Julienna se na Martina Perrina významně podívala. „Bylo mi potěšením, pane Perrine. Doufám, že se co nevidět znovu setkáme.“

Po návštěvě plesu, který pořádal britský velvyslanec sir Charles Stewart, se sešli s Filipem Bartonem, aby prodiskutovali další podrobnosti jejich plánu. Dare několikrát vyjádřil pochybnost nad tím, že by se Julienna měla setkat s Perrinem bez jeho přítomnosti. Ta mu však připomněla, že u sebe neustále nosí ostrý nůž a že jí Perrine jistě nechce ublížit, neboť je celý nedočkavý, co po něm může chtít.

Ráno Solange odešla z hotelu, aby strávila příjemný den se svými známými. Julienna si na odpoledne zamluvila soukromý salonek a objednala čaj a několik zákusků. Dare opustil hotel brzy po obědě. Netrvalo však dlouho a nenápadně se vrátil zadním vchodem. On a Filip Bartoň hodlali setrvat ve vedlejších pokojích, kdyby přece jen nastaly potíže.

Matin Perrine dorazil přesně podle úmluvy. Uvedli ho do salonku, kde už na něho čekala Julienna.

„Asi se divíte, proč jsem s vámi chtěla hovořit v soukromí?“ řekla, když do porcelánových šálků nalávala horký čaj.

Pan Perrine se plaše usmál. „Připouštím, že jsem přímo napnutý, slečno Laurentová.“

„Vlastně jsem vás chtěla varovat.“ Julienna se pozorně zahleděla na svého hosta. „Wolverton se pokouší odhalit vlastizrádce, který si nechá říkat lord Caliban.“

Julienna si pomyslela, že za překvapený výraz na Perrinově tváři by se nemusel stydět ani ten nejlepší herec. „A co to má společného se mnou?“

Naklonila se a přes stůl mu podávala šálek s čajem. „On si myslí, že Caliban jste právě vy. Nebo že znáte jeho identitu.“

„Já, zrádce? Jak ho něco takového mohlo vůbec napadnout?“

„Kdysi jste vlastnil prsten, který patřil Calibanovi.“

„Opravdu?“ Perrine tázavě nadzvedl obočí.

„Minulý týden uvěznili lorda Iverse,“ dodala Julienna jakoby jen na okraj. „Prozradil vás.“

Na Perrinově tváři se neobjevil ani náznak vzrušení. „To jsem si mohl myslet. Ivers mi dluží značnou sumu

peněz. Možná se pokouší najít způsob, jak se vyhnout splácení dluhu.“

Julienna lehce pokrčila rameny. „Wolverton přijel do Paříže jen proto, aby vás zde našel. Myslí si, že vás chytí při činu.“

„Jsem tady,“ odvětil Perrine klidným tónem, „protože mě pozval můj dobrý přítel velvyslanec Aberdeen. A rozhodně nemám nic společného s tím jeho Calibanem ani žádným jiným vlastizrádce.“ Koutky úst se mu pozvedly v pobaveném úsměvu. „Jen by mě zajímalo, proč takový prostopášník jako Wolverton chytá zrádce?“

Julienna se cynicky usmála. „Zdá se to absurdní, já vím, jenže on pracuje pro jednoho svého přítele, kterému Caliban dost ublížil.“

Perrine se natáhl pro mandlový koláček a podotkl: „Dokonce i kdybych byl tím zrádce, o kterém hovoříte, jen stěží bych se vám k tomu přiznal, nemyslíte?“

Julienna mlčky pokrčila rameny.

„A kromě toho,“ dodal, „zdáte se Wolvertonem zcela okouzlená.“

Julienna zakroutila hlavou. „Ujišťuji vás, že to je jen přetvářka. Nikdy se nehodlám stát jeho milenkou.“

Perrine se na ni zamyšleně podíval. „Proč jste se tedy rozhodla varovat mě, slečno Laurentová?“

„Poněvadž jsem doufala, že Calibana znáte.“ Julienna sklopila zrak a spodní ret se jí začal nepatrně chvět. „Vím, že to není běžné, ale... mám s Wolvertonem nevyřízené účty. Před sedmi lety mě jeho děd obvinil z vlastizrady, a zničil mi tak život.“

„A oprávněně?“

„Ne, vůbec ne!“ vykřikla Julienna. Rozhodla se, že bude lépe pokud možno hovořit pravdu. Nevěděla totiž,

kolik toho o ní Perrinovi řekl Ivers. A pravda jí také dávala větší motivaci k odstranění Darea.

„Snad bych se proti jeho obvinění dokázala i obhájit, ale starý markýz najal Iverse, aby mě znásilnil.“ Kousla se do spodního rtu a do očí se jí nahnuly slzy. „Dare neudělal nic, aby ho zastavil. Místo toho mě odsunul stranou. Stala jsem se použitým zbožím.“

„Takže se chcete pomstít?“

Julienna zvedla zrak. „Přesně tak. Lord Wolverton musí zaplatit. Chci jeho srdce na talíři... Doslova. Jsem ráda, že Ivers skončil ve vězení. Doufám, že ho za jeho zločiny pověsí. Za to, co mi udělal, si přeji jeho smrt. Ale to mi nestačí. Musí trpět i Wolverton.“

Hřbetem ruky si otřela uslzené oči. „Kdybyste věděl, kdo je Caliban... Doufala jsem, že ho najmu, aby mě lorda Wolvertona jednou provždy zbavil.“ Julienna luskla dvěma prsty. „Naše cesta na jih Francie by mohla být skvělou příležitostí. Kdyby nás přepadli banditi, Wolvertona by přece mohli smrtelně zranit.“

„Proč si je tedy nenajmete sama?“ zeptal se Perrine.

„Asi budu muset. Ale bohužel nevím, kde začít. A rovněž nechci, aby na mě padlo podezření. Musím být velice opatrná, poněvadž má přítelkyně madame Brogardová je neustále s námi.“

„Myslel jsem, že vám Wolverton chce koupit vaše panství. Nechtěla byste počkat, až dohodne obchod?“

„Ne,“ odpověděla Julienna. „To panství jsem využila jen proto, abych Wolvertona dostala z Anglie. Znovunavrácení rodového majetku pro mě není tak důležité jako má pomsta. Ale o můj majetek se nemusíte bát, pane Perrine,“ Julienna se koketně usmál. „Nebude trvat dlouho a najdu dalšího bohatého blázna, který za otcovo panství rád zaplatí.“

Natáhla ruku, aby od Perrina vzala prázdný šálek, a znovu ho dolila čajem. „Ale když nad tím tak uvažuji, nehody se stávají kdekoliv. A nemusí to být ani bandité. Vždyť Wolvertona může přejet kočár.“

Perrine chvíli mlčel. „Je mi to líto, slečno Laurentová. Neznám Calibana, o kterém mluvíte.“

Nešťastně pokrčila rameny. „A i přesto..., myslíte si, že byste mi mohl pomoci? Jako muž máte mnohem více příležitostí než já.“ Prosebně se na něho podívala. „Pochopila jsem, že vaše peněženka není tak plná, jak byste si přál. Ráda bych vám zaplatila. Wolverton mi nedávno dal několik cenných šperků. Můžete je mít.“

„Já nejsem vrah, slečno Laurentová.“

„Ne, samozřejmě že ne. Ale doufala jsem...“ Vypadala opravdu ztrápeně. „Copak mi nepomůžete?“

„To jsem neřekl. Možná se mi podaří kontaktovat vás s někým, kdo by vám mohl být užitečný. Jestli chcete, mohu se popsat.“

Julienna se nadšeně usmála. „Děkuji vám, pane Perrine. Budu vám *velice* vděčná.“

Netrvalo dlouho, Perrine vstal a rozloučil se. Julienna se postavila k oknu a sledovala, jak na nádvoří nasedá na koně. Pak otevřela dveře do vedlejšího pokoje, kde stál Dare a Filip Barton.

„Nejsem si jistá, jestli jsem uspěla,“ svěřila se Julienna poté, co jim sdělila veškeré podrobnosti. „Stále tvrdšíjně opakoval, že Calibana dokonce ani nezná. Jistě mi neuvěřil natolik, aby mi svěřil tak velké tajemství. Ale podařilo se mi ho přesvědčit, že tě chci zabít. Slíbil, že se po někom poptá a dá mi vědět.“

Dare zatnul zuby. „Takže teď nezbyvá než čekat.“

Následujícího dne politici podepsali první smlouvu o míru. Obsazená území se navrátila svým původním vlastníkům a díky tomu Francie nemusela platit náhrady škod, které vznikly během dlouhých let války s Napoleonem.

Oficiální navrácení trůnu do rukou královského rodu se plánovalo na čtvrtého června, kdy se měla konat velká oslava. Dare i Solange obdrželi pozvánku, aby se této historické události zúčastnili.

Až do dne před oslavami o Perrinovi neslyšeli ani slovo. Třetího června však Julienna obdržela krátký vzkaz: *Získal jsem kontakty, které jste požadovala. Sejdeme se zítra v Paláce Tuileries.*

„Zítřek je den pravděpodobného útoku,“ podotkl Dare, když se sešli s Filipem Bartonem. „Castlereagh je neustále pod ochranou vojáků, ale zítra, v tom chaosu, se stane velice zranitelný.“

Filip souhlasil. „Caliban může využít davu, aby v něm zase rychle zmizel. A jestli je Perrine Caliban, jistě počítá s pomocí svého přítele lorda Aberdeena, který mu umožní volný přístup ke Castlereaghově osobě. Zítra musíme mít ministra zahraničí neustále na očích.“

„Je to nejlepší způsob, jak chytit Calibana přímo při činu,“ souhlasil Dare.

„Ujišťuji vás,“ poznamenal Filip, „že na ochranu lorda Castlereagha jsme nasadili ty nejzdatnější muže. Jsem přesvědčený, že se mu nic nemůže stát.“

„Proč si myslíte, že mě Perrine chce vidět právě v den korunovace? Vždyť přece musí vědět, že tě na slavnosti budu doprovázet. Kdyby mi chtěl skutečně pomoci, proč by to neudělal nějak daleko nenápadněji?“ zeptala se Julienna.

„To nevím,“ odpověděl Dare. „Ale nelíbí se mi to.“

„Možná,“ řekl Filip, „že skutečně není Caliban. A zítřejší událost mu připadla jako vhodná příležitost k setkání.“

Všichni tři se odmlčeli a přemýšleli o Juliennině podezření. Zítřka o tomto čase již bude po všem. Snad se jim podaří přivést toho lotra ke spravedlnosti. Nebo se stanou svědky útoku na jednoho z největších mužů Evropy.

Jakmile Bartoň odešel, Dare se sklíčeně podíval na Juliennu. „Dnes v noci přijdu.“

Sklonila hlavu a nepatrně přikývla. Nemilovali se spolu od té doby, co se Dare dozvěděl krutou pravdu o její minulosti. Ale co když to je jejich poslední šance? Calibanova vražedná mysl je nevyzpytatelná. Je možné, že ona či on zítřek nepřežijí.

Nechtěla zemřít, aniž by ještě jednou neucítila Dareovy hřejivé doteky a vášnivé polibky. Ještě naposledy chtěla prožít extázi a následné uvolnění v jeho náručí. A pak...

Bez ohledu na děj událostí se Julienna pevně rozhodla, že dnes to bude jejich poslední noc. Jestli přežijí, zítřka večer se s ním rozloučí.

Dare vešel do její ložnice. Julienna stála u okna a vyhlížela na pařížské uličky zalité stříbrným světlem měsíce. Na hrudi cítila podivnou tíseň a v srdci měla zmatek. Dare se postavil těsně za ni a objal ji.

Julienna se o něho opřela. Toužebně si přála, aby zítřek nikdy nepřišel. Bála se postavit se své budoucnosti. Když se rozejdou, znovu zůstane sama.

Dare se k ní naklonil a zašeptal: „Tolik jsem se těšil.“

Ona také. Potřebovala se s ním ještě jednou milovat. Navždy si ponechat sladkou památku vzpomínek, která ji bude těšit v dlouhých letech samoty. Pod víčky ji začaly pálit slzy.

Rychle zamrkala. Dnes v noci se budou znovu milovat jako dva mladí milenci. Nebude existovat nic než jejich bezbřehá vášeň.

Jako by myslel na totéž, Dare přitiskl horké rty na bělostnou křivku jejího hrdla. Nejednalo se o něžné laskání, kterým ji obvykle sváděl, ale zoufalý polibek plný lásky a nevyslovené úzkosti. Julienna se obrátila a pevně se k němu přitiskla. Tolik po něm toužila. Chtěla ho cítit uvnitř svého těla.

„Julianno...“

Nenechala ho domluvit. Prsty mu položila na rty a zašeptala: „Jen mě miluj.“

Ochotně ji uposlechl. S pohledem upřeným do jejích hlubokých očí se k ní sklonil a začal ji něžně líbat. Náhle neexistovalo nic, žádná minulost, žádná budoucnost.

Beze spěchu se vzájemně svlékli a svými hřejivými doteky si poskytovali rozkoš a vzrušení. Jejich srdce bila v pravidelném rytmu souznění a lásky.

Když stáli proti sobě zcela nazí, Dare ji znovu políbil. Pil z jejích rtů, jako by ji chtěl do sebe vstřebat. Julienna se k němu přitiskla, dychtivá po jeho dotecích, které dokázaly utěšit palčivou plnost jejích nader.

Zatímco v dlaních těžkal hebké oblíny, Dare ji nepřestával líbat. A když mezi palcem a ukazovákem sevřel citlivé vrcholy Julienniných nader, cítila, jak v ní roste nezkrotná vášeň. Jak ji pohlcuje a zatemňuje její smysl.

„Prosím,“ zašeptala.

Dare nepotřeboval další pozvání. Vzal ji za ruku a vedl k posteli. Položil ji na měkkou matraci, kde ji překryl svým tělem. Podpíral se o lokty, aby ji nerozmačkal, a své touhou tepající mužství přitiskl přímo do jejího horoucího klína.

Julienna se k němu natáhla a prsty mu vklouzla do pramenů hedvábných vlasů. Jejich rty se setkaly s vášnivou naléhavostí stejně jako jejich těla. Okolní svět zmizel. Zůstal jen on a ona, jejich touha a láska.

Vyvrcholení se dostavilo bez jakéhokoli upozornění. Julienna vykřikla a v mohutných záchvěvech extáze s sebou strhla i Darea.

Když bylo po všem, leželi v objetí, těla pokrytá drobnými kapičkami potu a ztěžka lapali po dechu. Julienna cítila v očích slzy. Naposledy. Bylo to jejich poslední milování a jeho intenzita jí lámala srdce.

Zavřela oči a snažila se zaplašit nechtěné myšlenky, které jí způsobovaly jen bolest.

Až za dlouhou chvíli Dare uvolnil sevření a zadíval se do Julienniny vášní zčervenalé tváře. Ležela nahá, postříbřená paprsky chladného měsíce, bohaté vlasy se na bílém polštáři rozlévaly jako temné hedvábí.

Znovu ho naplnila touha. Tolik ji potřeboval. Miloval ji.

Objal ji v náručí a přitiskl na své nahé tělo. Dnes v noci to bylo jiné. Něco se dělo a on nevěděl co. Nerozuměl smutku, který viděl v jejích krásných očích, ale znepokojovalo ho to stejně jako možné nebezpečí její zítřejší schůzky.

Nechtěl, aby kvůli Calibanovi riskovala život. Toužil ji ochraňovat, hýčkat a starat se o ni. Nesnesl by, kdyby ji znovu ztratil. Ne, když ji tolik miluje.

Láska. Cit, který dlouhých sedm let popíral. Jaký byl blázen, když si myslel, že může bez ní žít.

Bez Julienny si připadal jen jako poloviční člověk, prázdná skořápka. Byla jeho nedílnou součástí – teď už to věděl. Potřeboval ji, aby vyplňovala prázdnotu uvnitř jeho duše. Milovat ji mu připadalo stejné jako najít chybějící kousky svého bytí.

Nikdy se jí nevzdá. Nikdy ji neopustí. Navždy zůstanou spolu.

Dareovi se úzkostí sevřelo srdce. Vždyť na tom, co on chce, vůbec nezáleží. Nedokázal získat Julienninu lásku. Vždyť si ji ani nezaslouží. Daleko lépe než kdokoliv jiný věděl, že jí není hoden.

Ale snad má ještě šanci. Snad se může stát lepším člověkem. Ano. Přesně to musí udělat. Až bude po všem, znovu získá Juliennino srdce, i kdyby ho to mělo stát život.

Po noci plné vášně přišlo chladné ráno. Julienna se okoupala a začala se připravovat na velkolepou slavnost v zahradách Tuileries.

Když do pokoje vešel Dare a jejich pohledy se setkaly, v jeho očích uviděla tutéž vážnost, kterou cítila sama.

„Solange už odešla,“ informoval ji tichým hlasem.

„Já vím. Před chvílí jsme se rozloučily.“

Se starší ženou se domluvili, že na slavnost půjde se svými přáteli. Nechtěli ji zbytečně vystavovat jakémukoliv nebezpečí.

„Vezmi si ji,“ řekl Dare a podával jí malou pistoli. „Umíš s ní zacházet?“

„Ano. Po té události s Iversem jsem se naučila bránit. Ale mám s sebou svůj nůž.“

„Stejně si ji vezmi. Chci, abys byla dobře ozbrojená. Jinak tě za Calibanem prostě nepustím.“

Julienna pokrčila rameny a pistoli vsunula do malé ozdobné taštičky, kterou měla uvázanou kolem zápěstí.

Dare jí nabídl rámě a doprovodil ji před hotel, kde na ně čekal kočár. Vzduch prohřívaly sluneční paprsky a Julienna si pomyslela, jaký je dnes nádherný červenový den.

Náhle se však Dare zastavil. Julienna cítila podivné napětí. Zvedla hlavu a uviděla ozbrojenou eskortu vojáků.

Jeden z nich vystoupil z řady a zeptal se? „Jste Julienna Laurentová?“

Když přikývla, seskočil z koně a pokračoval. „Jmenuji se kapitán Pritchard a zatýkám vás.“

Cítila, jak svaly na Dareově paži ztuhly, avšak jeho hlas zněl klidně a nevzrušeně. „O čem to zatraceně mluvíte?“

„Na příkaz lorda Aberdeena jsem přišel zatknout slečnu Laurentovou.“

„A z jakého důvodu?“

„Pokus o vraždu, lorde. Slečna Laurentová vás chtěla zabít. Nepodařilo se jí to jen díky upozornění Martina Perrina.“ Obrátil se a hlavou kývl na jednoho ze svých mužů.

Dare zatnul pěsti. „Slečna Laurentová s vámi nikam nepůjde, kapitáne.“

„Dare, to je v pořádku,“ přerušila ho Julienna. „Jsem si jistá, že se jedná o nedopatření, které se co nevidět vysvětlí.“

„Nic není v pořádku. Nemíním tu jen tak stát a dívat se, jak tě vedou do vězení.“

„Jestli chcete, můžete slečnu doprovodit, lorde Wolvertone,“ nabídl kapitán. „Lord Aberdeen říkal, že tomu asi nebudete chtít uvěřit.“

„Ne,“ trvala na svém Julienna, „nemusíš jít se mnou, Dare. Máš přece důležité poslání. Prosím,“ zašeptala. „Jistě to je jen léčka, jak tě zaměstnat, zatímco náš *přítel* vykoná svůj ďábelský plán. Já půjdu s kapitánem a ty dohlédneš na lorda Castlereagha.“

Dare se rozhlédl kolem sebe. Stáli v těsném obklíčení a útěk se zdál zcela nemožný.

Chladně se usmál, z pouzdra na pistoli vytáhl nabitou zbraň a namířil ji přímo na Pritcharda. „Obávám se, že

nemám čas cokoliv vám vysvětlovat, kapitáne. Běžte mi z cesty.“

Pritchard se na Darea pobouřeně podíval. Pak se obrátil ke svým mužům, aby s nimi nečekanou událost prodiskutoval. Julienna si všimla, že několik vojáků vytáhlo zbraně.

„Rovněž bych navrhoval,“ pokračoval Dare milým hlasem, „jestli tedy nechcete dojít újmy, aby si vaši muži ty pistole zase schovali.“

Pritchard tiše zaklel a vojákům nařídil, aby uposlechli.

Pak, před překvapeným pohledem kapitána, Dare uchopil otěže jeho koně a lehce naskočil do sedla. Sklonil se dolů, uchopil Juliennu kolem pasu a bez jakékoliv námahy ji posadil za sebe.

Úzká sukně šatů jí sice bránila v naskočení obkročmo, ale Julienna se Darea pevně chytila kolem pasu, aby nespadla. Srdce jí bilo až v hrdle. Přitiskla se k Dareovým zádům a sledovala, jak projeli mezi vojáky a tryskem se vydali k zahradám Tuileries.

„Zpomal!“ vykřikla, když vjeli na rušnou silnici.

Doufala, že Pitchard nebude riskovat a mezi kočáry a jezdci se za nimi nevydá. Dare však jako by ji neslyšel.

Když dorazili k elegantním zahradám, Julienna cítila, jak se jí třesou kolena. Mezi davem shromážděným na promenádě musel Dare konečně zpomalit.

Obrovská rozloha zahrad byla důmyslně protkána sítí dlážděných pěšin, které lemovalo množství rozmanitých květů a pečlivě strážných keřů. Celý dojem ještě umocňoval nespočet fontán zdobených mramorovými sochami. Stinné pěšinky místy končily romantickými besídkami či kamennými lavičkami.

Množství přihlížejících se však zdálo daleko menší, než Julienna předpokládala. Jistě to svědčilo o tom, že ne všichni vítají návrat aristokracie s nadšením. Jakmile se však blížili k místu konání slavnostního průvodu, dav se stával hustší a hustší. Všude stáli vojáci v parádních uniformách zdobených bílými kokardami rodu Bourbonů.

Dare tvrdošíjně postupoval přímo k hlavnímu vchodu a nic nedbal na vražedné pohledy, které je pronásledovaly. Když však překřížili cestu slavnostnímu průvodu, snesla se na ně sprška nadávek a hlasitého spílání.

Dare pobídl koně a rychlým tempem se dostali na druhou stranu. Pravou nohu přehodil přes krk zvířete a seskočil na zem. Pak Juliennu popadl v pase, postavil ji na zem a pevně ji chytil za ruku. Věděl, že se musí co nejrychleji dostat do královské rezidence, neboť jediné tam budou v bezpečí.

Julienna, kterou Dare táhl za sebou, zadýchaně lapala po dechu a ani si nestačila prohlédnout věhlasnou budovu paláce. Jednalo se o rozlehlý zámek s několika dlouhými křídly, vysokou střechou a s nesčetným počtem arkýřových oken. Právě zde téměř tři roky věznili Ludvíka XVI. a jeho královnu, Marii Antoinettu. Pak však do zámku vtrhl nepřátelský dav, který zabil téměř tisíc strážných a královský pár odvedl do vězení v Templu, kde zůstali až do své smrti.

Fakt, že nynější vojáci byli vyzbrojeni mušketami a šavlemi, svědčil o tom, že novodobý král nechce nic ponechat náhodě. Rozhodně netouží po podobném osudu, jaký postihl jeho předchůdce.

Před vchodem do paláce stála stráž, která Darea nechtěla vpustit dovnitř. Naštěstí měl u sebe pozvánku,

kteřou se mohl prokázat. Právě když vcházeli dovnitř, uslyšeli za sebou hlas kapitána Pritcharda.

„Slečno Laurentová, stůjte! Jste zatčena!“

Julienna však hbitě vklouzla dovnitř a francouzsky se dotázala, kde najdou lorda Castlereagha. Spolu s Darem rychle procházeli prostornou halou a Julienny se zmocnil tísnivý pocit. Nedej bože, aby přišli pozdě. Než vstoupili do velkého pokoje s dlouhou galerií a vyřezávaným stropem, minuli nespočet masivních kamenných sloupů.

Julienna uviděla, jak je v místnosti nacpáno, a ztuhla hrůzou. Vrah může klidně zaútočit a pak nepozorován zmizet v davu.

„Co budeme dělat?“ zeptala se Julienna Darem.

„Pokračovat ve svém plánu,“ odpověděl. „Musíme najít Perrina, ale tak, aby nás neviděl. Asi si teď myslí, že nás uklidil z cesty. Ze ty jsi ve vězení a já se tě snažím dostat ven. Máš u sebe tu pistoli, co jsem ti dal?“

„Ano,“ přitakala Julienna, když se přesvědčila, že je zbraň na svém místě.

„Musíme se rozdělit.“ Darem pohledem zkoumal galerii. „Nahore to bude bezpečnější. A taky odtud lépe uvidíš na Perrina.“

„Dare, má bezpečnost teď není mým prvořadým zájmem.“

Usmál se na ni a prstem ji lehce pohládl po tváři. „Já vím. Ale můj ano. Zůstanu poblíž Castlereagha.“

„Prosím, buď opatrný,“ strachovala se Julienna.

„Stejně tak i ty.“

Sklonil se k ní a na rty jí vtiskl tvrdý polibek. Pak ji nechal stát před vchodem na galerii a zmizel v moři těl.

Julienna se obrátila a pomalu začala vystupovat po širokém schodišti. Darem měl pravdu, že odtud měla

daleko lepší rozhled. Ludvík XVIII., o kterém Julienna slyšela, že je nemotorný, postižený pakostnicí a současně stejně galantní a geniální, mezi ostatními hosty ve svém honosném úboru zářil jako měsíc. Rovněž viděla množství hodnostářů: Alexandra, Metternicha, Frederica... A na druhé straně lorda Castlereagha.

S tlukoucím srdcem se rozhlížela po Martinu Perrinovi. Nikde po něm nebylo ani památky, ale náhle zahlédla Darea. Stál částečně ukrytý za masivním sloupem s přímým výhledem na lorda Castlereagha, který se pohyboval v těsné blízkosti bufetového stolu.

Stůl se prohýbal pod těmi nejjemnějšími delikatesami. Dokonce i z té vzdálenosti Julienna rozpoznávala krabí paštiky, čerstvé kuličky hroznového vína a malé ořechové dortíčky. Všemmu však dominovala z ledu tesaná bysta krále Ludvíka.

Mezi hosty se neustále pohybovali číšníci se stříbrnými tácy, na kterých servírovali kořeněné víno a jiskrné šampaňské.

Neviděla nic podezřelého. Když se na ni Dare po chvíli podíval, nepatrně zakroutila hlavou.

Uplynula hodina napjatého čekání a Julienna se cítila unavená a vyčerpaná. Právě když se snažila uvolnit ztuhlou šíji, v davu zahlédla muže v modrém kabátě. Měl tmavé vlasy, ale na Perrina se zdál příliš hubený.

Tmavě modrý pomačkaný kabát budil dojem neupravenosti, jako by v něm muž spal, a vrávoravý krok svědčil o nadměrném množství požitého alkoholu.

Julienna zaostřila zrak. Něco držel v ruce. Pistoli?

Když si uvědomila, že míří přímo proti lordu Castlereaghovi, na malou chvíli se jí zatajil dech.

Snažila se zavolat na Darea, ale dav se nedal jen tak lehce překřičet. Zoufale mávala rukama, ale marně.

Zbývala jen jediná věc. Vytáhla zbraň a vystřelila do vzduchu.

Kulka se zavrtala do stropu a na hlavy přítomných dopadla sprška rozdrolené omítky. V místnosti se rozhostilo hrobové ticho. Pak však, s vylekaným výkřikem, se někteří hosté začali zmateně tlačit ke dveřím, zatímco druzí si lehli tváří k zemi a hlavu si zakryli rukama.

Konečně se jí však podařilo upoutat Dareovu pozornost. A když divoce mávala směrem k muži v modrém kabátě, Dare pochopil.

Muž stále držel pistoli namířenou přímo proti lordu Castlereaghovi a postupoval s rozhodností hodnou generála.

Dare prudce vyrazil a srazil útočníka k zemi právě ve chvíli, kdy z jeho zbraně vyšla rána. Dva metry od hlavy ministra zahraničí se rozlétla ledová bysta a místnost se znovu naplnila ohlušujícím křikem: „Vrah! Vrah!“

Julienna vyděšeně pozorovala nastalý zmatek. Jakmile si však uvědomila, že ministr je v bezpečí, začala se rozhlížet po Perrinovi.

Naklonila se přes zábradlí a vtom ho uviděla. Stál přímo pod ní a se zaťatými pěstmi pozoroval Dareovu akci. Pak Perrine zvedl hlavu a přivřeným pohledem prohledával galerii.

Ještě jednou se podíval na Darea, který třásl mužem v modrém kabátě, obrátil se na podpatku a zmizel v davu vyděšených hostů.

Odchází, pomyslela si Julienna. Bojí se, že by ho muž v modrém kabátě mohl identifikovat. Ale jestli uteče, svět bude stále v nebezpečí...

Zhluboka se nadechla, aby zklidnila chvění rukou, a vydala se dolů po příkrých schodech. Věděla, že jestli

Perrina nechce ztratit z dohledu, musí si pospíšit. Málem už dorazila k poslednímu schodu, když vtom se ze stínu vynořila temná postava. Julienna se prudce zastavila.

Rozhodně pozvedla pistoli, ačkoliv věděla, že není nabitá. Její zbytečné gesto jí vyneslo jen pohrdavý úšklebek.

Martin Perrine se jen chladně usmál a sám na ni zamířil vlastní zbraní. „Snad mě nehledáte, slečno Laurentová?“

Netrvalo dlouho a Dare zjistil, že útočníkem je francouzský šlechtic. Dare měl co dělat, aby mu rozuměl, neboť muž z části drmolil francouzsky a z části anglicky.

„Ma fille, pauvre, odpusťte mi...“

Nakonec však pochopil, že muži před dvěma dny někdo unesl dceru a on by udělal cokoli, jen aby ji získal zpět. Jestli chtěl dívku ještě někdy uvidět, měl zabít tohoto gentlemana – a prstem ukázal na lorda Castlereagha. Než se k tomu činu odhodlal, vypil tři láhve vína, ale teď, když selhal, je všechno pryč. Jeho dcera je pravděpodobně mrtvá.

„Je suis coupable“ lamentoval a zničeně klesl na kolena.

„Možná že vaši dceru ještě zachráníme,“ snažil se ho utěšit Dare.

Baron zavzlykal, podíval se na Darea a zoufale ho chytil za ruku. „Monsieur, můžete mi pomoci? Prosím...“

„Kdo je ten muž, který vás k tomu donutil?“

„Caliban.“

„Můžete ho identifikovat? Je to velice důležité.“

„Oui.“

„Tmavé vlasy, hnědé oči, průměrná výška?“

„*Oui. Il est un monstre.*“

„Ano, chápu,“ zamumlal Dare, neboť s tímto tvrzením rozhodně souhlasil.

„Nechtěl jsem nikoho zabít,“ drmolil baron. Uslzenýma očima se podíval na lorda Castlereagha. „Odpusťte mi, prosím, odpusťte mi. *Je suis désolé...*“ Tvář se mu zkroutila v bolestné agónii. „*Je sais...* Mou dceru už nemůžete zachránit.“

Castlereagh si vzal Darea stranou, aby se zeptal, co přesně se stalo.

„Mám podezření,“ vysvětloval Dare, „že Caliban toho muže poslal místo sebe, poněvadž ví, že ho známe.“

„Takže to je Perrine?“

„Bezpochyby. Ale stále nemáme důkazy.“

Castlereagh se podíval na vzlykajícího muže. „Nebožák. Proti Calibanovi neměl šanci. Jeho dcera je už jistě mrtvá.“

Dare chmurně přikývl. Náhle však zvedl hlavu a začal se rozhlížet kolem sebe. Kde je Julienna? Už tady měla dávno být. Možná je právě na cestě dolů. Nebo...

Nebo se Perrine bál dopadení a vzal ji s sebou jako rukojmí. Dobrotivý bože!

Musí Juliennu okamžitě najít. Muže nevyslýchal déle než dvě minuty. Julienna nebude daleko.

Rychle se rozhlédl kolem sebe a Castlereagha požádal, aby se postaral o bezpečné uvěznění barona. Jako jediný dokáže identifikovat Calibana.“

A aniž by čekal na odpověď, chňapl po mušketě jednoho z britských vojáků, který stál opodál. Jen si ji na chvíli půjčím.“

Obrátil se na podpatku a vyběhl z místnosti.

Po levé ruce měl schodiště vedoucí na galerii. Bylo prázdné... Až na malý předmět, který ležel pod schody.

S hrůzou si uvědomil, že se jedná o pistoli, kterou dal Julienně. Nemýlil se. Caliban unesl Juliennu.

Bezradně se rozhlédl po dlouhé chodbě. Pochyboval, že by Calibana ještě zastihl v paláci, ale nevěděl, pro který z tuctu možných východů se rozhodl. Dare se nakonec rozběhl k prvním dveřím vedoucím na jih.

Na mramorové podlaze ležel další předmět. Juliennina kabelka. Ano, vydal se správným směrem. Věděl, že Julienna pohodila kabelku, aby mu ukázala cestu.

Prudce vrazil do dveří a oslepený slunečními paprsky málem zakopl o dvě lidská těla. V kaluži krve zde ležela královská stráž.

Oba muži měli proříznuté hrdlo.

Dare se otrásl hrůzou a zlostí. V duchu se proklínal, že Calibanovi dovolil, aby ho napálil. Nikdy neměl souhlasit, aby se Julienna vystavila takovému nebezpečí. Téměř bez dechu se rozběhl přes zelený trávník do zahrady.

Na této straně paláce dav zmatených návštěvníků již značně prořídł. Přímo před ním se klikatila řeka Seina. Dare zahlédl kamenný most, u jehož pilířů se na vodní hladině líně pohupovaly bárky, které sloužily pro zábavu hostů.

Dare v duchu přemýšlel, jak by se zachoval, kdyby se snažil uniknout před pronásledovatelem. Mohl by přeběhnout přes most a zmizet v jednom z připravených kočárů. Nebo by se mohl rozhodnout pro řeku.

Dare se vydal po pravé straně nábřeží a pátravým zrakem sledoval, zda neuvidí něco podezřelého. Nic.

Uběhl asi sto metrů, ještě jednou se rozhlédl a pak se obrátil a rozběhl se na levou stranu od mostu.

Netrvalo dlouho a Dare spatřil právě to, čeho se obával. Asi dvacet metrů před ním se v přístavu prudce houpala jedna z menších loděk a na ní bojoval muž se ženou.

Dare cítil, jak se mu hrůzou sevřelo hrdlo. Perrine držel pistoli přímo u Julienniny hlavy a násilím se ji snažil donutit, aby nastoupila.

Dare se zastavil, zvedl mušketu a zamířil. Po chvíli ji však znovu nechal klesnout. Bylo to příliš nebezpečné. Mohl by zasáhnout Juliennu.

Náhle si ho všiml Perrine a vykřikl: „Už ani krok, Wolvertone!“ A Juliennu postrčil před sebe, aby ho kryla svým tělem.

„Nechej ji jít, Perrine!“ zvolal Dare a v hlase se mu odrážela obava o Juliennin život. Potichu zaklel. Jen blázen by nepříteli dovolil, aby poznal skutečnou cenu své kořisti.

Dare znovu zamířil a pomalu postupoval dopředu, dokud nestál na travnatém břehu téměř nad nimi. „Říkal jsem, abys ji nechal jít,“ opakoval rozhodně.

„Snad si nemyslíš, že bych to udělal. Je to má záruka.“

„Přece víš, že jsi prohrál, Perrine. Lord Castlereagh stále žije a ve vězení sedí muž, který tě může identifikovat jako Calibana.“

Perrine smutně přitakal. „Ano, tentokrát jsem vybral špatně. Má kariéra je vskutku u konce, ale mám dost peněz, aby mi postačily až do konce života. A já si je míním náležitě užít, Wolvertone. Varuji tě, jestli mě budeš pronásledovat, tak ji zabiju. Sám přece nejlíp víš, čeho jsem schopný.“

Dare se pohrdavě usmál. „Kdežto ty nevíš, čeho jsem schopný já. Jestli jí ublížíš, přísahám, že na zemi nebude místo, kde by ses mohl cítit v bezpečí. Najdu tě, Perrine, a pak tě zabiju.“

„Můžeš to zkusit. Ale mezitím odlož zbraň a nechej nás odjet. Nebo chceš, abych ji zastřelil před tvýma očima?“

„Dare, neposlouchej ho!“ vykřikla Julienna.

Dare zatnul zuby a pomalu sklonil zbraň. Věděl však, že takto Julienně nepomůže. Jestli je nechá odjet, Perrine se jí při první příležitosti zbaví. Zastřelí ji a vhodí do řeky.

Se zrakem upřeným do očí svého nepřítele se pohnul a udělal několik dalších kroků.

Vyšlo to. Perrine zvedl pistoli a namířil ji přímo na Dareovo srdce.

A právě v té chvíli se Julienna prudce obrátila a zuřivě napadla svého únosce. Začala ječet a vší silou se mu snažila vyškrábat oči. Prostě dělala vše, jen aby odvrátila jeho pozornost od Darea.

Ten na nic nečekal a rozběhl se dolů k řece. Perrine však rovněž nemařil čas a jedinou ranou Juliennu srazil k zemi. Dare koutkem oka zahlédl, jak si Julienna vykasala sukni a sáhla pro nůž. Perrine na něho znovu zamířil.

Dare se vymrštil jako pružina a vrhl se přímo proti nabitě zbraní. Jenže Julienna se náhle ocitla před ním a nůž zabodla do Perrina. Muž zachrčel, vykulil oči a strhl Juliennu s sebou na zem.

Dareovi se hrůzou zastavilo srdce. Ani jeden z nich se nehýbal.

Rychle k nim přiběhl, popadl Perrina za ramena a prudce ho odmrští. Juliennu vzal za ruku, pomohl jí vstát a skryl ji za sebe. Ale Perrine stále ležel bez hnutí.

Dare k němu přistoupil a špičkou boty nehybné tělo opatrně obrátil na záda. Perrine na něho zíral nevidoucíma očima. Mezi žebry mu trčel Juliennin nůž, ale na první pohled bylo zřejmé, že smrt zapříčinila rána na hlavě, z které vytékala temně rudá krev.

Dare se k němu sklonil a dva prsty přiložil k hrdlu nepřítele.

„Je mrtvý,“ řekl tiše.

Julienna se zachvěla. Když se Dare postavil a natáhl se pro ni, zoufale se mu přitiskla do náručí. S tváří opřenou o jeho mužnou hrud' se v sobě snažila potlačit pláč.

Celá se chvěla. Na tváři cítila zrychlený tep jeho srdce a ve vlasech horké polibky.

Chvíli trvalo, než se zklidnil a dokázal se zeptat: „Jsi v pořádku?“

„Ne,“ zašeptala třesoucím se hlasem. „Tolik jsem se bála. Myslela jsem, že tě zabije.“

„Ty ses bála, že mě zabije?“ zeptal se nevěřicně. „Ten ďábel držel nabitou pistoli přímo u tvé hlavy a ty ses bála o mě?“

„Ano.“

„Nemohla jsi být vystrašená více než já. Kdyby tě zabil...“

Dlouhou chvíli se jen vzájemně drželi a tiše oslavovali své vítězství. Jakmile Julienna ucítila, že se konečně přestává chvět, povzdechla si a šťastně se na Darea usmála. „Jsem ráda, že to je za námi.“

„A já jsem rád, žes mě nepotřebovala,“ podotkl Dare.
„Ale musím se přiznat, že ti závidím.“

„Proč?“

„Protože jsi nás oba zachránila a musíš cítit uspokojení ze zabití toho parchanta.“ Škádlivě se na ni usmál. „Copak jsi nemohla alespoň část vítězství přenechat mně? Dovedeš si vůbec představit, co na to říká mé ego?“

Podařilo se jí chabě usmát. Věděla, že se Dare snaží zlehčit hrůzu z toho, že právě zabila člověka. „Ve své kariéře jsem sehrála již dost soubojů, abych se naučila několika trikům.“

„Přesto musím říct, že jsem za posledních deset minut přišel o deset let života.“ Náhle jeho výraz ztvárněl.
„Ztratili jsme příliš mnoho let, Julianno.“

Julienna nedokázal snést jeho upřený pohled a sklopila zrak. Při vzpomínce na svůj slib cítila, jak jí pokleslo srdce. Ztratili příliš mnoho let a žádná další ani nebudou. Teď musí Darea opustit.

Při té myšlence jí projela prudká bolest.

Nic jiného jí však nezbývalo. Uchrání se tak před mnohem větší bolestí, která by po nějaké době následovala.

Vtom si všimla, že jsou téměř obklopeni zvědavým davem a že se k nim přibližuje lord Castlereagh i se svou osobní stráží. Vymanila se z Dareova objetí a prudce ustoupila.

Castlereagh rychlým pohledem zhodnotil situaci. „Nevím, jak vám poděkovat, Wolvertone. Právě jste mi zachránil život.“

Dare zakroutil hlavou. „To ne já, ale slečna Laurentová. Ta si zasluhuje vaše díky. Nejen že

upozornila na útočníka, ale dokázala zneškodnit muže, který byl za to všechno zodpovědný.“

Ministr zahraničí se podíval na Perrinovo tělo. „Takže to je Caliban? Ten mizera, který vraždil a loupil po celé Evropě?“

„O tom nemám ani nejmenší pochyby,“ odpověděl Dare.

Castlereagh se s úsměvem zahleděl na Juliennu. „Naše země je vaším velkým dlužníkem, slečno Laurentová. A rovněž i já. Ani nevíte, jaká to je úleva, když se už nemusím obávat o vlastní život. Doufám, že mi prozradíte, jak se vám mohu odvděčit.“

Julienna chtěla zdvořile odmítnout, ale náhle cítila, jak se jí podlamují kolena. „Myslím, že se musím posadit, lorde.“

„Ale samozřejmě. Vždyť jste právě prožila takovou hrůzu, při které by většina dam propadla hysterii. Mohu vás doprovodit zpět do paláce?“ Castlereagh Julienně nabídl rámě. Jsem si jistý, že rovněž i král Francie by vám rád osobně poděkoval. A také by chtěl vyslechnout příběh, jak jste toho darebáka porazila.

Dare mlčky sledoval, jak společně odcházejí, a zachvěl se hrůzou při vzpomínce na Perrinovu zbraň u Julienniny hlavy. Věděl, že na ten výjev dlouho nezapomene. Vždyť stačilo tak málo a on by ji ztratil.

Ted' už věděl, že bez ní nemůže žít. Julienna si získala nejen jeho srdce, ale i duši.

Jenže to neznamená, že stejný plamen lásky zažehl i on v ní, pomyslel si hořce.

Dare zatnul pěsti. Rozhodně nedovolí, aby ho teď opustila. Ze začátku, když chtěl odhalit její tajemství, ji musel donutit přijmout sázku. A podařilo se.

Ted' nesmí polevit. Musí být stále stejně neústupný,
dokud nenajde způsob, jak získat její lásku a udržet si ji
navždy.

LONDÝN, ČERVEN 1814

*J*estliže Julienna před svým odjezdem představovala hlavní téma všech klevet, po návratu do Londýna se stala obdivovanou hvězdou.

Lord Castlereagh nešetřil chválou a květnatě popisoval neohrožený čin, kterým mu slečna Laurentová zachránila život, a dokonce příběh ochotně převyprávěl i všem londýnským novinám, které z Julienny učinily hrdinku. Podle posledních zpráv ona a Dare zcela bez pomoci dopadli pravou ruku samotného Napoleona.

Julienna se stala oblíbená jak mezi širokými vrstvami obyvatel Londýna, tak i mezi šlechtici. Představení, ve kterých hrála hlavní role, byla každou noc zcela vyprodána a zástup zamilovaných mladíků u jejích dveří stále jen rostl. Riddingham si upravoval pocuchaná pírká a nechal se slyšet, že to vlastně on je dovedl na Calibanovu stopu.

Juliennina sláva dosáhla vrcholu, když jí i Dareovi princ regent veřejně poděkoval. Dareovi to připadalo zcela přirozené, avšak pro pouhou herečku princovo pozvání na večeři představovalo velkou čest. Do Carletonu vstoupila společně s generálem Wellingtonem, maršálem Blucherem a s mnoha jinými hodnostáři, kteří toho večera oslavovali osvobození celé Evropy.

Solange doslova zářila štěstím a pýchou. „*Enfin*, konečně jsi dosáhla uznání, které ti po právu přísluší.“

Julienna se musela zasmát. „Nemysli si, že kvůli tomu vyznamenání se něco změní. Příští týden nebudou ani vědět, jak se jmenuji.“

Moc dobře věděla, jak umí být společnost přelétavá. Teď, když je na výsluní královské přízně, jsou dokonce ochotní snést ji ve svém středu, ale jakmile princova pozornost ochabne, což nebude dlouho trvat, zase nad ní začnou ohrnovat nos.

„A co si o tom všem myslí lord Wolverton?“ zeptala se Solange.

Julienna sebou trhla. „Vlastně jsme spolu od návratu z Paříže skoro ani nemluvili.“

Kromě několika málo příležitostí, jako například oslava v Carletonu, Julienna Darea téměř ani neviděla. A už vůbec se spolu neocitli v soukromí.

Dare tvrdil, že jí chce poskytnout prostor, aby se mohla hrát na výsluní slávy, Julienně však připadalo zvláštní, že se ji nesnaží dostat do postele. A ani nestál mezi ostatními obdivovateli v divadle. Alespoň se mohl snažit předstírat, že mu ještě stále záleží na výhře sázky, kterou spolu uzavřeli. Zdálo se, že ji opustil.

Možná předpokládal, že svou výhru už dávno získal, pomyslela si Julienna. Ujistil se, že se zcela ochotně podvolí a stane se jeho milenkou, takže se už ani příliš nenamáhal.

Nebo svou pozornost již obrátil k další výzvě. Jejich společné úsilí o dopadení zrádce skončilo a pro Darea neměla další význam.

Nebo si našel jiný objekt lásky. Zoufale se snažila tuto možnost vůbec nebrat v úvahu. Nesnesla představu, že by Dare trávil vášnivé noci s jinou ženou – i když se

sama rozhodla, že jejich vztah musí jednou provždy ukončit.

Dokonce ani neměla tušení, zda její úloha špiónky pokračuje. Věděla však, že lord Wycliff je stále ještě mimo Londýn, neboť jeho žena druhý týden v červnu porodila syna.

O návratu lorda a lady Wycliffových se dozvěděla při zkoušce *Hamleta*, kde hrála Ofélii.

Právě uprostřed třetího jednání ji k sobě do kanceláře povolal ředitel divadla, kde na ni čekala krásná žena s rudými vlasy. Arnold ji představil jako lady Wycliffovou a s úklonou je ponechal v soukromí.

„Omlouvám se, že jsem vás takhle vyrušila právě uprostřed zkoušky, slečno Laurentová,“ řekla lady Wycliffová, když se společně usadily u nevelkého stolu. „Ráda bych vás pozvala na malou oslavu, kterou pořádám, a nejdříve jsem se chtěla ujistit, že nebudete zaneprázdněna. Pochopitelně se zcela podřídím vašemu rozvrhu.“

Julienna překvapeně zdvihla obočí. „Příští úterý a středu mám volno. To jsou na program komedie.“

„Pak tedy úterý?“

„Bude mi potěšením,“ vydechla Julienna stále ještě překvapená nečekanou návštěvou.

Lady Wycliffová se mile usmála. „Potěšení bude pochopitelně na naší straně, neboť nepozvat vás by byl přímo společenský prohřešek. Jenže to není hlavní důvod, proč toužím po vaší přítomnosti. Jedná se jen o velice malou společnost s několika nejbližšími přáteli a vy budete náš čestný host.“

„Nejsem si jistá, jestli vám rozumím, lady.“

„Prosím, mohla byste mi říkat Brynn? Tituly jsou tak formální a já doufám, že se z nás stanou dobré přítelkyně.“

„Dobře tedy... Ale stále nechápu, proč bych se měla stát vaším čestným hostem?“

Brynn se znovu usmála. „Poněvadž bych vám ráda vyjádřila svou vděčnost. Tolik vám toho dlužím, slečno Laurentová. Dnes to je poprvé po sedmi měsících, kdy jsem volná a mohu si užívat soukromí, aniž by mě nepronásledovala smečka osobních strážců, kteří mě chránili před Calibanem. A rovněž bych vám chtěla poděkovat za svého bratra. Gray se musel celý rok schovávat, aby unikl Calibanově pomstě, a teď se konečně může vrátit domů.“

Julienna se usmála. „Obávám se, že má nevelká role v dopadení Calibana je poněkud přeceňována.“

„Tak to si tedy nemyslím. Dare mi o všem podrobně vyprávěl. Jak jste ve Francii riskovala život a jak jste Darea nakonec zachránila. A kdyby nebylo vás, stále by se honil po špatné stopě. Ať se vám to líbí či ne, jste hrdinkou.“

Julienna cítila, jak začíná rudnou. „Ale vždyť Dare toho v dopadení Calibana udělal daleko více než já.“

„V tom případě budu ráda, že mohu poděkovat i Dareovi. Už se nemohu dočkat, až uvidím bratra. Gray celou tu dlouhou dobu pobýval ve Skotsku. Vloni na podzim se zapletl do jedné Calibanovy akce v pašování zlata, a od té doby se musel skrývat. Caliban ho těžce zranil a Gray jen tak tak vyvázl holým životem. Aby svou rodinu nevystavil nebezpečí, musel předstírat, že je mrtvý. Útočiště našel u přítele na jeho skotském hradě. Filip Bartoň se hned rozjel na Vysočinu, aby mu sdělil tu potěšující novinu, a tak doufám, že bude každým dnem

doma. Snad to stihne do úterka, aby vám mohl poděkovat osobně.“

„Ale to přece není zapotřebí, skutečně, lady Wycliffová.“

„Brynn, prosím. A mohu ti říkat Julianno?“

„Proč ne.“

„To bych opravdu ráda. Chtěla bych tě totiž lépe poznat. Dare o tobě mluví jen v superlativech. A musím uznat, že máš na něho dobrý vliv.“

Julienna se na ni nechápavě podívala. „Co tím myslíš?“

„Zdá se, že se konečně usadil. Je mnohem vážnější a připadá mi, že našel smysl života. Je to neobyčejný muž. Lucian i já si ho velice vážíme. Nerada bych viděla, kdyby Dareovi někdo ublížil...“ Brynn lehce potřásla hlavou. „Ale do toho mi samozřejmě nic není.“

„Rozhodně mu nemíním ublížit,“ ujistila ji Julienna.

„Ale co ta sázka?“ Brynn si ji měřila zkoumavým pohledem. „Pochopila jsem, že chceš Pána rozkoše dostat na kolena.“

„Naše sázka sloužila jen jako zástěrka, kterou vymyslel Dare. Chtěl se tak nepozorovaně dostat ke Calibanovi,“ lhala Julienna.

„To tedy znamená, že ti na Dareovi alespoň trochu záleží?“

„Ano,“ přitakala tichým hlasem. „Záleží mi na něm, a hodně.“

Brynn se na tváři rozlil zářivý úsměv. „Obávala jsem se, že nikdy nenajde ženu, která by ho učinila šťastným. Ale teď se mu to snad konečně podařilo. Nu,“ řekla a rozhodně vstala, „myslím, že jsem tě zdržovala až příliš. Jestli ti to vyhovuje, pošlu pro tebe kočár v úterý o půl

osmé. Lucian tvou adresu jistě zná. Je to totiž jeho práce, vědět takové věci.“ Brynn podala Julienně ruku a vřele ji stiskla. „A jestli ti mohu být v něčem užitečná, prosím, dej mi vědět. Nikdy nebudu schopná splatit ti vše, co jsi pro nás udělala.“

Jakmile Brynn za sebou zavřela dveře, Julienna se znovu posadila a se založenýma rukama mlčky zírala před sebe. Potřebovala být sama. Vždyť právě přiznala, že jí na Dareovi záleží.

Nejen že jí na něm záleží, ale je do něj stále hluboce zamilovaná. Snad ještě více než před sedmi lety. Bože, pomoz jí!

Celé týdny se pokoušela lhát sama sobě a utvrzovala se, že dokáže jít dál svou cestou. Když však Caliban zamířil na Darea v úmyslu zabít ho, pochopila, že svému srdci již nemůže nic předstírat. Milovala ho. Milovala ho tolik, až to bolelo.

Zhluboka se nadechla. Už to déle nemůže protahovat. Musí se s ním jednou a provždy rozejít. Jestli to nedokáže, všechno bude ještě horší. Nemůže žít vedle Darea a vědět, že její láska nebude nikdy opětována.

A co jestli ji přece jen miluje? Julienna přivřela oči a představovala si svou budoucnost.

Dare jí koupí dům někde poblíž St. John Wood. V oblíbené londýnské čtvrti, kde si gentlemani často vydrží své milenky. Ona bude sedět u okna a čekat na něho, toužit po drobcích jeho pozornosti a chřadnout láskou. Dare ji bude ze začátku pravidelně navštěvovat, dokud ho nezačne nudit. Dokud nenajde jinou, která zaujme její místo.

Julienna myslela na stovky žen, s kterými Dare kdy spal, a srdce se jí svíralo bolestí. Nesnesla pomyšlení, že

by Dare trávil noc v náručí jiné. Jenže takový proutník jako Dare v jedné posteli nikdy dlouho nevydrží.

A co kdyby si tě chtěl vzít? ozval se slabý hlásek. To je samozřejmě zcela nemožné. Markýz se nemůže oženit se známou herečkou. Ale co kdyby přece...?

Věděla, že Dare by něco podobného udělal jen z pocitu viny. Připadal si totiž zodpovědný za utrpení, které prožila. Něco takového mu nikdy nemůže dovolit. Netrvalo by dlouho a Dare by ji začal nenávidět, a to by nepřežila.

Ne, musí ho zbavit jakýchkoliv závazků, a to dřív, než sama zcela přijde o rozum.

Julienna unaveně zavřela oči. Věděla, že ten okamžik již nemůže déle odkládat. Proč se však to hloupé srdce při myšlence na opuštění Darea vždy zachvěje? Nedokázala si představit budoucnost bez jeho blízkosti, bez jeho vroucích doteků, bez radosti z důvěrných rozhovorů či bez láskyplného hašteření...

Věděla, že zbytek života stráví hledáním alespoň částečného klidu a míru.

Hluboko uvnitř zamilovaného srdce se usadil smutek. Nikdy na Darea nezapomene. Nikdy.

* * *

Jakmile Julienna v úterý večer vešla do přijímacího salonku v domě Wycliffů, uviděla Darea. Jejich pohledy se střetly a ona cítila, jak se jí pod intenzitou jeho pohledu rozbušilo srdce.

Přistoupil k ní, aby ji přivítal, a ona si nemohla nevšimnout, jak na míru šitý tmavý oblek lichotí jeho vysoké, štíhlé postavě. Dokonce nemohla ignorovat ani sexuální napětí, které doprovázelo celou jejich známost a

kteřé mezi nimi problesklo právě v okamžiku, kdy ji políbil na konečky prstů.

Dareova smyslná ústa se vědoucne usmála, přesto však řekl: „Pojď, chci ti představit své blízké přátele.“

Poté ji zavedl do místnosti, kde se zdržoval zbytek společnosti. Všichni s jejím příchodem povstali.

Opravdu se jednalo jen o malý spolek. Kromě Brynn a Luciana zde byl ještě jeden pár: Vanessa, lady Sinclairová, a Damien, baron Sinclair.

Pochopitelně že Julienna slyšela příběh o krásném baronovi, který kdysi stál v popředí Ligy pekelníků. Jeho svobodomyslnost mu vysloužila přezdívku lord Sin.

Se svými tmavými vlasy a pronikavými očima vypadal opravdu velice působivě. K jeho mužné kráse se skvěle hodila něžnost a laskavost jeho ženy. Lady měla zářivé tmavé oči a vlasy barvy sherry, v kterých v kombinaci s rudou prokmitával zlatavý odstín. Vyzařovalo z ní však něco tak neskutečně milého a upřímného, že si okamžitě získala Julienniny sympatie.

„Je mi ctí, že vás poznávám, slečno Laurentová,“ pronesla lady Sinclairová a podala Julienně ruku. „Viděla jsem několik vašich skvělých představení. A Dare nám dopodrobna vyprávěl, jak jste odvážná a ušlechtilá.“

Julienna šlehla pohledem po Dareovi a cítila, jak se červená. „Obávám se, že lord Wolverton má podivnou vlastnost pravdu poněkud přikrášlovat, lady.“

„Prosím, jsem Vanessa, a tohle je můj manžel Damien.“

Lord Sinclair přistoupil blíže. „Jsem opravdu rád, že vás konečně poznávám. I já mám zkušenosti s Dareovým přeháněním, ale tentokrát si myslím, že chvála je naprosto oprávněná. Slyšel jsem totiž verzi i

lorda Castlereagha a mohu potvrdit, že se zcela shoduje s vyprávěním našeho lehkovážného přítele.“

Dare se bolestně usmál. „Přísahám, že jsem pomlouván zcela neoprávněně. Copak jsi zapomněl na vyznamenání, které svědčí o mé důvěryhodnosti?“

„Jen se nečerti,“ smál se Damien. „Vždyť ze mě mluví jen čistá závist. Tím hrdinským činem získáš na popularitě a otevrou se ti dveře do ložnic mnoha dalších žen.“

Lucian přistoupil k servírovacímu stolku, kde Julienně nalil sklenku sherry, zatímco Brynn ji zavedla k polstrované sedačce.

„Říkala jsem ti, že to bude velice neformální večere,“ prohodila Brynn. „Bohužel tady s námi nejsou naši další známí, Raven a Kell. Před třemi měsíci totiž odjeli do Karibiku. Raven by se ti určitě líbila. Když jsem si vzala Luciana, hodně mi pomohla a ulehčila mi vstup do společnosti. Při představě všech Lucianových urozených příbuzných mi přecházel mráz po zádech.“

Lucian se vrátil se sklenicí vína a poté, co ji podal Julienně, pozvedl svou vlastní a pronesl připitek čestným hostům – Julienně a Dareovi. Jakmile potlesk utichl, povstal i Dare.

„Myslím, že teď je na řadě další připitek,“ řekl s lišáckým úsměvem. „Na nejnovější přírůstek Ligy pekelníků. Jen ať bez problémů následuje šlépěje svého otce.“

Brynn prudce zatřásla hlavou. „Dare, to snad nemyslíš vážně! Rychle to odvolej!“

Julienna se zmateně rozhlédla kolem sebe.

„Náš syn má sotva dva týdny,“ vysvětlovala Brynn. „A Dare se ho už snaží zatáhnout do toho strašného

spolku, jehož členem kdysi byl i Lucian.“ Obdařila Darea hněvivým pohledem. „Jen přes mou mrtvolu!“

„Dare jen žertuje, drahá,“ uklidňoval ji Lucian. „Sám moc dobře ví, že regule spolku přísně vymezují věk nového člena. Což mi připomíná... Rád bych poděkoval své překrásné ženě,“ řekl něžně, „že mi dala syna, po kterém jsem tolik toužil.“ A po těch slovech si s Brynn vyměnili tak zamilované pohledy, až se Julienně dojetím stáhlo srdce.

„No, aspoň že toho se nějaký čas nemusím bát,“ zašeptala Vanessa Julienně. „Máme totiž dceru. Naše problémy budou pravděpodobně poněkud odlišné. Kateřině jsou teprve tři roky a už má svého otce omotaného kolem prstu. A s ním i všechny ostatní mužské členy naší domácnosti.“

„Ale další bude syn,“ řekl Damien a rovněž on obdařil svou ženu pohledem, z kterého překypovala láska.

Vanessa se usmála a ruku si položila na břicho. „Čekáme totiž další dítě.“

Julienna se musela odvrátit, aby v jejích očích nikdo neviděl smutek a závist. Ona nikdy nebude mít dítě. Rozhodně ne Dareovo.

Podívala se na něho a všimla si, že ji Dare pozorně sleduje. Julienna se donutila k úsměvu a nenuceně se zeptala, zdali mají v plánu zúčastnit se blížících se oslav míru. Naštěstí se jí tak nepozorovaně podařilo změnit téma hovoru.

Netrvalo dlouho a Julienna se mezi Dareovými přáteli cítila jako doma. Nikdy by se nenadála, že členové britské smetánky jsou schopni takové upřímnosti a náklonnosti jeden k druhému. Muži se chovali jako

bratři. Ačkoliv se neustále škorpili a dohadovali, v jejích očích se zračila úcta a zájem.

Po chvíli jim lokaj oznámil, že se podává večeře, a Brynn je zavedla do místnosti, kterou nazvala malou jídelnou. Vysvětlovala, že tady budou mít více pohodlí než ve velké jídelně, kde Wycliffovi většinou pořádají oficiální večeře. Během jídla se Julienna o Dareovi dozvěděla daleko více než za poslední tři měsíce.

Když ho jeden z přítomných oslovil jako Wolvertona, Vanessa se na chvíli zarazila, pak však pohodila hlavou a rozesmála se. „Stále si na Dareův nový titul nemohu zvyknout. Když jsem ho před několika lety poznala, byl to hrabě Clune, který mi doslova od základů změnil život. Vlastně díky němu se Damien konečně rozhoupal a požádal mě o ruku. Dare předstíral můj únos, čímž Damiena donutil uvědomit si, jak moc mu na mě záleží.“

„Skutečně?“ zeptala se Julienna nevěřičně.

„Ano,“ přitakal Lucian. „Ale Damien ho nejdříve vyzval na souboj, kde ho Dare málem zastřelil.“

„Měla jsem sto chutí zastřelit je oba. Chovali se jako malé děti,“ podotkla Vanessa podrážděně.

„To, že se Dareovi podařilo vůbec se do mě strefit, byla čistá náhoda,“ řekl Damien. „Věděl jsem, že s pistolí mu to nikdy moc nešlo.“

Dare zbrunátněl a zlostně se ušklíbl. „Od té doby jsem měl příležitost se zdokonalit. Nikdy nebudu tak dobrý, jako jsi ty, Sine, ale rozhodně umím s pistolí zacházet a s mečem jsem dokonce velice dobrý. Jeden totiž nikdy neví, kdy ho nějaký blázen vyzve na souboj. Nebo kdy se bude muset ubránit před prchajícím zlosynem.“ Jeho úšklebek se pomalu rozplynul. „Ačkoliv jsem se zdokonalil při práci špiona, jednou pro

vždy s ní končím. Už nikdy žádné tajné špehování či jiné machinace.“

„A co ty, Julienco?“ zeptal se Lucian.

Dare odpověděl za ni. „I ona.“

„Stále je tady dost těch, kteří nechtějí přijmout porážku a snaží se o znovuzískání moci.“

„Prostě si budeš muset najít někoho jiného,“ trval Dare na svém.

Julienna se mohla proti Dareovu rozhodnutí svým jménem ohradit, ale ve skutečně cítila úlevu, že je z toho všeho venku.

Damien se pobaveně usmál. „Je těžké představit si tě jako špiona, Dare, ale ještě těžší jako člena Parlamentu.“ Julienna zvědavě povytáhla obočí. „Dare konečně hodlá přijmou své křeslo ve Sněmovně lordů.“

Julienna na sobě cítila Dareův pohled. Věděla, že čeká na její reakci. „Minulý týden jsem pracoval na své úvodní řeči.“

Julienně se sevřelo hrdlo. Dare uvažuje o politické kariéře? Neměla ani tušení, že hodlá tak radikálně změnit svůj život. A jí se o tom ani nezmínil. Tomu tedy věnoval všechnen svůj volný čas. Ale jestli nepřipadá v úvahu, že by si šlechtic vzal obyčejnou herečku, co potom politik?

„Co tě k tomu vlastně přimělo?“ zeptal se Lucian.

„Teď, když skončila válka, se naše země musí vypořádat s řadou problémů,“ oznámil Dare. „Rád bych se věnoval otázce vracejících se vojáků. Zjistil jsem však, že k nalezení vhodného řešení budu potřebovat mnohem více informací.“

„Rozhodně máš dost zkušeností, aby ses v Parlamentu uplatnil,“ řekl Lucian.

Dare přikývl. „Když nic jiného, budu podporovat lorda Castlereagha. Teď potřebuje spojence více než kdy předtím.“

„Až budeš mít svou úvodní řeč, přijdeme si tě poslechnout,“ ujišťovala ho Vanessa.

Damien stále jen nedůvěřivě potřásl hlavou.

„Ty si myslíš, že ze mě nebude dobrý politik?“ zeptal se ho Dare.

„Jsem si jistý, že budeš vynikající. Když chceš, umíš být okouzlující a přesvědčivý jako samotný ďábel. Ale znám tě příliš dlouho jako vyhlášeného sukničkáře, a tak si říkám, proč ta náhlá změna? Nechápu to.“

„Všichni musíme jednou dospět,“ odpověděl Dare.

Zachytil Juliennin pohled, ale nedokázal z něho vyčíst, co si o celé záležitosti myslí. Vždyť se stala velkou herečkou, která dokáže své pocity vždy umně skrývat.

Doufal, že bude ráda. Přál si s ní být o samotě, aby se jí na to mohl zeptat. Ale bude muset ještě chvíli počkat.

Krátce na to dámy odešly do vedlejšího salonku a nechaly gentlemany, aby si vypili své portské. Dare si uvědomil, že jeho dva přátelé na něho upřeně zírají, jako by právě odhalili nějaký nový, zatím nepoznaný druh života.

Po chvíli pochopil, že čekají na vysvětlení, proč tento dobyvatel ženských srdcí zoufale touží po změně.

A všechno je přitom tak snadné. Přece aby se z něho stal lepší člověk. Muž, kterého by Julienna mohla milovat.

Vlastně se za svůj dosavadní způsob života hluboce styděl. Téměř celých třiatřicet let jen hýřil a zaobíral se nepodstatnými záležitostmi, jako je ukájení svých plytkých potřeb. Neměl žádnou představu, co bude dál.

Žil ze dne na den a na ničem mu nezáleželo. Byl pozitivní, egocentrický a občas i sobecký...

Ale tomu je teď konec. Z hlouby své zhýralé duše přísahal, že se změní.

Musí Julienně dokázat, že si ji zaslouží.

„Předpokládám,“ ozval se konečně Damien, „že k tak náhlé změně musíš mít nějaký důvod. Má to snad něco dočinění s krásnou slečnou Laurentovou?“

„Ne něco, ale úplně všechno,“ řekl Dare tiše. „Kvůli ní bych prošel i plameny.“

„Je to velice výjimečná žena,“ souhlasil Lucian. „Její odvaha na mě opravdu udělala dojem.“

Má odvahu, čest, ducha, inteligenci... Je až nemožné, že by si ji kdy zasloužil.

„Takže ses konečně rozhodl usadit,“ řekl Damien, v šedých očích vědoucí výraz. „Asi ti nemusím připomínat, jak ses mi smál, když jsem se zamiloval do Vanessy?“

„To není pravda. Nikdy jsem se ti nesmál.“ Dare se na svého přítele podíval vážnýma očima. „Bál jsem se o tebe, Sine. Nechtěl jsem, abys dopadl tak jako kdysi já. Ted však přiznávám, že jsem se mýlil. Nemohl jsi jinak. Ted už chápu, jaké to je, když někoho skutečně miluješ.“

„Tak se mi zdá, že tímto přiznáváš svou prohru.“

„Naprosto.“ Vyhrála Julienna. Dostala ho na kolena – a učinila ho nesmírně šťastným.

„Ale kdo teď povede Ligu pekelníků?“

„Myslím, že se tam najde několik vhodných kandidátů. Ale kdybych měl být upřímný, tak je mi to srdečně jedno.“

Damien zmateně zakroutil hlavou. „Nikdy bych nevěřil, že se dožiji dne, kdy ti na Lize přestane záležet.“

„Už ji prostě nepotřebuji.“

Celou tu dlouhou dobu se jen snažil utišit bolest a vyplnit prázdnotu, která ho tížila na duši. Ženy střídal stejně rychle jako jiní muži boty.

Ted však konečně poznal pravdu: *skutečná* rozkoš nepramení z ukájení tělesných potřeb, ale z lásky.

„V posledních několika měsících jsem dostal lekci,“ řekl Dare tichým hlasem. „Rozkoš je bez lásky jen plytký, velice rychle pomíjivý zážitek. Prostě nic.“

„Říkal jsem ti to,“ podotkl Damien a v očích mu tančily jiskřičky smíchu. „Jenže ty jsi mě nikdy neposlouchal. Asi jsi to musel poznat na vlastní kůži.“

„Jsem opravdu rád, Dare,“ zářil Lucian se širokým úsměvem. „Můžu gratulovat?“

„Tím si nejsem tak docela jistý. Ještě jsem ji nepožádal o ruku. Není na to pravá chvíle.“

„Bojíš se, že tě odmítne?“

Dare nemohl lhát. Strachy nedokázal ani usnout. Budil se celý zpocený hrůzou v obavách, že jeho legendární přesvědčovací schopnost tentokrát selže. Že mu Julienna dá košem. Že mu nemůže odpustit. Že ho nikdy nemilovala a ani ho milovat nebude...

Těžce polkl. Měl dojem, jako by mu v břicho ležel těžký kámen. Bez Julienny by se jeho život stal peklem. Jedině s ní může být skutečně šťastný.

Julienna se dotkla samotné podstaty jeho duše. Bez ní by musel čelit strastiplné budoucnosti bez naplnění.

Lucian přetřhl jeho temné myšlenky. „Netvař se tak nešťastně, můj příteli. Mám takovou předtuchu, že dámu svého srdce nakonec přece jen získáš.“

Jak rád by sdílel jeho přesvědčení. Poslední dva týdny se snažil přesvědčit sám sebe, že má alespoň částečnou naději. Příliš to však nepomáhalo. Rozhodně musí

přestat s tou šaškárnou na veřejnosti. Musí ukončit to, co Julienna nazývala nezralým dováděním.

A té jejich sázky měl už také plné zuby. Musí Juliennu přesvědčit, že dokáže být vážný a zodpovědný. Chtěl se jí dvořit způsobem, který by považovala za okouzující a vřelý. Kterým by se dotkl jejího srdce.

Měl v plánu několik možností, ale stále nevěděl, pro kterou se rozhodnout. Navštívit její večerní představení a pak ji vzít na romantickou večeři? Nebo jí snad poslat drahý dárek? To vše mu však připadalo příliš přízemní a otřepané.

A stále čekal na zprávy od svého agenta z Francie, který pro něho zařizoval koupi panství Folmont. Nechtěl, aby si Julienna myslela, že se ji snaží podplatit, a získat tak její lásku, ale kdyby to pomohlo, nezdráhal by se. Ve skutečnosti však panství kupoval z jiných důvodů. Se znovuzískáním svého rodového jmění se Julienna stane nezávislou a soběstačnou a už nikdy nebude odkázána na milost nějakého muže.

A co se týkalo žádosti o Julienninu ruku, měl v plánu pozvaná romantický piknik, kde hodlal opakovat svou prosbu, kterou vyslovil již před sedmi lety.

Mezitím se chtěl zaměřit na politickou kariéru, aby prosazoval zájmy své země a pečoval o blaho jejích obyvatel. Věřil, že tak dokáže mnoho dobrého. Měl v plánu Juliennu přesvědčit, že se skutečně změnil.

A právě proto zorganizoval tuto večeři, kde ji chtěl seznámit se svými skvělými přáteli a ukázat jí, že láska dokáže divy i s těmi největšími sukničkáři.

Jako by uměl číst jeho myšlenky, Lucian znovu pozvedl sklenici. „Na naši novou ligu. Na Ligu napravených sukničkářů.“ S bratrským úsměvem kývl na Darea. „Vítej.“

Dare si hluboce připil a z hlouby duše doufal, že se co nevidět stane členem, o kterém Lucian právě hovořil. Až do dnešních dnů svým přátelům nikdy nezáviděl, ale teď chtěl právě to, co mají oni: lásku, domov, děti, smích.

Ale nejvíce ze všeho chtěl Juliennu.

Čtyři dny po večeri u Wycliffů se Julienna definitivně rozhodla ukončit svůj nesmyslný vztah s Darem.

Věděla, že se musí jednat o veřejnou událost. Aby mohla Darea odmítnout, potřebovala k tomu svědky. Jednoznačně mu dá najevo, že ani v nejmenším nestojí o onu poctu, stát se jeho milenkou.

A jestli svou roli zahraje dobře a Darea na veřejnosti chladně odmítne, bude mít vyhráno. Dareova poraněná mužská pýcha mu nedovolí, aby ji pronásledoval, a ona bude mít dostatek času zmizet a jednou provždy tak ukončit své trápení.

Řediteli v Drury Lane poskytla příběh o smrtelně nemocném příbuzném a dohodla se s ním, že o jejím odchodu zatím pomlčí. Proč zbytečně znervózňovat zástupy jejích obdivovatelů?

Při posledním představení Julienna navzdory bolesti, kterou cítila, podala obdivuhodný výkon. Když se však ozval ohlušující aplaus, oči se jí zalily slzami a Julienna si uvědomila, že v tomto divadle hrála naposledy.

Následující ráno opustila svůj pronajatý byt jen s malým cestovním zavazadlem. S bytnou se dohodla, že za ní ostatní věci pošle, jakmile si v Yorku najde nový podnájem.

Cestou se ještě zastavila u Solange.

„Opravdu to chceš vzdát? Jsi si jistá, že není žádná naděje?“ zeptala se přítelkyně smutně.

„Ano,“ ujistila ji Julienna a Solange vřele objala. „Budeš mi chybět, *mon amie*.“

„Ty mi také.“

A nejvíce jí bude chybět Dare. Cítila, jak jí při pouhé myšlence na to, co má udělat, krvácí srdce.

Kočimu přikázala, aby ji dovezl do elegantního domu v St. John Wood, který si pronajala pro své poslední představení.

* * *

Dare stál před dveřmi do okouzujícího domu a doslova se chvěl nedočkavostí. Juliennino pozvání ho více než překvapilo. Jistě hodlá uznat svou porážku a přiznat, že bez něho nemůže žít. Proč jinak by jejich schůzku naplánovala na tak romantickém místě?

Jestli to skutečně udělá, rychle ji musí vyvést z omylu. Nechce, aby se Julienna stala jeho milenkou. Rozhodl se, že dnes odpoledne jí k nohám položí své srdce a požádá ji o ruku.

Privítala ho mladičká služebná. „Slečna Laurentová na vás čeká ve svém pokoji,“ informovala ho s drzým zahihňáním.

Dare ji ochotně následoval do elegantně zařízené ložnice. Těžké závěsy na oknech byly zatažené.

Scéna připravená pro svádění, pomyslel si Dare s uspokojením a pulz mu začal bít jako o závod.

Jakmile se dveře za ním zavřely, Dare si všiml Julienny. Ležela na velké posteli, která Dareovi připadala jako stvořená k milování. K jeho velkému

překvapení však na sobě měla šaty z růžového mušelínu. Očekával by něco méně formálního.

Julienna natáhla ruku k nevelkému stolku, na kterém leželo ovoce a víno, a uchopila svou sklenici. Pomalu usrkávala rudou tekutinu a pozorovala Darea smyslným, vyzývavým pohledem.

„Vítej,“ řekla zastřeným hlasem, který v něm rozechvíval všechny smysly. „Chyběl jsi mi, Dare.“

„Ty mi také.“

Smyslné rty se zkroutily do lehkého úsměvu. „Tomu se mi ani nechce uvěřit. Řekla bych, že sis mě poslední dobou téměř nevšímal.“

Něžně se na ni usmál a přistoupil blíže. „Omlouvám se, lásko.“ Vzal ji za ruku a na konečky prstů jí vtiskl hřejivý polibek. „Čekal jsem na správnou chvíli, kdy spolu budeme moci mluvit o samotě.“

„Ale já teď mluvit rozhodně nechci.“ V očích jí probleskly malé plamínky a Julienna ukazováčkem přejela po jeho mužné hrudi směrem ke kalhotám. „Myslím, že by ses měl svléknout,“ zašeptala hlasem, který přetékal vzrušením.

Darea nemusela pobízet dvakrát. Poslušně si sundal kabát i vestu, uvolnil si kravatu a košili si spěšně přetáhl přes hlavu. Posadil se vedle ní, aby si sundal boty a punčochy, pak se znovu postavil a přes úzké boky si stáhl i kalhoty.

Když stál před ní zcela nahý, pomalu po něm klouzala pohledem. Dare cítil, jak v klíně tuhne. S tichým pozváním rozevřela náruč a usmála se na něho. Dychtivě si lehl vedle ní a přitáhl si ji do náručí.

Políbil ji hladově a vášnivě, a rovněž ona se zdála rozechvělá a celá dychtivá. Přesto se od něho odtáhla a něžným tlakem ho donutila lehnout si na záda. Dare už

chtěl protestovat, ale Julienna ho umlčela dalším svůdným úsměvem. Pak se natáhla po hedvábném šátku, jehož druhý konec byl přivázaný ke kovovému čelu postele.

Dare se usmál. „To by mě zajímalo, co máš v plánu, *chérie*?“

„Můžeš hádat,“ řekla a pomalu mu uvázala ruce i nohy tak, že se nemohl hýbat.

„Kdysi ses mi svěřil se svým snem připoutat mě,“ zašeptala mu přímo do ucha. „Tak já teď skutečným svůj vlastní. Chci tě mít zcela ve své moci.“

„Jsem jen tvůj, lásko,“ zasípal ochraptělým hlasem.

Julienna se k němu sklonila, rty přitiskla na jeho a konečky prstů lehce kroužila po Dareově plochem břiše.

Dare cítil, jak celým jeho tělem pulzuje vášeň.

Pak si všiml, že má ještě jeden šátek. S vypětím všech sil zatnul zuby a snažil se přestat slast, kterou mu způsobovala, když chladným hedvábím přejížděla po jeho rozpaleném těle. Ve chvíli, kdy tenký proužek látky obkroužila kolem ztopořeného penisu a rty se přisála k citlivému vrcholu, hlasitě zasténal.

Jednalo se o ten nejerotičtější zážitek, jaký kdy mohl okusit.

Náhle se však od něho Julienna odtáhla a vstala. Myslel si, že se chce svléknout, ale místo toho posbírala jeho šaty, které pohodil na židli, a pomalu začala couvat.

„Julianno?“

Její smutný úsměv ho bodl až u srdce. Došla ke dveřím a otevřela je.

„Chci, aby nebylo ani těch nejmenších pochyb, jak naše sázka dopadla, Dare, a k tomu potřebuji svědky. Tví přátelé Riddingham a Stephen Ormsby tě co nevidět

přijdou zachránit. Pozvala jsem i některé další členy Ligy pekelníků. Slíbila jsem jim skvělou podívanou.“

Dare nevěřicně sledoval, jak odchází.

„Na shledanou, Dare,“ zašeptala rozechvělým hlasem a zavřela za sebou dveře.

Kočár, který na Juliennu čekal, ji zavezl do zájezdního hostince, odkud se následujícího dne vydala do Yorku. V povozu s ní seděli ještě další cestující, přičemž ji někteří z nich poznali a s úsměvem na ni pokyvovali.

Julienna váhavě opětovala jejich pozdravy, pak se schoulila hlouběji do rohu vozu a tvář obrátila k oknu. Před očima se jí míhala okolní krajina a v srdci bodal nůž. Cítila takovou bolest, že měla co dělat, aby se nerozplakala.

Nevěděla, jak bez něho dokáže žít. Scházel jí každým dalším nádechem, každíčkým zhoupnutím kočáru a stále víc a víc. Nesmí plakat. Přece neprobrečí zbytek života.

Pak udělala velkou chybu. Sáhla do tašky pro kapesník, ale neuvědomila si, že v ní má i Dareovu košili, kterou si vzala na památku. Jakmile přitiskla bílé plátýnko k obličeji, ucítila známou vůni jeho kolínské.

Náhle se jí sevřelo hrdlo a Julienna si uvědomila, že ji v očích pálí slzy.

Jednou zapomene. Jednou najde odvahu a začne nový život.

O dvě hodiny později si Dare uvědomil, že musí ovládnout paniku, která ho zcela zachvátila. Julienna prostě zmizela a nikdo nevěděl, kde ji hledat.

Kdyby v sázce nebylo tak hodně, kdyby nepředstavoval hlavního aktéra celé šarády, možná by cítil i špetku obdivu, poněvadž se Julienně podařil vskutku bravurní kousek. Takhle ho napálit. Podobné žertíky se hodily spíše do jeho minulosti – svléknout ho, uvázat k posteli a zavolat jeho přátele. Jenže on na této situaci neshledával nic zábavného.

Dareovi to připadalo naprosto zahanbující. Jeho kolegové z Ligy pekelníků to na druhou stranu považovali za samotnou ruku osudu a za odplatu za všechny ty žertíky, které jim během let natropil jako známý Pán rozkoše. Nakonec všichni nasedli na své koně a jeho tam nechali, ať se domů dopraví sám. Takže zahalený do prostěradla musel vyjít na ulici a najmout si drožku.

Nakonec se mu přece jen podařilo přemluvit kočího, že je skutečným markýzem Wolvertonem, a vrátit se do svého domu v Mayfair. Celou cestu však skřípal zuby a v duchu osnoval pomstu pro Juliennu. Jeho zlost mu pomáhala překonat strach, že ji snad mohl ztratit, aniž by jí řekl, jak ji miluje.

Jeho sloužící měli dostatek slušného vychování a především zdravého rozumu, aby na sobě nedali znát pobavení nad nezvyklým oděvem svého pána, který připomínal řeckého senátora. Jakmile se Dare převlékl do dobře padnoucích šatů, hned se cítil lépe. Okamžitě si nechal přistavit kočár a vydal se pronásledovat Juliennu. Nejdříve se chtěl vydat do divadla a hned poté k její přítelkyni Solange.

Nejvíce ze všeho ho však trápilo, že nevěděl, proč vlastně Julienna utekla, a co udělá, až ji najde.

Julienna do Yorku dorazila dalšího dne odpoledne. Celé tělo ji po dlouhé cestě bolelo a zmáhala ji únava. Místo srdce měla velkou tmavou díru. Navzdory svému vyčerpání se však ze všeho nejdříve vypravila do divadla, ve kterém hrávala, než odjela do Londýna.

K jejímu velkému překvapení všichni věděli nejen o jejím hvězdném profesním úspěchu, ale i o dopadení vlastizrádce. Ředitel jí okamžitě nabídl roli ve večerním představení Moliérový komedie a bez zbytečného otálení nechal natisknout letáčky oznamující návrat velké hvězdy.

Toho večera malé divadlo téměř praskalo ve švech. Julienna si ani nepamatovala, kdy naposledy měla tak vnímavé publikum. Stačil sebemenší náznak žertu a obecenstvo řvalo smíchy.

Hra ještě nebyla ani v půli, když uslyšela podivný rozruch. Julienna zvedla hlavu a uviděla uvaděče, který zuřivě gestikuloval a dohadoval se s vysokým tmavým mužem v uniformě.

O chvíli později muž vyšel na jeviště a ona v něm poznala samotného šerifa Yorku.

S přísným výrazem přistoupil k Julienně. „Jste Julienna Laurentová?“ Když přikývla, vyštěkl: „Musím vás zatknout.“

Julienna na něho zírala nevěřícím pohledem. „Z čeho jsem obviněná?“

„Z krádeže.“

„Ale to musí být nějaký omyl, šerife.“

„Žádný omyl. Zcizila jste majetek markýze Wolvertona. Půjďte se mnou.“

Při zvuku Dareova jména jí srdce poskočilo až do hrdla. Šerif ji uchopil za předloktí a nešetrně s ní škuhl.

V tu chvíli se z hlediště ozval ohlušující pískot a nesouhlasné výkřiky.

K Juliennině velké nelibosti ji v poutech odvedl do zeleného salonku a posadil ji vedle gentlemana, který tam na ně čekal.

Julienna si stěží uvědomila, že šerif odešel z místnosti a zavřel za sebou dveře. Místo toho hleděla do smaragdových očí Darea Wolvertona.

„Skutečně mě chceš obžalovat z krádeže?“ zeptala se vyzývavě. „Nic jsem ti neukradla.“

„Ale ano,“ odpověděl Dare.

„Jestli máš na mysli těch několik kousků prádla...“

„Ukradla jsi mi toho daleko více – ale proto tu nejsem. Chci vědět, proč jsi mě tam nechala nahého a přivázaného. Chtěla jsi mě pokořit? Jednalo se snad o tvůj zvrhlý způsob dostat mě na kolena?“

Julienna cítila, jak pod jeho vyčítavým pohledem rudne. „Částečně. Doufala jsem, že se všichni dozví, jak naše sázka dopadla.“

„Proč?“

„Protože jsem to chtěla ukončit. Už neexistoval důvod, abychom v té šarádě pokračovali. S Calibanovou smrtí jsi mi přestal potřebovat. Když pominu fyzickou stránku.“

Bouřlivý odstín jeho očí zněžněl. „Ani nevíš, jak se mýlíš, Julienno.“

Julienna cítila, jak ji v očích pálí slzy, a proto se raději odvrátila. „Nemohu být tvou milenkou, Dare.“

„Tak to mi vyhovuje, protože já bych tě za milenkou ani nechtěl. Chci tě jako svou ženu.“

Upřela na něho nevěřicný pohled. Když neodpovídala, Dare si prsty unaveně pročísl vlasy. „Vím, že jsem ti to měl říct už dřív. Ale netušil jsem, jak

začít. Báł jsem se, že mě odmítneš. Od té chvíle, co jsme se vrátili z Paříže, jsem se snažil v sobě najít dostatek kuráže, ale marně.“

Julienna ho upřeně pozorovala. V Dareových očích spatřila zranitelnost a strach. Jeho výraz jí dral srdce, přesto odmítavě zakroutila hlavou. „Dare, nemohu ti dovolit, aby ses kvůli mně obětoval.“

„Oženit se s tebou není žádná oběť. Jak tě to zatraceně napadlo?“

„Oba přece víme, že to děláš jen z pocitu viny. Trestáš se za to, co mi provedl Ivers a tvůj dědeček.“

„Mé city nemají s vinou vůbec nic společného. Chci si tě vzít, protože bez tebe nemohu žít.“

Naklonil se a vzal ji za ruku. „Miluji tě, Julienno.“

Když stále mlčela, na tváři se mu objevil trpký úšklebek. „Co se mnou bude, když mě opustíš, řekni? Vždyť já bez tebe nemohu žít. Celých sedm let jsem po tobě toužil. Nedokázal jsem milovat žádnou jinou ženu. Po tobě už neexistovala žádná jiná. Už jsem víckrát nechtěl prožít tu bolest, kterou jsem zakoušel po tvém odchodu. Obrnil jsem se a nikomu jsem nedovolil, aby přišel blíž. Až ses znovu objevila ty.“

Hovořil tichým hlasem. „Nechci tě ztratit, Julienno. Víckrát bych to nepřežil. Copak mě skutečně chceš opustit a nechat mě v agónii, kterou pro mě bude představovat život bez tebe?“

Julienna cítila, jak se jí bolestí svírá srdce. „Nemohu se stát tvou ženou, Dare. Jsem herečka. Nikdy nebudu patřit do tvých společenských kruhů. Kdyby sis mě vzal, společnost by tě navždy ztratila.“

„Copak si myslíš, že mi na nich záleží?“ Jejich prsty se propletly. „A nejsem si jistý, jestli máš pravdu. Vždyť jsi

hrdinkou celé Anglie. Londýn tě přímo zbožňuje a máš velkou podporu prince.“

„To mi jen stěží může zajistit jejich respekt. A dokonce ani princova přízeň mě nemůže očistit od pochybné pověsti.“

„Ale může ovlivnit všeobecný názor. A koneckonců jedině, co má v této společnosti nějaký význam, je bohatství a titul. Stačí souhlasit a budeš mít jak jedno, tak druhé.“

„Ale, Dare... Už jsem ti přece řekla... Měla jsem jiné milence...“

„Je mi zatraceně jedno, kolik mužů jsi měla ve své posteli. Důležité je, abych se stal tím posledním.“

Julienna stále nemohla uvěřit v budoucnost, jakou jí Dare nabízel.

S hrdlem staženým úzkostí zvedla ruku a něžně se dotkla jeho krásné tváře. „Jak si mohu být jistá, že mě skutečně miluješ, Dare? Je možné, že se ve svých pocitech sám nevyznáš a že ses jednoduše spletl. Uplyne několik měsíců a ty poznáš, že se jedná jen o žádostivost. Že nechceš mě, ale jen mé tělo.“

„Ne.“ Upřeně se jí díval do očí. „Já vím lépe než jiní, co je žádostivost, Julienco. Je to sobecká touha. Nic jiného než pustý chtíč. Nemá nic společného se srdcem ani s duší. Víím, co k tobě cítím, Julienco.“

Poněvadž neodpovídala, naklonil se k ní. „Rovněž víím, že si tvou lásku nezasloužím, ale pokouším se to změnit. Snažím se na sobě pracovat a možná že jednou tě budu hoden.“

„Hoden mě?“ zeptala se překvapeně.

„Ano, drahá.“ Usta se mu pokroutila v lehkém úsměvu. „Proč si zatraceně myslíš, že bych jinak vzal to křeslo v Parlamentu? Abych ti ukázal, že už nejsem ten

sobecký a nezodpovědný floutek, za kterého mě považuješ.“

Julienna se mu upřeně podívala do očí. „Dare, já jsem tě nikdy nepovažovala za floutka... Alespoň ne, co jsme se znovu setkali.“

„Takže mi dáš šanci?“

„Dare...“

Ten však již na nic nečekal. Prudce vstal, vzal ji za ruce a vedl ji pryč ze zeleného salonku.

„Kam mě vlečeš?“ zeptala se sotva popadající dechu. „Na jeviště.“

K jejímu velkému překvapení ji vskutku dovedl na jeviště, kde přerušil hru ostatních herců. Postavil ji do středu, klesl před ní na kolena a vzal ji za ruku. V divadle se rozhostilo naprosté ticho.

„Před několika měsíci jsme v Londýně uzavřeli sázku, Julienco Laurentová. Přísahala jsi, že získáš mé srdce a dostaneš mě na kolena. A teď mě máš přesně tam, kde jsi mě chtěla mít. Prohlašuji tě za vítěze. Vyhrála jsi, Julienco. Mé srdce je tvé. Jestli si to přeješ, můžeš ho zlomit. Záleží jen na tobě.“

Julienně se chtělo plakat a zároveň smát. Dare ukázal celému světu, že ji miluje. Ukázal to jí.

„Julienco... Jestli mě skutečně nemiluješ, řekni mi to do očí, a já jednou provždy odejdu. Asi mě to zabije, ale já chci, abys byla šťastná.“

Už déle nedokázala snést zoufalý pohled jeho očí. „Ach, Dare, samozřejmě že tě miluji. Vždy jsem tě milovala.“

Dare si hlasitě oddechl, vstal a sevřel ji v náručí. Přitiskl své rty k jejímu a hladově ji políbil.

Juliennino srdce bilo tak hlasitě, že téměř ani neslyšela bouřlivý aplaus, který se ozval z publika.

„Málem jsi mě přivedla k bláznovství, víš to?“ řekl Dare, když na chvíli přerušil polibek.

„Totéž mohu tvrdit i já o tobě.“

Znovu ji pevně stiskl v objetí.

„Teď si mě musíš vzít,“ zašeptal s tváří přitisknutou do jejích vlasů. „Nedal jsem ti na výběr. Ukradla jsi mi srdce, Julienco, a tvou jedinou šancí, jak se vyhnout vězení, je vzít si mě.“

Překvapeně se usmála. „Takže proto jsi přivedl šerifa? Abys mě obvinil z krádeže? Chtěl jsi mě vystrašit a násilím mě donutit k sňatku? Ne, myslím, že žádnou odpověď nepotřebuješ,“ řekla se smíchem. „Doufám, že uznáváš, že jsi zvolil nečestný způsob.“

„Jedině tak jsem si mohl být jistý, že mě vyslechneš. Ale teď... Už spolu budeme navždy.“

Jemně se od něho odtáhla. „Ale co když tě časem začnu nudit?“

„Ne, nikdy. *Nikdy*“ Konečky prstů ji něžně pohladil po tváři. „Budeš mou ženou, můj vzácný klenote?“

„Ano, Dare. Ano.“

Publikum začalo nadšeně tleskat.

Dare s pocitem úlevy zavřel oči a v duchu děkoval bohu. Pote objal svou vyvolenou kolem ramen a vyvedl ji z jeviště. „Jen doufám,“ šeptala, „že nebudeš nikdy litovat.“

„Lituji jen toho, že jsem kvůli své hlouposti promarnil dlouhých sedm let. Ale máme před sebou celý život, Julienco. Doufám, že se mi jednou podaří zbavit tě té bolesti, kterou jsi prožila. Přísahám, že pro to udělám vše, co je v mých silách. A ukážu ti, že jsem lepší člověk, než jakého jsi až doposud znala. Změním se.“

„Ale já nechci, aby ses změnil, Dare. Miluji tě přesně takového, jaký jsi.“

Vzal ji za ruku a konečky jejích krásných prstů si něžně přitiskl ke rtům. „Řekni to ještě jednou. Řekni, že mě miluješ.“

„Miluji tě, Dare. A vždy budu.“

„Tohle bych mohl poslouchat stále dokola. Nikdy se toho nenabažím. A já slibuji, že ti již nikdy více nezavdám příčinu, abys o mé lásce pochybovala.“

Znovu Juliennu objal a přitiskl si ji blíže k srdci. Julienna se mýlí, pomyslel si. Julienna přesně ví, co on cítí. Konečně poznal, co je to skutečná láska.

Epilog

ANGLIE, KENT, ČERVEN 1814

Doměk v němž se před sedmi lety setkávali, se téměř nezměnil. Zahrada jako vždy hýřila barvami rozkvetlých růží. Teplý letní větřík pohupoval křehkými hlavičkami květů a roznášel jejich vůni do širokého okolí.

Dare přenesl svou nevěstu přes práh, pak ji postavil na zem a vášnivě ji políbil.

Ted' jsou manželé. Ráno se rozloučili s Londýnem a vydali se přímo na panství Wolverton. Zde se Julienna stěží stačila převléknout a Dare ji už vedl k důvěrně známému domku.

„Konečně,“ zamumlal, když Julienně dovolil popadnout dech. „Už ani nevím, jak dlouho jsem o této chvíli snil.“

Usmála se na něho tak, že ji Dare musel znovu políbit. Julienna se k němu dychtivě přitiskla a prsty mu vjela do vlasů.

Když Dare po dlouhé chvíli přerušil jejich polibek, krev v žilách mu vřela a celé tělo se chvělo touhou.

Ale nebylo kam spěchat. Měli před sebou celý dlouhý život a on si ho chtěl náležitě vychutnat.

„Chci se s tebou milovat v růžové zahradě,“ prohlásil klidným hlasem a z vlasů jí pomalu vytahoval ozdobné spony.

„Už jsem se bála, že tě to nenapadne.“

Vzal svou ženu za ruku a vedl ji do zadní části domku, kde prosklenými dveřmi vyšli přímo do zahrady. Sluneční paprsky pozdního odpoledne prohřívaly kamenné zdi a růžové zahradě poskytovaly měkký nádech soukromí. Julienna si všimla, že pod vysokou třešní někdo rozprostřel teplou deku a hned vedle položil košík s občerstvením.

„Takže tys to naplánoval?“ zeptala se Julienna, když Dare utrhł rudou růži a vetkl jí ji do vlasů.

„Do posledního detailu. Říkal jsem ti přece, že jsem o téhle chvíli snil už velice dlouho.“

Dare poklekl na deku a otevřel košík. Před Julienninými zraky vytáhl láhev chlazeného šampaňského, křišťálové sklenice, velkou mísu čerstvých jahod se smetanou a nakonec nevelký balíček ovázaný rudou stužkou.

Zvedl hlavu a musel se usmát. „Podívej se, má drahá. Skutečně jsi vyhrála. Už jsem zase na kolenou.“

„A to je má výhra?“ zeptala se zvědavě, když jí podával balíček.

„Ne, to je můj svatební dar.“

Stáhl Juliennu k sobě na deku, opřel se o kmen třešně a ji si posadil do klína. „Otevři to.“

Julienna rozvázala stužku a uvnitř našla dokument s několika dalšími certifikáty. Dare dojatě sledoval, jak se jí při čtení třesou ruce a jak se oči zalévají slzami. Právě jí daroval dům jejích předků, Chateau-Folmont v Languedocu.

„Děkuji ti, Dare,“ zašeptala. „Ani nevíš, co to pro mě znamená. Má matka by byla neskonale šťastná.“

„Jednou tě tam vezmu. Možná příští rok?“

„Nemáme kam spěchat.“

„Máš pravdu. Vůbec ne. Máme spoustu času,“ souhlasil Dare. Věděl, že Julienna ještě stále nemůže zapomenout na otřesné zážitky z minulé návštěvy Francie. „Ale ještě ses nerozhodla, kam pojedeme na svatební cestu.“

Uvažovali o Itálii a jako jedna z možností padlo i Rusko. Dare by Julienně nejraději ukázal celý svět. K Lucianově nabídce strávit líbánky na jeho hradě na Vysočině měli poněkud výhrady, neboť v létě je na britských ostrovech mnohem chladněji než v ostatních částech Evropy. A co víc, zdálo se, že Brynnin bratr Grayson tam někde zmizel a Brynn si začala dělat starosti.

Dare nejdříve zvažoval, že by se po něm zajel podívat, jenže pak si vzpomněl, že svou práci pověsil na hřebík. A kromě toho měl na starost daleko důležitější věci.

„Musím uznat, že Itálie zní skvěle,“ řekla Julienna, když složila balíček a položila ho zpátky do košíku.

„Itálie je krásná,“ souhlasil Dare. „Skoro jako má manželka. Ukázal bych ti Benátky, Florencii a Řím.“

Poté jim Dare nalil šampaňské a druhou rukou uchopil jednu zralou jahodu a namočil ji do smetany.

„Na podzim se budeme muset vrátit,“ připomněla mu Julienna mezi jednotlivými sousty, které jí vkládal do úst.

„V září,“ přitakal Dare. Tento měsíc se pořádá mnoho důležitých dostihů. Stačí, že už zmeškal derby v Epsom Downs, které se konaly začátkem června, kdy byl služebně ve Francii. „V listopadu se otevře Parlament.“

„A Arnold očekává, že začnu zkoušet.“

Julienna řediteli v Drury Lane přislíbila, že u něho vystoupí dvakrát do měsíce. Nechtěla se hraní tak úplně vzdát a k její velké úlevě to Dareovi nevadilo.

„Jsem ráda, že ses netrval na tom, abych se vzdala své kariéry jen proto, že jsem markýza.“

V očích mu tančily pobavené jiskřičky. „Přece bych nemohl riskovat svou kůži. Tví fanoušci dokáží být pěkně ostří. A kromě toho bych svět nechtěl připravit o takový talent.“

„Myslíš to vážně?“ zeptala se Julienna, kterou jeho chvála hřála u srdce.

„Naprosto. Před tvým uměním smekám.“ Dare se zakousl do šťavnaté jahody a druhou polovinu nabídl Julienně. „I když... Doufám, že až budeme mít dítě, budeš uvažovat o odchodu.“

Julienna se na něho vážně podívala. O takových věcech ještě nikdy nehovořili. „Ty chceš děti?“

„Nejen že je chci, má drahá, ale nacházím neskonale potěšení je s tebou dělat.“

„Myslíš, že bychom mohli začít?“

Líně se usmál. „Už jsem se bál, že se nikdy nezeptáš.“

Beze spěchu se svlékli a svá nahá těla s rozkoší vystavili teplým slunečním paprskům.

„Znám skvělou metodu, jak co nejlépe využít smetanu,“ zamumlal Dare, „ale nejdříve chci ochutnat tvou kůži. Pojd' sem, lásko.“

Ležel na dece, obraz mužné síly a živočišné energie, a natahoval k ní ruce.

Julienna na chvíli zaváhala ve snaze prodloužit tento drahocenný moment co možná nejdéle. Jen stěží mohla uvěřit, že nesní. Stala se Dareovou právoplatnou manželkou.

Zamilovaným pohledem pomalu klouzala po jeho nádherném těle. Milovala ho tak hluboce, až se stal její součástí.

Zosobňoval její srdce, vášně, její radost.

Jakmile se k němu naklonila, v žilách se jí rozproudila čistá touha. Dlaně mu položila na hrud' a s roztaženými prsty se dotýkala horké kůže, pevných bradavek, plochého břicha. Cítila, jak se chvěje. Když ho políbila, z hrdla mu unikl tichý sten...

Jenže Dare jí zjevně nechtěl dovolit, aby tentokrát vzala vše do svých rukou. Netrpělivě změnil polohu, takže se najednou ocitla pod ním, zcela v jeho moci.

Miloval se s ní stejně něžně jako před sedmi lety. Svými doteky v ní rozpaloval vášně, aby ji vzápětí ukájel a těšil svými ústy, svým tělem.

Když do ní konečně vstoupil, Julienna slastně vydechla. Jeho tvrdost a hebkost ji nikdy nepřestala udivovat.

Nohama ho objala v pase a začala se pohybovat ve stejném tempu jako Dare. Křičela vášní a touhou, líbala ho, vycházela mu v ústrety, pobízela jeho vlastní potřebu po ukojení. A když společně došli k vrcholu, jejich těla, srdce i duše splynuly v jedno a neexistovalo nic než jejich vášně a láska.

Poté společně leželi na dece a slastně si vychutnávali poslední sluneční paprsky stejně jako přítomnost jeden druhého. Darea se zmocnil pocit naprostého štěstí a harmonie.

Takhle vypadá pravá rozkoš, pomyslel si. Pravá rozkoš pramení jen ze skutečné lásky.

Jako by Julienna dokázala číst jeho myšlenky, políbila ho na rameno a řekla: „Už vím, proč jsi získal svou přezdívkou, Pán rozkoše... Je mi však líto, že jsem tě tolik

vyčerpala," poznamenala škádlivým tónem. „Co na to asi řeknou všechny ty dámy a slečny, které nedočkavě čekají na tvůj zájem?“

Dare se opřel o loket, aby jí viděl do překrásné tváře. „Ale já nejsem vůbec vyčerpaný. Jen se snažím soustředit na jednu konkrétní dámu.“ Sklonil se a políbil ji na rty. „Chci ti činit rozkoš tak silnou, až se dotknu tvé duše, můj drahocenný poklade.“

„To jsi dělal vždy," zašeptala a s přivřenýma očima se oddala jeho slastnému laskání.